ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΡΕΛΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Ιστορίες για επιστήμονες που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στην προσπάθεια να μιμηθούν τους θεούς και να πλάσουν νέες μορφές ζωής — καθ' ομοίωση του μυαλού τους, αν όχι και της σάρκας τους.

Ιστορίες για την τρέλα που βαδίζει χέρι χέρι με την επιστήμη, σε ένα σύμπαν τόσο αχανές και περίπλοκο που ο ανθρώπινος νους σαλεύει ατενίζοντάς το.

Ένα βιβλίο για τα όρια τα οποία μπορεί να φτάσει και να ξεπεράσει η ακόρεστη δίψα του ανθρώπου για τη γνώση.

Δρχ. 800

33

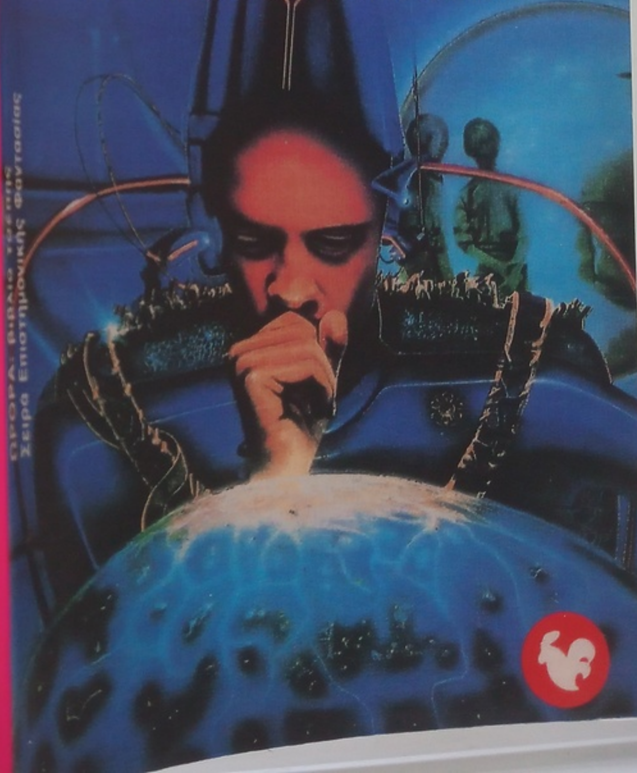

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΡΕΛΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΡΕΛΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

33

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΡΕΛΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕ ΤΡΕΛΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: **ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ**

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 33ο

Κυκλοφορούν:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 19ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 20ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ
ΒΙΒΛΙΟ 21ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΟΥΡΛΙΑΧΤΑ ΚΑΙ ΨΙΘΥΡΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 22ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 23ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 24ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ
ΒΙΒΛΙΟ 25ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 26ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 27ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 28ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 29ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΝΤΙΝΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΒΙΒΛΙΟ 30ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 31ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ / 2
ΒΙΒΛΙΟ 32ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΕ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 33ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΡΕΛΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΡΕΛΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ - ΣΧΟΛΙΑ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Διεύθυνση Σειράς
ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ,
Θεοφάνης Ιγνατίου
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79,
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η επιστήμη και οι προκάτοχοί της, οι απόκρυφες επιστήμες, συμβάδιζαν και συμβαδίζουν ακόμη για πολλούς με την τρέλα ή το λιγότερο, με την κοινωνική δυσπροσαρμοστικότητα. Η κοινή εικόνα που παρουσιάζεται, ακόμη και σήμερα, στο μυαλό ενός ανθρώπου όταν ακούσει τη λέξη «επιστήμονας» είναι αυτή ενός κοντού, αδύνατου ασπρομάλλη με χοντρά μυωπικά γυαλιά, λευκή ρόμπα εργαστηρίου και βλέμμα που γυαλίζει, καθώς ανακατεύει υγρά μέσα σε σωλήνες ή γράφει σε σημειωματάρια σειρές από ακατανόητους μαθηματικούς τύπους. Ο επιστήμονας, ειδικά αυτός που ασχολείται με τις θετικές επιστήμες, είναι για το λαό ένας άνθρωπος απομονωμένος, ιδιότροπος, παράξενος και αγέλαστος. Είτε αυτός είναι ο κανόνας είτε όχι, η φανταστική λογοτεχνία ξεσήκωσε τον χαρακτηριστικό αυτό τύπο ανθρώπου και τον πέρασε μέσα στις ιστορίες της.

Ειδικά στον 19ο αιώνα και στις αρχές του

20ού, ο επιστήμονας στη φανταστική λογοτεχνία ήταν παράφρων, ακόμη και διαβολικός, και το μεγαλύτερο όνειρό του ήταν συνήθως να μιμηθεί τους θεούς δημιουργώντας ζωή, και μάλλιστα έλλογη. Ας θυμηθούμε τον Δρ. Φρανκεστάιν της Μαίρη Σίλλεϊ, τον Δρ. Τζέκιλ του Ρόμπερτ Λούις Στήβενσον, τον Κάπτεν Νέμο του Ιούλιου Βερν ή τον δρ. Μορό του Τζορτζ Γουέλς.

Αν και με τον ερχομό του 20ού αιώνα, τα πρότυπα των αληθινών επιστημόνων όπως του Τόμας Έντισον ή του Άλμπερτ Αϊνστάιν άλλαξαν κάπως την αντιμετώπιση της κοινής γνώμης για τους επιστήμονες, οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι έφεραν μια νέα αντιπάθεια και έναν νέο φόβο για την επιστήμη και τους εκπροσώπους της, αφού εξαιτίας τους κινδύνευε να χαθεί όλος ο κόσμος. Τα ειρηνιστικά κινήματα της δεκαετίας του 60 επηρέασαν πολλούς συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας που έγραψαν για επιστήμονες που ερευνούσαν τομείς με στρατιωτικές εφαρμογές και για το ηθικό δίλημμα το οποίο είχαν να αντιμετωπίσουν. Παρόλο που ορισμένοι αληθινοί επιστήμονες, οι οποίοι τυχαίνει να είναι και συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας, προσπάθησαν να αλλάξουν το αρχέτυπο του τρελού επιστήμονα, δεν φαίνεται να έχουν καταφέρει πολλά. Ο κοινός αναγνώστης συνεχίζει να δυσπιστεί απέναντι σε πράγματα που δεν καταλαβαίνει, και προτιμά τις καθαρές λύσεις που δίνει ο ήρωας με την πονηριά, τα μπράτσα και το ζωώδες ένστικτο της αυτοσυντήρησης.

Στόχος αυτής της ανθολογίας δεν είναι να δείξει πως όλοι οι επιστήμονες είναι τρελοί. Οι

ιστορίες σκοπό έχουν απλά να σας διασκεδάσουν με την ευρηματικότητά τους και να αγγίξουν κάποιες ευαίσθητες ανθρώπινες χορδές σας, μια και δεν μπορεί να νοηθεί επιστήμη ξεχωριστή από το μέτρο της, το οποίο συνεχίζει — για την ώρα τουλάχιστον, να παραμένει ο άνθρωπος.

Θωμάς Μαστακούρης
Αθήνα, 1994

Ο ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΚΤΕΛΕΣΤΗΣ

του Μπράιαν Στάπλφορντ

Ο Μπράιαν Στάπλφορντ γεννήθηκε το 1948 και ξεκίνησε την καριέρα του σαν συγγραφέας Ε.Φ. το 1965. Ωστόσο, αυτό που τον ξεχωρίζει από πολλούς συναδέλφους του είναι πως αυτός είναι αληθινός επιστήμονας με πτυχείο βιολογίας και διδακτορικό κοινωνιολογίας. Οι γνώσεις του πάνω στους δυο αυτούς τομείς του επέτρεψαν να γράψει ιστορίες όπου εμφανίζονται οικοσυστήματα εκπληκτικής αληθοφάνειας. Μια από αυτές είναι και η ιστορία που ακολουθεί. Ο Στάπλφορντ καταπιάνεται με το αιώνιο και αναπάντητο ερώτημα: τι μπορεί να θεωρηθεί ζωή; Και, ακόμη περισσότερο, έχει ο άνθρωπος ηθικό δικαίωμα να δημιουργεί νέους τύπους ζωής ή να τους καταστρέφει;

Θ.Μ.

«Είναι η ζωή μου», είπε ο μηχανικός. «Είναι δικά μου. Δεν μπορείς να το καταλάβεις;»

«Το καταλαβαίνω», είπε ήρεμα ο εκτελεστής.

«Εγώ τα δημιούργησα», επέμεινε ο μικρόσωμος άνδρας με τα γυαλιά και τό αβέβαιο βλέμμα. «Τα έπλασα με τα ίδια μου τα χέρια. Κάποιοι άλλοι μπορεί να ασχολήθηκαν με τα σχέδια και τη θεωρία στην οποία βασίζονται, αλλά εγώ ήμουν αυτός που τα έπλασα. Εγώ ένωσα τα γονίδια, έδωσα μορφή στα χρωμοσώματα, συναρμολόγησα το αρχικό κύτταρο. Εγώ έκανα την πραγματική δουλειά. Εγώ ξόδεψα το χρόνο, την προσοχή και την αποφασιστικότητά μου. Οι άλλοι έπαιζαν με αόριστες ιδέες, αλλά εγώ ήμουν αυτός που στην ουσία έκτισα αυτό το οικοσύστημα. Υλοποίησα ένα όνειρο. Πώς όμως να καταλάβεις εσύ τι νιώθω».

«Το καταλαβαίνω», επανέλαβε το ρομπότ. Το κόκκινα μάτια του έλαμπαν πάνω στο γωνιώδες κεφάλι του. Πραγματικά καταλάβαινε.

«Κοίταξε», είπε ο μικρόσωμος άνδρας, δείχνοντας με το χέρι τόν μεγάλο διαφανή τοίχο στην απέναντι πλευρά του δωματίου. «Κοίταξέ το και πες μου αν αξίζει. Θυμίσου πως είναι δικό μου. Αναπτύχθηκε από αυτά που δημιούργησα εγώ. Τα πάντα εξελίχθηκαν από τα πρώτα κύτταρα που έπλασα. Τώρα έχει πάρει το δικό του δρόμο. Αυτό γίνεται εδώ και χρόνια, αλλά στο δρόμο αυτό το οδήγησα εγώ».

Ο άνθρωπος και το ρομπότ κοίταξαν μέσα από το γυαλί. Πίσω από το παράθυρο υπήρχε το κοίλο εσωτερικό του αστεροειδή Λαμάρκ. Από το διάστημα, ο Λαμάρκ έμοιαζε με έναν οποιοδήποτε άλλο αστεροειδή. Διέθετε κρατήρες, βράχια και άφθονη σκόνη. Ήταν όμως κοίλος, και στο εσωτερικό του υπήρχε ένα στεγανό και απόλυτα ελεγχόμενο γήινο περιβάλλον. Είχε αέρα και νερό — τα οποία είχαν με προσοχή μεταφερθεί από τη Γη — και φως από τους μεγάλους συλλέκτες που συγκέντρωναν το ηλιακό φως του εξωτερικού του αστεροειδή και το μετέδιδαν στο εσωτερικό του.

Το φως ήταν χλωμό και ασπρειδερό. Μια δυνάμωνε και μια θάμπωνε, καθώς ο αστεροειδής περιστρεφόταν γύρω από τον άξονά του. Εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή έλαμπε καθάριο — ήταν το «μεσημέρι» της παράξενης μέρας του Λαμάρκ.

Το φως αποκάλυπτε την άκρη ενός μεγάλου δάσους που το αποτελούσαν ασημωποί λαμπεροί ιστοί όπως αυτοί μιας αράχνης. Οι ιστοί φαίνονταν τόσο διάφανοι και λεπτεπίλεπτοι ώστε κανείς θα πίστευε πως θα του επέτρεπαν να βλέ-

πει μακριά, ωστόσο η ορατότητα ήταν ανύπαρκτη εκατό μέτρα πέρα από το παράθυρο παρατήρησης.

Μισοκρυμμένα μέσα στους ασημένιους ιστούς ήταν άλλα φυτά, διαφορετικών χρωμάτων και ειδών. Κάποια ήταν κόκκινα σαν θαλάσσιες ανεμώνες και κινούσαν τους κροσσούς τους σε έναν αργό ρυθμικό χορό, λες και αναζητούσαν θύματα πολύ μικρά για να τα διακρίνουν ανθρώπινα μάτια. Κάποια άλλα ήταν ξέθωρες κίτρινες σφαίρες στιγματισμένες με πιο σκούρα χρώματα, που αιωρούνταν μέσα στο πλαίσιο των ασημένιων ιστών. Ολόισια ψηλά αγκάθια διάφορων χρωμάτων φύτρωναν σε γεωμετρικούς σχηματισμούς εδώ κι εκεί.

Υπήρχαν και πράγματα που πετούσαν — χνουδωτές σφαίρες και μικροσκοπικά πλάσματα σαν τροπικά ψάρια που φαίνονταν να κολυμπούν μέσα στην τεράστια γυάλα του αέρα. Πουθενά δεν υπήρχε κάτι που να περπατά ή να έρπει. Ο,τιδήποτε κινητό μονάχα αιωρούνταν ή πετούσε. Το κέλυφος του αστεροειδή ήταν τόσο λεπτό που ουσιαστικά δεν υπήρχε βαρύτητα μέσα στο απέραντο δωμάτιο. Δεν υπήρχε επάνω και κάτω, αλλά μόνο επιφάνεια και χώρος.

«Το οικοσύστημα είναι κάτι ανάμεσα σε κοινότητα, οργανισμό και κύτταρο», είπε ο μηχανικός. «Διαθέτει ορισμένα χαρακτηριστικά από το καθένα. Η μέθοδος αναπαραγωγής του οικοσυστήματος είναι τόσο μοναδική ώστε να κάνει αδύνατη κάθε απόπειρα τυπικής ταξινόμησης. Το σύστημα είναι εντελώς κλειστό. Το φως είναι το μόνο πράγμα που έρχεται από έξω, για να προσφέ-

υπάρχει κανένας απολύτος τρόπος για να εμποδιστεί το οικοσύστημα του Λαμάρκ να καταστρέψει κάθε είδος ζωής πάνω στη Γη.

«Το συμπέρασμα ήταν πως, όσο μικρή και να ήταν η πιθανότητα να συμβεί κάτι τέτοιο, η επαπειλούμενη απώλεια είναι πολύ μεγάλη για να συνεχίσει αυτή η απειλή να υπάρχει. Δόθηκε, λοιπόν, διαταγή ο αστεροειδής Λαμάρκ να ριχτεί στον ήλιο και να μην επιτραπεί σε οτιδήποτε ήρθε σε επαφή μαζί του να επιστρέψει ποτέ στη Γη».

Ο μικρόσωμος άνδρας δεν άκουγε το ρομπότ. Είχε ακούσει τα λόγια αυτά και πιο πριν. Κοιτούσε το ασημένιο δάσος πίσω από το διαφανές παράθυρο. Τα ασταθή του μάτια έσταζαν μικρά δάκρυα από τις γωνίες τους. Δεν θρηνούσε για τον εαυτό του, αλλά για τη ζωή που είχε δημιουργήσει μέσα στον Λαμάρκ.

«Μα γιατί;» διαμαρτυρήθηκε. «Η ζωή που έπλασα είναι υπέροχη και πανέμορφη. Έχει για την επιστήμη περισσότερη αξία από οτιδήποτε άλλο κατασκευάσαμε ή ανακαλύψαμε μέχρι σήμερα. Ποιος πήρε αυτή την απόφαση; Ποιος θέλει να την καταστρέψει;»

«Είναι επικίνδυνη», επανέλαβε επίμονα ο εκτελεστής. «Πρέπει να καταστραφεί».

«Έχεις προγραμματιστεί να μην αναφέρεις ονόματα», είπε ο μηχανικός. «Φοβούνται. Φοβούνται ακόμη και να μου πουν ποιοι είναι. Αυτή δεν είναι συμπεριφορά σωστών και υπεύθυνων ανθρώπων. Σε έστειλαν πολιτικοί και όχι επιστήμονες.

«Και τι φοβούνται; Μήπως η ζωή μου εξελίξει

ευφυία; Μήπως γίνει καλύτερη σε όλα από την ανθρώπινη; Αυτό είναι ανοησία».

«Εγώ δεν γνωρίζω τι σημαίνει φόβος», είπε το ρομπότ. «Ξέρω αυτά που μου είπαν και ξέρω τι σκέφτεσαι. Όμως τα γεγονότα δεν αλλάζουν. Υπάρχει κίνδυνος μόλυνσης από τον Αστεροειδή Λαμάρκ. Οι συνέπειες ενός τέτοιου κινδύνου είναι τόσο τρομερές ώστε ο κίνδυνος αυτός δεν μπορεί να συνεχίσει να υφίσταται».

«Η ζωή μου ποτέ δεν θα μπορούσε να φτάσει στη Γη».

«Κρίθηκε πως υπάρχουν πιθανότητες να εξελίξει σπόρους Αρένιους».

«Σπόρους Αρένιους;» ρουθούνισε περιφρονητικά ο μικρόσωμος άνδρας. «Και τι μπορούσε να ξέρει ο Αρένιους; Πέθανε εκατοντάδες χρόνια πριν. Οι υποθέσεις του είναι αβάσιμες. Η θεωρία του περί ζωικών σπόρων που έφερναν τη ζωή σε ακατοίκητους πλανήτες ήταν αφελής και γελοία. Δεν υπάρχουν ενδείξεις για την ύπαρξη τέτοιων σπόρων. Αν αυτοί που σε έστειλαν χρησιμοποίησαν τους σπόρους του Αρένιους σαν δικαιολογία, είναι ηλίθιοι».

«Κανείς κίνδυνος, όσο μικρός και να είναι, δεν μπορεί να συνεχίσει να υφίσταται», επέμεινε το ρομπότ.

«Δεν υπάρχει *κανένας* κίνδυνος», τόνισε ο γενετικός μηχανικός. «Ένας τοίχος από γυαλί μας χωρίζει από τις ζωικές μορφές που δημιούργησα. Όλα τα χρόνια που εργαζόμουν εδώ, ούτε μια φορά δεν υπήρξε πρόβλημα. Εσύ αναφέρεσαι στον κίνδυνο της διάσπασης του φλοιού του αστεροειδή, ενός ταξιδιού εκατόν ογδόντα εκα-

τομμυρίων μιλίων μέσα στο διάστημα, και του ε-ντοπισμού ενός σχετικά μικρού κόσμου». Η φωνή του άνδρα είχε υψωθεί απότομα.

«Λυπάμαι», είπε το ρομπότ.

«Λυπάσαι; Πώς μπορείς να λυπάσαι; Εσύ δεν είσαι ζωντανό πλάσμα. Πώς μπορείς να ξέρεις τι σημαίνει ζωή, πόσο μάλλον τι νιώθω εγώ για αυτήν;»

«Είμαι ζωντανό ον», τον αντέκρουσε ο εκτελεστής. «Είμαι τόσο ζωντανός όσο και εσύ ή ο κόσμος πέρα από το παράθυρό σου».

«Δεν μπορεις να νιώσεις θλίψη», είπε κοφτά ο άνδρας. «Είσαι μόνο μέταλλο. Δεν μπορείς να καταλάβεις».

«Η παθιασμένη σου επιμονή να αποδείξεις πως δεν καταλαβαίνω είναι λανθασμένη», είπε το ρομπότ, με μια υποψία μεταλικής πικρίας. «Ξέρω ακριβώς τι είναι το οικοσύστημά σου. Ξέρω ακριβώς τι είσαι κι εσύ. Ξέρω ακριβώς πώς αισθάνεσαι».

«Μόνο που δεν μπορείς να νιώσεις τα ίδια συναισθήματα και εσύ».

«Πράγματι».

«Τότε δεν καταλαβαίνεις». Ο μικροσκοπικός άνδρας σταμάτησε πάλι να μιλά, έχοντας ξοδέψει άσκοπα την οργή του πάνω στην ψυχρότητα του εκτελεστή.

«Καταλαβαίνω ακριβώς τι έκανες και γιατί», είπε το ρομπότ υπομονετικά.

«Τότε θα ξέρεις και πως δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος», είπε ο μηχανικός.

«Το οικοσύστημά σου, αν ποτέ έφτανε στη Γη, θα κατέστρεφε τον πλανήτη, επειδή δεν διαιωνίζεται με αναπαραγωγή. Ο κάθε οργανισμός είναι μοναδικός και μεταφέρει δύο χρωμοσώματα. Το ένα χρωμόσωμα καθορίζει τη μορφή του οργανισμού και το άλλο εμπεριέχει τον κωδικό για ένα σωματίδιο-ιό. Το δεύτερο χρωμόσωμα παραμένει αδρανές μέχρι που ο οργανισμός να φτάσει στο όριο της ζωής του, οπότε και αναλαμβάνει αυτό τον έλεγχο της σύνθεσης πρωτεΐνης από το άλλο χρωμόσωμα. Παράγονται δισεκατομμύρια σωματίδια-ιοί και ο οργανισμός πεθαίνει από την ίδια την αρρώστεια που δημιούργησε. Τα σωματίδια του ιού στη συνέχεια απελευθερώνονται και μπορούν να μολύνουν οποιοδήποτε ζωϊκό σύστημα που έχει τη βάση του στη σύνθεση πρωτεΐνης. Μόλις επέλθει η μόλυνση, το χρωμόσωμα του αρχικού και του νέου οργανισμού ενώνονται και αναπροσαρμόζονται μέσα από μια διαδικασία κατευθυνόμενης αλλαγής. Το νέο χρωμόσωμα που δημιουργείται επιφέρει στη συνέχεια τη μεταμόρφωση του νέου οργανισμού-φορέα σε ένα πλάσμα που στην αρχή είναι παρασιτικό αλλά αργότερα μπορεί να γίνει ανεξάρτητο. Το νέο ον μεταφέρει και αυτό τα αδρανή χρωμοσώματα του ιού μέσα στα κύτταρά του.

«Το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό του οικοσυστήματός σου είναι το γεγονός πως ο ο ιός μπορεί να μολύνει οποιοδήποτε ζωντανό πλάσμα, ανεξάρτητα αν αυτό αποτελεί ή όχι μέρος του αρχικού οικοσυστήματος. Δεν υπάρχει καμιά δυνατότητα ανοσίας. Έτσι, αναπόφευκτα, η ζωή σε οποιονδήποτε πλανήτη θα γίνει τελικά μέρος του οικοσυστήματος. Και η προσάρτηση

θα σημάνει ταυτόχρονα πλήρη απώλεια κάθε ταυτότητας».

Ο άνδρας ένευσε. «Ώστε τα ξέρεις όλα», παραδέχτηκε. «Ξέρεις ακριβώς τι είναι και πώς λειτουργεί. Παρόλα αυτά, με κατηγορείς πως δημιούργησα κάποιο τέρας όπως του Φρανκεστάιν, το οποίο περιμένει στιγμή με τη στιγμή να επιτεθεί και να καταστρέψει τη Γη. Δεν βλέπεις πόσο παιδιάστικη και γελοία είναι μια τέτοια ιδέα;»

«Ο κίνδυνος υπάρχει», επέμεινε το ρομπότ.

«Ανοησίες. Το οικοσύστημά μου είναι απόλυτα περιορισμένο στο εσωτερικό του αστεροειδή Λαμάρκ. Δεν υπάρχει καμιά πιθανότητα να φτάσει ποτέ το εξωτερικό του, και αν τυχόν τα κατάφερνε δεν θα μπορούσε να επιβιώσει. Ακόμη και ένα οικοσύστημα τόσο προσαρμοστικό όσο το δικό μου δεν θα μπορούσε να ζήσει χωρίς αέρα και νερό. Αυτό μόνο τα ρομπότ το καταφέρνουν. Όσον αφορά το οικοσύστημα, δεν υπάρχει πιθανότητα απόδρασής του από τον Λαμάρκ».

«Αν όπως υποστηρίζεις, το οικοσύστημα του Λαμάρκ βελτιώνεται συνεχώς, τότε θα ήταν λάθος να περιορίζεις τις δυνατότητές του στα σημερινά επίπεδα. Υπάρχει η πιθανότητα το σύστημα να αποκτήσει πρόσβαση στο εξωτερικό του Λαμάρκ και να δημιουργήσει έναν μηχανισμό εξωπλανητικής διασποράς».

«Σπόροι του Αρένιους», είπε περιφρονητικά ο μηχανικός. «Πώς; Πες μου πώς; Πώς μπορεί ένα κλειστό σύστημα μέσα σε έναν αστεροειδή να στείλει σπόρους του στη Γη, *κόντρα* στον ηλιακό άνεμο; Οι ηλίθιοι που σε έστειλαν πρέπει να γνωρίζουν ότι οι σπόροι του Αρένιους, ακόμη και αν υπήρχε αυτή η απειροελάχιστη πιθανότητα να σχηματιστούν, θα απομακρύνονταν από τη Γη αντί να πλησιάσουν προς το μέρος της».

«Είναι αδύνατον να γίνουν προβλέψεις για τις συνθήκες διασποράς μέσα στο ηλιακό σύστημα», είπε το ρομπότ.

«Με περνάς για ηλίθιο;»

«Όχι».

«Τότε γιατί αρνιέσαι να παραδεχτείς έστω και ένα από όσα λέω; Τα ρομπότ είναι κατά βάση λογικά πλάσματα. Η λογική είναι με το μέρος μου».

«Καμιά λογική δεν μπορεί να σε σώσει. Η συσκευή έχει ήδη τεθεί και ενεργοποιηθεί. Ο αστεροειδής Λαμάρκ κατευθύνεται προς τον ήλιο. Η απόφαση δεν εφεσιβάλλεται».

«Δεν εφεσιβάλλεται», επανέλαβε ειρωνικά ο μηχανικός. «Δεν τολμούν να με αφήσουν να τους εξηγήσω. Δεν υπάρχει δικαιοσύνη σε μια τέτοια απόφαση — μονάχα φόβος».

«Ναι, υπάρχει φόβος», παραδέχτηκε το ρομπότ.

«Προσπαθείς να με πείσεις ότι υπάρχει λογική πίσω από αυτή τη θανατική καταδίκη. Μιλάς με ψυχρούς και ακριβείς όρους πιθανοτήτων. Απλά προσπαθείς να καλύψεις την αλήθεια και την ενοχή.

«Δείξε ειλικρίνεια, αν μπορείς. Πες μου την αλήθεια — πως καταδικάστηκα σε θάνατο εξαιτίας ενός τρελού, παράλογου φόβου — του φόβου κάποιου τερατώδους φαντάσματος το οποίο ποτέ δεν θα μπορούσε να εξελιχθεί μέσα από το οικοσύστημά μου. Αυτό είναι όλο — ένας ηλί-

θιος, παθολογικός φόβος για κάτι που δεν μπορούν να κατανοήσουν ή να εκτιμήσουν. Είναι ένα είδος φόβου που μπορεί να γεννήσει φόβο και σε άλλους. Ένα είδος φόβου που μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν μοχλός για να παρθούν αποφάσεις θανατικής ποινής. Λένε πως ο ιός μου μπορεί να φτάσει στη Γη. Εγώ σου λέω πως βρίσκεται ήδη εκεί. Ο φόβος μολύνει τα πάντα και και η δεύτερη γενιά του είναι ο φόνος»

«Ο φόβος είναι κάτι φυσικό», είπε ο εκτελεστής.

«Φυσικό!» Ο μικροσκοπικός άνδρας σήκωσε τα μάτια προς το ταβάνι και άπλωσε τα χέρια. «Ποιο είδος φύσης φοβάται τη φύση;»

«Η ανθρώπινη φύση», απάντησε το ρομπότ με μηχανική ευχέρεια.

«Και σε αυτήν οφείλεται η καταδίκη μου», είπε ο άνδρας. «Στην ανθρώπινη φύση. Όχι σε κάποια λογική αιτία ή στο νόμο των πιθανοτήτων. Στην ανθρώπινη φύση, την ανθρώπινη ματαιοδοξία και τον ανθρώπινο φόβο. Στην ουσία, όμως, φοβούνται μόνο τους εαυτούς τους.

«Οι άνθρωποι σχεδίασαν αυτόν τον ιο. Βιοχημικοί και γενετιστές συνέλαβαν την ιδέα του. Ολόκληρο το σύστημα είναι ένα προϊόν ανθρώπινης έπνευσης, διάνοιας και ικανότητας.

«Τι θα μου πεις τώρα; Πως υπάρχουν μερικά πράγματα με τα οποία ο άνθρωπος δεν πρέπει να καταπιάνεται; Πως η δημιουργία είναι προνόμιο της θεότητας;»

«Όχι», απάντησε ο εκτελεστής. «Θα σου πω απλά πως, επειδή ένας άνθρωπος *μπορεί* να κάνει κάτι, αυτό δεν αποτελεί από μόνο του και ικα-

νό λόγο για να το πραγματοποιήσει. Αυτό που δημιούργησες είναι τόσο επικίνδυνο υποθετικά, ώστε δεν μπορεί να συνεχίσει να υπάρχει».

«Εκείνοι σε έβαλαν να πεις αυτά τα λόγια».

«Τα λόγια είναι δικά μου», επέμεινε το ρομπότ. «Κάνω αυτό μου λένε, λέω αυτό που μου λένε, αλλά πιστεύω. Είμαι από μέταλλο, αλλά ζω. Ξέρω τι κάνω».

«Η θανατική καταδίκη επεκτείνεται και σε σένα», είπε ο μηχανικός.

«Αποδέχομαι την αναγκαιότητα».

«Και υποτίθεται πως αυτό πρέπει να με κάνει να την αποδεχτώ και εγώ; Εσύ είσαι ρομπότ. Δεν δίνεις στη ζωή την ίδια αξία όπως εγώ. Είσαι προγραμματισμένο να πεθάνεις. Ό,τι και αν σου λέει το μηχανικό μυαλό σου, δεν είσαι άνθρωπος. Δεν μπορείς να αποδεχτείς τις ανθρώπινες αξίες. Είσαι μονάχα μια μηχανή».

«Ναι», είπε το ρομπότ, συμμαζεμένα. «Είμαι μια μηχανή».

Ο άνδρας κοίταξε μέσα από τον γυάλινο τοίχο, προσπαθώντας να πνίξει τη ναυτία, την απελπισία — και το φόβο του.

«Δεν είμαι μονάχα εγώ», συνέχισε ο άνδρας. «Είναι και η ζωή που έπλασα. Είναι όλα όσα έκανα και όλα όσα πίστεψα. Δεν θέλω να πεθάνω, αλλά περισσότερο δεν θέλω να πεθάνουν όλα αυτά. Έχουν σημασία για μένα επειδή τα δημιούργησα εγώ. *Αυτό* είναι κάτι που είναι αδύνατον να καταλάβεις».

«Αν επιμένεις», υποχώρησε το ρομπότ, βαριεστημένα.

«Ούτε κι εγώ μπορώ να σε καταλάβω», εξομο-

λογήθηκε ο κοντόσωμος άνδρας.

«Όχι», είπε το ρομπότ. «Δεν μπορείς. Δεν πρόκειται για την επιστήμη σου. Είναι το παιδί σου».

Ο άνδρας οργίστηκε. «Ποιος είσαι εσύ για να κρίνεις; *Τι* είσαι εσύ για να κρίνεις; Πώς μπορεί ένα πλάσμα από μέταλλο να λέει τέτοια πράγματα; Ποια είναι η διαφορά για μένα; Η επιστήμη μου είναι και το παιδί μου. Μήπως η λογική μου θα πρέπει να υποτιμηθεί επειδή αγαπώ το σύστημα που δημιούργησα; Μήπως πρέπει να απορριφθούν οι αντιρρήσεις μου επειδή εμπλέκομαι προσωπικά στο θέμα;»

«Οι αντιρρήσεις σου δεν έχουν καμιά απολύτως σημασία. Η διαφωνία έχει ήδη λήξει».

«Και η απόφαση εκδόθηκε. Ποιος μίλησε για λογαριασμό μου; Ποιος υπεράσπισε τη θέση μου;»

«Η θέση σου αναπτύχθηκε», είπε το ρομπότ.

«Και ασφαλώς απορρίφθηκε».

«Η απόφαση πάρθηκε. Λήφθηκαν υπόψη όλα τα γεγονότα. Μελετήθηκε κάθε πιθανή πορεία. Ωστόσο, δεν μπορούσαν να διακινδυνεύσουν στο ελάχιστο. Ο αστεροειδής Λαμάρκ και όλα όσα ήρθαν σε επαφή μαζί του, πρέπει να καταστραφούν. Ο κίνδυνος της μόλυνσης πρέπει να εξαφανιστεί.

«Θα πρέπει να είναι τρελοί», είπε ο μικρόσωμος άνδρας αφηρημένα. «Δεν τους αρκούσε να αφανίσουν το οικοσύστημά μου. Πρέπει να σκοτώσουν και εμένα. Πρέπει όχι μόνο να καταστρέψουν αλλά και να δολοφονήσουν. Αυτό δεν μπορεί παρά να σημαίνει πως φοβούνται *εμένα* — εμένα και όσα θα μπορούσα να πω. Πόσο σαθρές πρέπει να είναι οι δικαιολογίες τους για να μην τολμούν να αφήσουν τη φωνή μου να ακουστεί;»

«Φοβούνται τους σπόρους», είπε το ρομπότ. «Έχεις έρθει σε επαφή με το σύστημα. Αν σου επέτρεπαν να επιστρέψεις στη Γη, θα ήταν σαν να προσκαλούσαν τον κίνδυνο που θέλουν να αποτρέψουν».

«Είσαι σίγουρος; Το πιστεύεις και αυτό; Τότε, γιατί δεν ισχυρίστηκαν πως και η γνώση μου είναι πολύ επικίνδυνη; Δεν θα ήταν πιο διπλωματικό να φροντίσουν να πεθάνω σε κάποιο ατύχημα;

«Ή, μήπως, αυτό ακριβώς είναι που θα πούν;» πρόσθεσε ο μηχανικός, καθώς η σκέψη πέρασε από το μυαλό του.

«Δεν έχει καμιά διαφορά», είπε το ρομπότ.

«Ποιος σε έστειλε;» ρώτησε ο κοντός άνδρας, ξέροντας πολύ καλά πως δεν θα έπαιρνε απάντηση από τον εκτελεστή. «Ποιος ξεκίνησε τη φοβία;»

«Ποια φοβία;»

«Τον πανικό. Ποιος εξάπλωσε το φόβο πίσω από αυτή την απόφαση. Δεν μπορεί να εμφανίστηκε ταυτόχρονα σε σοβαρούς ανθρώπους. Κάποιος τον εμφύτευσε. Κάποιος ξεκίνησε μια σταυροφορία. Κάποιος ήθελε ένα πάτημα. Είναι ολοφάνερο.

«Δεν είμαι αρκετά ηλίθιος για να πιστέψω ότι κάποιοι με μισούν ή πως κάποιοι νευρασθενείς πιστεύουν στον κίνδυνο μολύνσεως. Κάποιος ήθελε να εκμεταλλευτεί το φόβο για τη δική του προβολή. Ο πολιτικός του λόγος δημιούργησε

την διεστραμμένη σου λογική και σε όρκισε σε μυστικότητα. Η πολιτική είναι αυτή που χρησιμοποιεί τον φόβο σαν όπλο. Αυτό είναι, σωστά;»

«Δεν γνωρίζω».

«Μα εγώ γνωρίζω. Ο φόβος δεν εμφανίζεται έτσι ξαφνικά. Θα πρέπει να εξαπλωθεί, σαν επιδημία. Αποτελεί είδος συναλλαγής της πολιτικής. Φυτεύεται, μεγαλώνει, αγοράζεται και πουλιέται».

«Μου λες πως δεν καταλαβαίνω;» ρώτησε ο μικρόσωμος άνδρας και γέλασε. Το ρομπότ δεν γέλασε.

«Δεν υπάρχει λόγος να προσπαθείς να αλλάξεις τη γνώμη μου», είπε το ρομπότ. «Η απόφαση ήδη πάρθηκε και εκτελέστηκε».

Ο μηχανικός κατευθύνθηκε προς την πόρτα.

«Αν σκέφτεσαι να φέρεις το όπλο από το γραφείο σου», είπε το ρομπότ, «μην μπαίνεις στον κόπο. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Η συσκευή εμφυτεύθηκε και ενεργοποιήθηκε πριν ακόμη έρθω εδώ. Ο Λαμάρκ είναι ήδη χαμένος».

Ο ανθρωπάκος σταμάτησε και γύρισε το κεφάλι.

«Δεν σκόπευα να φέρω όπλο», είπε.

Το ρομπότ δεν μπορούσε να χαμογελάσει.

«Πήγαινε, τότε. Πήγαινε και κάνε ό,τι σου αρέσει».

Ο μηχανικός έφυγε και το ρομπότ έστρεψε τα κόκκινα μάτια του προς το γυάλινο τοίχο. Στεκόταν αμίλητο, κοιτάζοντας το μεταξένιο δάσος. Πέρα και μέσα στον ασημένιο ιστό — που αποτελούσε έναν μοναδικό οργανισμό — υπήρχαν άλλοι οργανισμοί και άλλα τμήματα οργανισμών.

Το ρομπότ δεν προσπάθησε να τους διακρίνει. Δεν το ενδιέφεραν.

Ο αστεροειδής Λαμάρκ άρχισε να χάνει την τροχιά του και στράφηκε προς μια αργή σπειροειδή πορεία προς τον ήλιο.

—

Ο κοντός άνδρας κρατούσε το όπλο και με τα δύο χέρια. Τα χέρια του ήταν λεπτεπίλεπτα και τα μπράτσα του αδύναμα. Το όπλο ήταν βαρύ.

«Τι σκοπεύεις να κάνεις;» ρώτησε ήρεμα το ρομπότ.

Ο μηχανικός κοίταξε μέσα από τα χοντρά γυαλιά του το αντικείμενο που ποτέ δεν είχε χρησιμοποιήσει.

«Δεν θα σε ωφελήσει να με πυροβολήσεις», είπε το ρομπότ.

«Γιατί να σε νοιάζει αν θα σου ρίξω ή όχι;» ρώτησε ο μηχανικός. Η φωνή του ήταν απότομη και γεμάτη έντονα συναισθήματα. «Είσαι από μέταλλο. Δεν μπορείς να καταλάβεις τί είναι η ζωή. Σκοτώνεις, αλλά δεν καταλαβαίνεις τι κάνεις».

«Ξέρω τι σημαίνει να ζεις», είπε το ρομπότ.

«Απλά *υφίστασαι*», είπε περιφρονητικά ο μηχανικός. «Δεν μπορείς να καταλάβεις τι σημαίνει μια ανθρώπινη ζωή, τι σημαίνουν όλα αυτά» έδειξε με το χέρι τον διάφανο τοίχο — «για μένα και την επιστήμη. Απλά θέλεις να σκοτώσεις. Να σκοτώσεις τη ζωή, να σκοτώσεις την επιστήμη, να σκοτώσεις τη γνώση. Και όλα αυτά εξαιτίας του φόβου».

«Αυτά τα ξανάπαμε».

«Τι άλλο μας μένει από το να τα ξαναπούμε; Τι άλλο μας μένει εκτός από τη συζήτηση μέχρι ο Λαμάρκ να πέσει στον ήλιο και να γίνουμε όλοι στάχτη; Εσύ τι σκέφτεσαι να κάνουμε;»

«Είναι άσκοπο να μαλώνουμε».

«Όλα είναι άσκοπα. Είμαι καταδικασμένος. Ό,τι και να κάνω, είναι χάσιμο χρόνου. Είμαι ξοφλημένος και είσαι ξοφλημένο. Μόνο που εσύ δεν νοιάζεσαι».

Ο εκτελεστής παρέμεινε σιωπηλός.

Ο μηχανικός σήκωσε το όπλο και σημάδεψε ένα από τα μάτια του ρομπότ. Για λίγες στιγμές, άνθρωπος και μηχανή αλληλοκοιτάζονταν. Το ρομπότ είδε ένα κοκκαλιάρικο τρεμάμενο δάχτυλο να πιέζει τη σκανδάλη.

Τα χέρια που κρατούσαν το όπλο τινάχτηκαν καθώς το όπλο αναπήδησε μέσα τους. Ακούστηκε ένας δυνατός κρότος. Η σφαίρα χτύπησε στη μεταλλική οροφή και εξοστρακίστηκε στο γυάλινο παράθυρο, αν και το γυαλί δεν ράγισε. «Είναι άσκοπο», είπε το ρομπότ χαμηλόφωνα. Κατά κάποιο τρόπο, μετά την εκπυρσκοκρότηση του όπλου, η ηρεμία του φαινόταν ψεύτικη.

Ο ανθρωπάκος πυροβόλησε πάλι, σφίγγοντας τα μάτια και το στόμα σε μια προσπάθεια να κρατήσει τα χέρια του σταθερά. Η σφαίρα διέλυσε το ηλεκτρονικό μάτι του ρομπότ σε μικροσκοπικά θραύσματα. Ο μεταλλικός άνθρωπος βόγγηξε και έγειρε προς τα πίσω. Για μια στιγμή, οι διπλές αρθρώσεις των γονάτων ισορρόπησαν τη δύναμη της σφαίρας, κρατώντας το ρομπότ σε μια παράξενη μισογονατισμένη στάση. Ύστερα, το βογγητό μετατράπηκε σε ένα κοφτό αγκομαχητό και ο μηχναικός μόρφασε καθώς το ρομπότ σωριάστηκε με πάταγο στο πάτωμα.

Το νεκρό ρομπότ έβγαλε ένα κοροϊδευτικό γέλιο που αντήχησε περίεργα μέσα από την αποσυντονισμένη ηχητική του συσκευή. Ο μηχανικός κοίταξε το σωρό του μετάλλου. Δεν ήταν πια η παρωδία μιας ανθρώπινης μορφής, αλλά ένα κομμάτι άψυχο μέταλλο.

Ο ανθρωπάκος προχώρησε αργά προς το μεγάλο παράθυρο. Πυροβόλησε από το ύψος της μέσης, σαν παλιός πιστολάς. Η σφαίρα εξοστρακίστηκε στο τζάμι και τον χτύπησε στο μηρό. Χλώμιασε και μόρφασε, αλλά δεν έπεσε. Έρριξε ακόμη τρεις φορές, και την τρίτη φορά το γυαλί ράγισε, αν και ακόμα δεν είχε παρουσιάσει ρήγμα.

Ο μηχανικός ένιωσε δάκρυα να κυλούν από τα μάτια του και αίμα από το μηρό του. Άρχισε να χτυπά ξανά και ξανά το γυαλί με τη λαβή του όπλου. Οι ρωγμές μεγάλωσαν, μέχρι που τελικά το παράθυρο σταμάτησε να αντιστέκεται και θρυμματίστηκε.

Όταν δημιουργήθηκε το πρώτο άνοιγμα, ήταν εύκολο να το διευρύνει. Άφησε την τεχνητή βαρύτητα του εργαστηρίου να τον τραβά προς το πάτωμα, ενώ αφαιρούσε κομματάκι-κομματάκι το κάτω μέρος της τρύπας. Τελικά, το άνοιγμα ήταν αρκετά μεγάλο για να τον χωρέσει.

Σύρθηκε μέσα στον κόσμο του οικοσυστήματός του. Όταν βρέθηκε πέρα από τα όρια της βαρύτητας, το πόδι του σταμάτησε να τον πονά και ένιωσε το σώμα του εκπληκτικά ανάλαφρο.

Ανάσανε τον αέρα και τον βρήκε καθαρότερο και δροσερότερο από τον ψυχρό στείρο αέρα του εργαστηρίου του. Δεν ένιωθε τίποτα, αλλά ήξερε καλά πως μέσα από τον αέρα που ανέπνεε και την πληγή του ποδιού του, ο ιος εισέβαλλε στο σώμα του.

Άρχισε να σέρνεται μακριά από το παράθυρο και ανακάλυψε πως μπορούσε να κινείται με εκπληκτική γρηγοράδα και ελάχιστη προσπάθεια. Η βαρύτητα ήταν ίσα αρκετή για να τον εμποδίζει να χτυπήσει. Άρχισε να χώνεται όλο και πιο βαθιά μέσα στο ασημένιο δάσος.

Ανακάλυψε ένα άλλο δάσος — έναν μοναδικό οργανισμό με πολλές ανεξάρτητες όψεις. Ήταν ένα συνονθύλευμα από δέντρα που τα κλαδιά τους αποτελούνταν από ατέλειωτες διακλαδώσεις του αρχικού κορμού. Το κάθε κλωνάρι κατέληγε σε μια μικρή σφαίρα που έμοιαζε με μάτι. Τα κλαδιά ήταν λεία και σκληρά σαν το γυαλί. Με την πρώτη ματιά, το δάσος έμοιαζε απολιθωμένο, αλλά και εκεί υπήρχε ζωή και ανάπτυξη. Τίποτα δεν έμενε αμετάβλητο μέσα στο οικοσύστημα του Λαμάρκ. Μέσα στις σφαίρες των κλωναριών ο μηχανικός μπορούσε να διακρίνει κίνηση, και όταν σταμάτησε για να κοιτάξει καλύτερα είδε κάποιες μετατοπίσεις που θα μπορούσαν να οφείλονται μόνο σε κυτταροπλασμική ροή. Διέκρινε πιο σκούρες περιοχές που πρέπει να ήταν πυρήνες και οργανίδια. Συμπέρανε πως οι σφαίρες ήταν τα ζωντανά στοιχεία μιας αποικίας όντων η οποία κατασκεύαζε τα κλωνάρια από καθαρά ανόργανα υλικά.

Πέρασε μισοπετώντας μέσα από αυτό το δά-

σος σε ένα άλλο και ύστερα σε ένα άλλο. Είχε χάσει από τα μάτια του το σπασμένο γυαλί και δεν μπορούσε να δει πουθενά τους ηλιακούς συλλέκτες που αποτελούσαν τη μόνη ανθρώπινη παρεμβολή στο οικοσύστημα του Λαμάρκ. Ήταν μόνος, ένας ξένος μέσα στον κόσμο που ο ίδιος είχε πλάσει. Σταμάτησε και άρχισε να βυθίζεται αργά προς ένα έδαφος καλυμμένο με μικροσκοπικούς οργανισμούς. Έμεινε ακίνητος και εξαντλημένος, ακούγοντας τους χτύπους της καρδιάς του και θαυμάζοντας το έργο που είχε δημιουργήσει η γεννετική μηχανική του.

Λίγο πιο μακριά, είδε ένα τεράστιο φυτό που θα πρέπει να κάλυπτε μια περιοχή πολύ μεγαλύτερη από τα «δάση» που είχε δει μέχρι εκείνη την ώρα. Ήταν τόσο περίπλοκο, ώστε τα αποτελούσαν διαφορετικά στρώματα που υψώνονταν στον αέρα.

Το κατώτερο στρώμα αποτελούνταν από σφιχτοδεμένα ανοιχτόχρωμα πλοκάμια, παρόμοια με τους ιστούς του μεταξένιου δάσους. Τα λεπτά υφάδια ήταν μπλεγμένα σε ένα στρώμα με ποικίλη πυκνότητα.

Ακριβώς από πάνω υπήρχε ένα πιο χαλαρό χαλί πυκνότερων και σκουρόχρωμων στοιχείων, τα οποία όμως είχαν ομοιόμορφη υφή. Τα πλοκάμια αναδεύονταν αργά και φαίνονταν πολύ εύκαμπτα.

Από αυτή την εναέρια βάση ξεφύτρωναν πύργοι από μικρές σφαίρες που κάποια περίεργη συγκολλητική δύναμη κρατούσε τη μια πάνω στην άλλη. Οι σφαίρες δημιουργούνταν ασταμάτητα από το σημείο της βάσης τους, ενώ αυτές που

βρίσκονταν στην κορυφή αποκόπτωνταν από τις υπόλοιπες και έπεφταν αργά, σκάζοντας τελικά σε σύννεφα αόρατων σωματιδίων.

Στην απέναντι κατεύθυνση, ο μηχανικός μπορούσε να δει ένα άλλο μεγάλο φυτό που για καρπούς φαινόταν να έχει πολύτιμα πετράδια. Το δέντρο φύτρωνε μέσα σε έναν βαθύ λάκκκο γλίτσας που θα έπρεπε να είναι εχθρικό προς οποιαδήποτε ζωή, αν δεν αποτελούσε τμήμα του οικοσυστήματος του Λαμάρκ. Ο ανθρωπάκος διέκρινε χιλιάδες μικροσκοπικά σώματα να κινούνται αργά μέσα στη λάσπη.

Το ίδιο το δέντρο ήταν λυγερό και αφάνταστα όμορφο. Τα κλαδιά του ήταν ημιδιάφανα, και σε πολλά σημεία φαίνονταν να περιέχουν μικροσκοπικά κορμιά, παγιδευμένα σαν έντομα μέσα σε κεχριμπάρι. Ο μηχανικός φαντάστηκε πως το δέντρο είχε δημιουργηθεί από την κρυσταλλική λάσπη.

Στην άκρη του κάθε κλαδιού κρεμόταν ένα μεγάλο σφαιρικό ή ωοειδές πετράδι, κλεισμένο μέσα σε μια λεπτή μεμβράνη. Μέσα σε κάθε πετράδι κάτι κινιόταν, και όλα έμοιαζαν σαν τα πολυεδρικά μάτια κάποιου αλλόκοτου ζώου.

Ο μηχανικός κοιτούσε και θαύμαζε.

—

Ο αστεροειδής Λαμάρκ πέρασε την τροχιά του Άρη.

—

Ο μηχανικός αποκοιμήθηκε και μέσα στον ύπνο του πέθανε.

Ο ιός δούλευε μέσα του. Εισέβαλλε σε κύτταρα και διαπερνούσε πυρήνες. Ανέλαβε την παραγωγή πρωτεΐνης. Σκότωνε. Και ενώ σκότωνε, ξανάπλαθε και ανανέωνε. Το δεύτερο χρωμόσωμα - ιός και τα σαράντα έξι ανθρώπινα χρωμοσώματα δημιούργησαν ένα σύνολο. Το DNA του καθενός άρχισε να περνά από μια χημική μεταμόρφωση, καθώς τα γονίδια άλλαζαν.

Και ενώ τα νέα γονίδια πλάθονταν, ο ιός ερέθιζε και αντιδρούσε, μεταλασσόταν και δοκίμαζε. Το μονοπάτι δημιουργίας ενός νέου πλάσματος ανασκευαζόταν συνεχώς.

Μαζι με τη χημική μεταμόρφωση ήρθε και η σωματική αλλαγή. Το σώμα του μηχανικού άρχισε να παραμορφώνεται. Ένα καινούριο πλάσμα μεγάλωνε μέσα του και τρεφόταν από αυτόν. Ο ιός δοκίμαζε τη βιωσιμότητα της μορφής που έπλαθε και το ον που θα έβγαινε θα ήταν τέλεια σχεδιασμένο ώστε να εξυπηρετεί το σκοπό ύπαρξής του. Αυτό που γινόταν στο εσωτερικό του σώματος του μηχανικού ήταν πολύ πιο περίπλοκο από την αρχική διαδικασία που είχε ξεκινήσει ο ανθρωπάκος στα πρώτα του πειράματα. Η ταχύτητα της εξέλιξης μέσα στο οικοσύστημα του Λαμάρκ είχε προχωρήσει κατά πολύ την αποτελεσματικότητα της κάθε μεταμόρφωσης.

Το νέο πλάσμα απορρόφησε τον μηχανικο, ωριμάζοντας αργά.

Ο αστεροειδής Λαμάρκ διέσχισε την τροχιά της Γης.

Το σώμα του ανθρωπάκου είχε χάσει το μεγαλύτερο μέρος από τον όγκο του. Το κεφάλι είχε φαρδύνει, και τα αστεία γυαλιά κρέμονταν με το ένα πλάι πάνω στη γυαλιστερή άσπρη μύτη. Ο εγκέφαλος είχε εξαφανιστεί εντελώς μέσα από το κρανίο και όλο το υπογάστριο είχε χαθεί. Τα πόδια ήταν μονάχα λεπτά κορδόνια ατροφικών μυών. Τα πλευρά ήταν μικροσκοπικά απομεινάρια πάνω σε αυτό που κάποτε αποτελούσε τη σπονδυλική στήλη. Μονάχα σκόνη απέμενε στη θέση των εσωτερικών οργάνων.

Πάνω από το πτώμα, ένα φτερωτό πλάσμα αιωρούνταν σαν νυχτερίδα, δοκιμάζοντας τη δύναμή του. Είχε μικρό σώμα αλλά μεγάλο κρανίο. Το μικροσκοπικό, ζαρωμένο, αόματο πρόσωπό του ήταν παράξενα ανθρώπινο. Το πρόσωπο μόρφαζε συνεχώς, λες και προσπαθούσε να εκφράσει άγνωστα συναισθήματα, ενώ το πλάσμα έβγαζε έναν μικρό τσιριχτό ήχο σαν γέλιο.

Πέταξε μακριά από τα απομεινάρια του πατέρα του, φτεροκοπώντας μέσα στα αλλόκοτα δάση του Λαμάρκ. Τελικά, βρήκε το ασημένιο δάσος και κάθισε σε ένα κλαδί πολύ κοντά στο σπασμένο παράθυρο. Έμεινε ακίνητο. Δεν ήθελε να φάει. Δεν είχε όργανα για αυτή τη δουλειά. Είχε γεννηθεί απλά για να παίξει ένα μικρό ρόλο μέσα στο οικοσύστημα του Λαμάρκ και μετά να πεθάνει πάλι.

Στο μεταξύ, τα φυτά του οικοσυστήματος είχαν περάσει μέσα από το άνοιγμα που είχε δημιουργήσει για αυτά ο μηχανικός. Είχαν εξερευνήσει τα εργαστήρια, τη βιβλιοθήκη του, το υπνοδωμάτιο και το γραφείο του. Είχαν περάσει κάτω από πόρτες και μέσα από κλειδαρότρυπες. Υπήρχε μόνο ένα σημείο απόπου δεν μπορούσαν να περάσουν, και αυτό ήταν ο μεγάλος μεταλλικός αεροφράχτης που οδηγούσε στο εξωτερικό του Λαμάρκ. Ο αεροφράχτης δεν είχε ούτε ρωγμή ούτε κλειδαρότρυπα.

Τα φύτα πέθαναν και άλλα πήραν τη θέση τους. Νέες μορφές ζωής σχηματίστηκαν πάνω στον σιδερένιο αεροφράχτη — φυτά που κατασκεύαζαν τα κύτταρά τους από καθαρό σίδηρο. Με την υπομονή και την αποτελεσματικότητα των φυτών, βάλθηκαν να διαλύουν τον αεροφράχτη.

Το φτερωτό πλάσμα άρχισε να βγάζει μικροσκοπικά αντικείμενα από την κοιλιά του. Ένας σφιχτήρας παλλόταν αδιάκοπα, με εκατοντάδες συσπάσεις το λεπτό, και κάθε σπασμός απελευθέρωνε ένα ακόμη σωματίδιο. Τα σωματίδια αιωρούνταν στον αέρα, γιατί ήταν πολύ ελαφρά για να τα τραβήξει στο έδαφος η αδύναμη βαρύτητα. Ο αέρας του ασημένιου δάσος γέμισε από αυτά.

—

Ο αστεροειδής Λαμάρκ πέρασε την τροχιά της Αφροδίτης.

—

Μικρά ανοίγματα σχηματίστηκαν στην εξωτερική θύρα του αεροφράχτη. Η εσωτερική θύρα είχε εξαφανιστεί εντελώς. Ο αέρας άρχισε να ξεφεύγει από το εσωτερικό του αστεροειδή, αλλά πριν η διαρροή πάρει δραματικές διαστάσεις οι τρύπες απόκτησαν το μέγεθος γροθιάς. Όπως και όλα τα άλλα μέλη του οικοσυστήματος του Λαμάρκ, οι σιδηροφάγοι ήταν γρήγοροι και αποτελεσματικοί. Η διαρροή έγινε μεγαλύτερη. Μαζί με τον αέρα, παρασύρθηκαν και τα εκατοντάδες εκατομμύρια σωματίδια που είχε γεννήσει το φτερωτό πλάσμα.

Ο Λαμάρκ ήταν πολύ μικρός για να συγκρατήσει την ατμόσφαιρα η οποία ξεχείλισε στο διάστημα. Ο αέρας χάθηκε μαζί με τα σωματίδια. Ενώ ο Λαμάρκ κατευθυνόνταν προς τον ήλιο, άφηνε πίσω του μια μακριά ουρά από σπόρους Αρένιους οι οποίοι άρχισαν να παρασύρονται από τον ηλιακό άνεμο.

Κινούνταν αργά προς την τροχιά της Γης.

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΤΣΑΝΤΑ

του Σύριλ Κόρνμπλαθ

Ο Σύριλ Κόρνμπλαθ (1923-1958) είναι σχετικά άγνωστος στο ελληνικό κοινό, αλλά στην Αμερική έγινε πολύ γνωστός στο αναγνωστικό κοινο της Ε.Φ. στη διάρκεια της δεκαετίας του 1940, κυρίως για τα διηγήματά του. Το διήγημα που ακολουθεί είναι ένα από τα καλύτερά του και συνδυάζει το απροσδόκητο με μια βαθιά ανθρώπινη διάσταση. Η ιδέα της άμεσης, εύκολης και ανώδυνης θεραπείας κάθε αρρώστειας είναι ένα από τα πιο αρχαία όνειρα του κόσμου, και ο Σύριλ Κόρνμπλαθ χειρίζεται το θέμα με εκπληκτικό τρόπο, δίνοντας ένα από τα πιο ευανάγνωστα αλλά και ανθρώπιινα διηγήματα Ε.Φ.

Θ.Μ.

Ο γέρο Δρ. Φουλ ένιωθε το κρύο να του περονιάζει τα κόκκαλα καθώς περπατούσε κουτσαίνοντας μέσα στο στενό σοκάκι. Είχε διαλέξει το σοκάκι και την πίσω πόρτα αντί για το πεζοδρόμιο και την μπροστινή πόρτα, εξαιτίας της καφέ χαρτοσακούλας που κρατούσε στα χέρια. Ήξερε πολύ καλά πως οι άσχημες και άλουστες γειτόνισσες και οι ξεδοντιάρηδες και βρώμικοι σύζυγοί τους δεν έδιναν σημασία αν έφερνε κανένα μπουκάλι φτηνό κρασί στην κάμαρά του. Έκαναν όλοι το ίδιο, μόνο που αγόραζαν και ουίσκι πού και πού, όταν έβγαζαν κάποια χρήματα παραπάνω από τις υπερωρίες. Όμως, ο Δρ. Φουλ, αντίθετα με όλους αυτούς, ντρεπόταν για την κατάντια του.

Μια απροσδόκητη καταστροφή συνέβη την ώρα που κόντευε να φτάσει την πόρτα. Ένα από τα σκυλιά της γειτονιάς — ένα μικρό κακότροπο μαύρο που γνώριζε και αντιπαθούσε, όρμησε ανάμεσα στα πόδια του μέσα από μια τρύπα του

διπλανού σανιδένιου φράχτη. Ο Δρ. Φουλ στραβομουτσούνιασε και σήκωσε το πόδι για να δώσει μια ικανοποιητική κλοτσιά στα κοκκαλιάρικα πλευρά του ζώου. Όμως, τα κόκκαλά του ήταν νοτισμένα από το χειμώνα και το πόδι δεν βρήκε το στόχο του. Έχασε την ισορροπία του και βρέθηκε καθισμένος στο βρώμικο τσιμέντο. Οι βλαστήμιες έσβησαν στα χείλη του όταν μύρισε χυμένο κρασί και συνειδητοποίησε πως η χαρτοσακούλα του είχε γλιστρήσει από τα χέρια και το μπουκάλι είχε σπάσει. Το μαύρο σκυλί έκανε κύκλους γύρω του γρυλίζοντας απειλητικά, αλλά εκείνος το αγνόησε μπροστά στη μεγάλη του ζημιά.

Με παγωμένα δάχτυλα, καθισμένος ακόμα ανάμεσα στα σκουπίδια του παράδρομου, ο Δρ. Φουλ άνοιξε την τσαλακωμένη σακούλα. Το φθινοπωριάτικο σούρουπο είχε έρθει νωρίς και δεν μπορούσε να δει καθαρά τί είχε απομείνει. Σήκωσε πρώτα το λαιμό της δίκιλης μπουκάλας, μετά μερικα κομμάτια και τέλος τον πάτο της. Με μεγάλη του χαρά είδε πως μέσα στον πάτο είχε απομείνει περίπου μισό κιλό κρασί.

Το σκυλί πλησίασε, και το γρύλισμά του έγινε πιο έντονο. Άφησε κάτω τον πάτο της μπουκάλας και άρχισε να πετάει στο σκυλί σπασμένα γυαλιά. Ένα από αυτά το πέτυχε, και το σκυλί ξανακρύφτηκε ουρλιάζοντας γοερά πίσω από το φράχτη. Ο Δρ. Φουλ ακούμπησε το κοφτερό σαν ξυράφι γυαλί της σπασμένης μπουκάλας στο στόμα και άρχισε να πίνει σαν να κρατούσε το ποτήρι ενός γίγαντα. Δυο φορές αναγκάστηκε να το αφήσει κάτω για να ξεκουραστεί, αλλά

πριν περάσει ένα λεπτό είχε στραγγίσει και την τελευταία σταγόνα.

Σκέφτηκε να σηκωθεί όρθιος και να πάει στο δωμάτιό του, αλλά ένα κύμα ευφορίας έπνιξε την ιδέα αυτή. Στο κάτω κάτω, ήταν απερίγραπτα ευχάριστο να νιώθει την παγωμένη λάσπη του δρόμου να μαλακώνει κάτω από το παντελόνι του και το χειμώνα να φεύγει από τα κόκκαλά του μέσα σε μια ζεστασιά που απλωνόταν από το στομάχι σε όλο το κορμί του.

Ένα τριάχρονο κοριτσάκι με ένα μεταποιημένο χειμωνιάτικο παλτό ξεπρόβαλλε μέσα από την ίδια τρύπα του φράχτη απόπου είχε βγει και το μαύρο σκυλί. Προχώρησε με αβέβαια βήματα προς τον Δρ. Φουλ και τον παρατήρησε με σοβαρότητα, έχοντας το βρόμικο δάχτυλό του στο στόμα. Η ευτυχία του Δρ. Φουλ είχε ολοκληρωθεί — τώρα η θεία πρόνοια του είχε στείλει και ακροατήριο.

«Αχ, αγαπητή μου», είπε βραχνά. Και μετά! «Παράλογο κατηγορητήριο. Αν αυτά τα αποκαλείτε αποδείξεις», έπρεπε να τους πω, «καλύτερα να μένατε στις ιατρικές σας επισκέψεις. Το Πειθαρχικό Συμβούλιο δεν απέδειξε τίποτα εναντίον μου. Κύριοι, απευθύνομαι σε συναδέλφους και ζητώ την υποστήριξή σας».

Βαριεστημένο, το μικρό κοριτσάκι απομακρύνθηκε, σηκώνοντας καθώς έφευγε ένα κομμάτι γυαλί για να παίξει. Ο Δρ. Φουλ την ξέχασε αμέσως και συνέχισε να μιλάει μόνος του! «Δεν μπόρεσαν να αποδείξουν τίποτα. Δεν υπάρχουν πια ατομικά δικαιώματα;» Άρχισε να σκέφτεται την ερώτηση για την απάντηση της οποίας ήταν

απολύτως σίγουρος, παρόλο που το Ιατρικό Πειθαρχικό Συμβούλιο είχε εκφράσει ακριβώς αντίθετη γνώμη. Ο χειμώνας επέστρεφε στα κόκκαλά του και δεν είχε χρήματα για να αγοράσει άλλο κρασί.

Ο Δρ. Φουλ προσποιήθηκε πως γνώριζε την ύπαρξη μιας μπουκάλας ουίσκι κάπου μέσα στην τρομερή ακαταστασία του δωματίου του. Ήταν ένα παλιό και σκληρό τέχνασμα που χρησιμοποιούσε όταν έπρεπε να βρει το θάρρος και τη δύναμη να γυρίσει στο σπίτι του. Ίσως να πάγωνε εκεί έξω στο δρομάκι. Μέσα στην κάμαρά του μπορεί να τον δάγκωναν κοριοί και η βρομιά του νεροχύτη να του προξενούσε αηδία, αλλά τουλάχιστον δεν θα πέθαινε από το κρύο ώστε να χάσει τα εκατοντάδες μπουκάλια κρασί που θα μπορούσε να πιεί ακόμα. Σκέφτηκε τη μπουκάλα του ουίσκι — μήπως ήταν πίσω από τη στίβα των ιατρικών περιοδικών; Όχι, είχε κοιτάξει εκεί την τελευταία φορά. Μήπως κάτω από το νεροχύτη, κρυμμένη καλά πίσω από τους σκουριασμένους σωλήνες; Το σκληρό παιχνίδι άρχιζε να πετυχαίνει το σκοπό του. Ναι, είπε μέσα του με ενθουσιασμό που όλο και μεγάλωνε. Ναι, μπορεί να ήταν εκεί μέσα. Η μνήμη σου δεν είναι τόσο καλή τελευταία», είπε στον εαυτό του καλοσυνάτα. «Ξέρεις πολύ καλά πως μπορεί να είχες αγοράσει τη μπουκάλα του ουίσκι και να την έχεις χώσει κάτω από το νεροχύτη για στιγμές σαν κι αυτήν».

Η κεχριμπαρένια μπουκάλα, ο ήχος του καλύμματος καθώς το έσκιζε, η ευχάριστη κούραση του ανοίγματος του καπακιού, και μετά το κάψιμο στο λαιμό, η γλυκιά ζέστη στο στομάχι, η ευτυχισμένη λήθη του μεθυσιού — όλα έγιναν για αυτόν αληθινά. *«Μπορεί και να το έβαλες εκεί»* έλεγε και ξανάλεγε στον εαυτό του. *«Μπορεί να είναι εκεί»*.

Είχε καταφέρει να σταθεί στα γόνατα, όταν άκουσε ένα μικρό ουρλιαχτό πίσω του και γύρισε το κεφάλι να δει ποιος ήταν. Ήταν το μικρό κοριτσάκι, που είχε κόψει το χέρι του πολύ άσχημα με το νέο του παιχνίδι, το κομμάτι του γυαλιού. Ο Δρ. Φουλ μπορούσε να δει το λαμπερό της αίμα να κυλάει στο παλτό της και να κάνει μια λιμνούλα στα πόδια της.

Για μια στιγμή ένιωσε την επιθυμία να διώξει από το μυαλό του την εικόνα της κεχριμπαρένιας μπουκάλας για χατήρι της, αλλά μετά την ξέχασε και πάλι. Ήξερε πως η μπουκάλα ήταν εκεί, κρυμμένη κάτω από το νεροχύτη. Θα έπινε μερικές γουλιές και μετά θα γύριζε μεγαλόψυχα για να βοηθήσει το παιδί. Κατάφερε να σταθεί στα πόδια του και προχώρησε με αβέβαια γοργά βήματα προς το δωμάτιό του, όπου θα κυνηγούσε την ανύπαρκτη μπουκάλα, πρώτα με ήρεμη αισιοδοξία, μετά με αγωνία και τέλος και μανιασμένη βία. Θα πετούσε βιβλία και πιάτα εδώ κι εκεί πριν σταματήσει να ψάχνει για το ουίσκι, και τελικά θα χτυπούσε τις πρησμένες αρθρώσεις των δαχτύλων του πάνω στον τούβλινο τοίχο, μέχρι που οι παλιές ουλές επάνω τους να ξανανοίξουν και το πηχτό γέρικο αίμα να πλημμυρίσει τα χέρια του. Ύστερα, θα καθόταν κάπου στο πάτωμα, κλαψουρίζοντας, και θα βυθιζόταν στην εφιαλτική άβυσσο του ύπνου του.

Μετά από είκοσι γενιές, το γένος των ανθρώπων είχε καταλήξει σε αδιέξοδο. Οι ερευνητές παρατηρούσαν με αναντίρρητη λογική πως οι πνευματικά καθυστερημένοι γίνονταν όλο και περισσότεροι από τους φυσιολογικούς ανθρώπους και τις διάνοιες και πως η κατάσταση όλο και χειροτέρευε. Κάθε ένδειξη συμφωνούσε με αυτό τον ισχυρισμό και σύντομα έγινε αντιληπτό πως τα πράγματα θα είχαν άσχημη κατάληξη. Αν νομίζετε πως αυτό θα προκαλούσε κάποια προσοχή σε θέματα αναπαραγωγής, τότε δεν ξέρετε καλά τους ανθρώπους.

Ασφαλώς, η μεγάλη συγκέντρωση συσκευών υπερτεχνολογίας κάλυπτε κάπως το γεγονός. Ένας ηλίθιος που έχει εκπαιδευτεί να χτυπάει τα πλήκτρα μιας αριθμομηχανής φαίνεται να είναι πιο ικανός από έναν μαθηματικό του μεσαίωνα που μετρούσε στο αριθμητήρι. Ένας βλάκας που γνώριζε να χειρίζεται ένα τυπογραφικό μηχάνημα του εικοστού πρώτου αιώνα φαινόταν πιο ικανός τεχνίτης από έναν τυπογράφο της Αναγέννησης που περιοριζόταν σε μερικά κινούμενα τυπογραφικά στοιχεία. Το ίδιο ίσχυε και για το ιατρικό επάγγελμα.

Ήταν μια περίπλοκη κατάσταση από πολλές απόψεις. Οι διάνοιες «βελτίωναν το προιόν» γρηγορότερα από ότι οι καθυστερημένοι το υποβάθμιζαν, αλλά σε μικρότερες ποσότητες επειδή η εκπαίδευση των παιδιών τους γινόταν πια σε άλλη βάση. Η μανία για την ανώτερη εκπαίδευση συνέχιζε να υπάρχει, μόνο που υπήρχαν «κολλέγια» όπου κανένας σπουδαστής δεν μπορούσε να διαβάσει μια τρισύλλαβη λέξη και «πανεπιστήμια» που έδιναν τίτλους όπως «Μεταπτυχειακό Στενογραφίας» η «Δοκτοράτο Αρχειοθέτησης» με τις παραδοσιακές πομπώδεις τελετές. Οι λιγοστές διάνοιες χρησιμοποιούσαν τέτοιες τεχνικές ώστε η μεγάλη πλειοψηφία να διατηρεί κάποια ίχνη κοινωνικής ομαλότητας.

Εμάς θα μας απασχολήσει ένας γιατρός αυτής της εικοστής γενιάς. Το όνομά του ήταν Χέμινγουέι — Δρ. Τζον Χέμινγουέι. Ήταν γενικός παθολόγος και δεν πίστευε πως οι ασθενείς πρέπει να τρέχουν στους ειδικευμένους γιατρούς με την πρώτη μικροαδιαθεσία. Συχνά, το διακήρυτε με αυτά περίπου τα λόγια! «Τώρα, αυτό που θέλω να πω, είναι, να πούμε, πως, ένας παθολόγος, να πούμε, μπορεί να μην ξέρει πολλά για πνευμόνια και αδένες, να πούμε, αλλά ο παθολόγος είναι... πώς να πούμε... ο παθολόγος είναι ένας άνθρωπος για όλες τις δουλειές! Αυτό είναι! Άνθρωπος για όλες τις δουλειές!»

Μα μην νομίζετε πως ο δρ. Χέμινγουέι ήταν κακός γιατρός. Μπορούσε να αφαιρεί αμυγδαλές και σκωληκοειδήτιδες, να παρευρίσκεται σε γένες, βοηθώντας να έρθουν στον κόσμο ζωντανά μωρά, να κάνει διάγνωση σε εκατοντάδες ασθένειες και να γράφει τη σωστή συνταγή και θεραπεία για την κάθε μια από αυτές. Στην ουσία, υπήρχε μόνο ένα πράγμα που δεν μπορούσε να κάνει σχετικά με το επάγγελμα, και αυτό ήταν να παραβιάσει τους αρχαίους κανόνες της ιατρικής ηθικής. Ο δρ. Χέμινγουέι ποτέ δεν θα δοκίμαζε κάτι τέτοιο.

Ένα απόγευμα, ενώ ο γιατρός μιλούσε με κάποιους φίλους, συνέβη το γεγονός που τον ανα-

μειγνύει στην ιστορία μας. Είχε περάσει δύσκολη μέρα στην κλινική, και ήθελε ο Γουόλτερ Γκίλις, ο φυσικός φίλος του (πτυχειούχος και αυτός με δοκτοράτο) να το βουλώσει ώστε να μπορέσει να διηγηθεί σε όλους τα βάσανά του. Όμως ο Γκίλις συνέχιζε να φλυαρεί με το σπαστικό τρόπο του! «Πρέπει να το παραδεχτούμε πως ο γερο Μάικ τα καταφέρνει καλά, παρόλο που δεν είναι επιστήμονας. Βρήκα τον βλάκα να παίζει με κάτι γυάλινα δοχεία, τον πλησίασα και του είπα — αστευόμενος, ασφαλώς! "Μπορείς να μου δώσεις μια χρονομηχανή, Μάικ;"»

Ο δρ. Γκίλις ασφαλώς δεν το ήξερε, αλλά ο «Μάικ» είχε δείκτη νοημοσύνης εξαπλάσιο από τον δικό του και ήταν — για να είμαστε ειλικρινείς — ο κηδεμόνας του. Ο «Μάικ» έλεγχε τους ψευτο-επιστήμονες στο ψευτο-εργαστήριο, παριστάνοντας τον θυρωρό. Ήταν μια κοινωνική σπατάλη, αλλά όπως αναφέρθηκε και λίγο πιο πριν, οι διάνοιες της εποχής παρέμεναν ακόμη σε μια κατάσταση αναποφασιστικότητας. Οι δισταγμοί τους προκαλούσαν πολλές παρόμοιες γελοίες καταστάσεις. Έτσι, λοιπόν, εκείνη τη μέρα ο «Μάικ» έτυχε να είναι ιδιαίτερα εκνευρισμένος με την ανούσια υπηρεσία του, και από κακεντρέχεια — αλλά ας αφήσουμε τον δρ. Γκίλις να τα διηγηθεί!

«Μου δίνει, λοιπόν, μερικούς σωλήνες με αριθμούς και μου λέει! Πάρε μια σειρά κυκλωμάτων και σταμάτα να με ενοχλείς. Φτιάξε τη δική σου χρονομηχανή, κάθισε κάτω και πάτα το πλήκτρο. Μόνο αυτό σου ζητώ, δρ. Γκίλις — μόνο αυτό».

«Για φαντάσου!» απόρησε μια πανέμορφη ξανθιά καλεσμένη. «Θυμάσαι πολύ καλά, έτσι δεν είναι, γιατρέ;» Του έρριξε ένα λάγνο βλέμμα.

«Τί στην ευχή», είπε ο Γκίλις με μετριοφροσύνη. «Έχω καλή μνήμη από γεννησιμιού μου. Εξάλλου, φρόντισα να τα υπαγορεύσω γρήγορα στη γραμματέα μου. Δεν είμαι και τόσο καλός στο διάβασμα, αλλά από μνήμη τα πάω μια χαρά. Πού είχαμε μείνει, λοιπόν;»

Όλοι έβαλαν τα δυνατά τους να θυμηθούν και ακούστηκαν διάφορες προτάσεις.

«Έλεγες πως πλήτεις».

«Ναι, είχες πει "πάντα πλήτω".»

«Όχι πλήτω-*πλήκτρο*!»

Το ευγενές μέτωπο του δρ. Γκίλις αυλακώθηκε από τη σκέψη και τελικά δήλωσε. «Ναι, πλήκτρο. Μιλούσα για τα ταξίδια στο χρόνο. Πήρα λοιπόν τους αριθμημένους σωλήνες που μου έδωσε και τους τοποθέτησα σε έναν κατασκευαστή κυκλωμάτων. Η χρονομηχανή μου ήταν έτοιμη και να δείτε που μεταφέρει πραγματικά αντικείμενα μέσα στο χρόνο». Έδειξε ένα κουτί.

«Τί έχει μέσα το κουτί;» ρώτησε η όμορφη ξανθιά.

«Μια χρονομηχανή», της απάντησε ο δρ. Γκίλις. Μεταφέρει πράγματα μέσα στο χρόνο. Κοιτάξτε». Πήρε τη μικρή μαύρη τσάντα του δρ. Χέμινγουέι και την έβαλε μέσα στο κουτί. Πάτησε το πλήκτρο και η μικρή μαύρη τσάντα εξαφανίστηκε.

«Αυτό ήταν πολύ...ε... εντυπωσιακό», είπε ο δρ. Χέμινγουέι. «Τώρα, φέρε την πίσω».

«Τί;»

«Φέρε πίσω την τσάντα μου».

«Για να πω την αλήθεια», είπε διστακτικά ο δρ. Γκίλις, «δεν ξαναγυρίζουν πίσω. Δοκίμασα και δεν τα κατάφερα. Μάλλον αυτός ο βλάκας ο Μάικ μου έδωσε χαλασμένα ανταλλακτικά».

Όλοι άρχισαν να κατηγορούν τον «Μάικ», αλλά ο δρ. Χέμινγουέι δεν πήρε μέρος στη συζήτηση. Τον βασάνιζε ένα περίεργο συναίσθημα πως έπρεπε να κάνει κάτι. «Είμαι γιατρός», σκέφτηκε, «και ένας γιατρός πρέπει να έχει μια μικρή μαύρη τσάντα. Εγώ που δεν έχω πια τσάντα σημαίνει πως δεν είμαι πια και γιατρός;» Τελικά έκρινε πως μια τέτοια σκέψη ήταν παράλογη. Ήξερε καλά πως ήταν γιατρός. Άρα, έφταιγε η τσάντα που είχε εξαφανιστεί. Πρέπει να ήταν ελαττωματική, και θα ζητούσε από τον μπούφο τον Αλ να του δώσει μια καινούρια την άλλη μέρα στην κλινική. Ο Αλ μπορούσε να σου βρίσκει πολλά πράγματα, αλλά ήταν πραγματικός μπούφος και ποτέ δεν μιλούσε σε κανέναν φιλικά.

Έτσι, την επόμενη μέρα ο δρ. Χέμινγουέι θυμηθηκε να ζητήσει μια άλλη μικρή μαύρη τσάντα από τον κηδεμόνα του — μια τσάντα με την οποία να μπορεί να αφαιρεί αμυγδαλές και σκωληκοειδήτιδες, να αντιμετωπίζει τους πιο δύσκολους τοκετούς και να θεραπεύει τους ομοίους του μέχρι που οι διάνοιες να τους βαρεθούν και να πάρουν τη μεγάλη απόφαση. Ο Αλ φάνηκε να θυμώνει για την απώλεια της τσάντας, αλλά ο δρ. Χέμινγουέι δεν θυμόταν πώς ακριβώς είχε χαθεί και έτσι δεν έγιναν περαιτέρω έρευνες, και έτσι...

Ο γέρο Δρ. Φουλ ξύπνησε από τους εφιάλτες της νύχτας στους εφιάλτες της μέρας. Τα κολλημένα του βλέφαρα άνοιξαν σπαστικά. Ήταν ζαρωμένος σε μια γωνιά του δωματίου του και κάτι έβγαζε έναν περίεργο ρυθμικό θόρυβο. Κρύωνε και ένιωθε κράμπες σε όλο το κορμί. Καθώς τα μάτια του εστιάστηκαν στο κάτω μέρος του σώματός του, έβγαλε ένα βραχνό γέλιο. Το ρυθμικό θόρυβο έκανε η αριστερή του φτέρνα, καθώς χτυπούσε το γυμνό πάτωμα. Είχε πάλι σπασμούς. Σκούπισε το στόμα με τη ματωμένη ανάστροφη της παλάμης του και το ελαφρό τρέμουλο έγινε πιο αργό. Την είχε σκαπουλάρει και πάλι, σκέφτηκε χαμογελόντας πικρόχολα, αλλά δεν ήξερε αν έπρεπε να χαίρεται ή να λυπάται για αυτό.

Θυμόταν αόριστα κάτι σχετικά με ένα παιδί. Έπρεπε να φροντίσει κάποιο παιδί. Τα μάτια του στάθηκαν πάνω σε μια μικρή μαύρη τσάντα στη μέση του δωματίου και αμέσως ξέχασε το παιδί. «Θα έπαιρνα όρκο πως την πούλησα πριν δυο χρόνια», μουρμούρισε μέσα από τα δόντια. Άπλωσε το χέρι, έπιασε την τσάντα, και τότε συνειδητοποίησε πως ήταν κάποιου άλλου και δεν είχε ιδέα πώς είχε βρεθεί στο δωμάτιό του. Άγγιξε επιφυλακτικά την κλειδαριά της και εκείνη άνοιξε στα τέσσερα, παρουσιάζοντας αμέτρητες σειρές από όργανα και φάρμακα τοποθετημένα σε ειδικές θήκες. Ανοιχτή φαινόταν αφάνταστα μεγαλύτερη από ότι κλεισμένη. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς θα μπορούσε να ξαναπάρει πάλι το αρχικό της μέγεθος, αλλά τελικά σκέφτηκε πως θα ήταν κάποια επινόηση των κα-

τασκευαστών της. Αυτό θα της έδινε μεγαλύτερη αξία όταν την πήγαινε στο ενεχειροδανειστήριο, συλλογίστηκε με ικανοποίηση.

Απλά για να θυμηθεί λίγο τα παλιά, άφησε τα μάτια και τα δάχτυλά του να ψαχουλέψουν τα αντικείμενα πριν κλείσει και πάλι την τσάντα και ξεκινήσει για τον «Θείο». Δυσκολευόταν να αναγνωρίσει τα περισσότερα. Υπήρχαν βέβαια και νυστέρια, λαβίδες και βελόνες για ράψιμο. Όσο για τις ενέσεις... για μια στιγμή του πέρασε από το μυαλό πως θα μπορούσε να τις πουλήσει ξεχωριστά σε ναρκομανείς.

Αποφάσισε να ξεκινήσει και προσπάθησε να κλείσει την τσάντα. Δεν έκλεινε, μέχρι που κατά τύχη άγγιξε την κλειδαριά, οπότε και αυτή δίπλωσε και ξανάγινε πάλι η μικρή μαύρη τσάντα. Η επιστήμη έχει προχωρήσει πολύ, σκέφτηκε, σχεδόν ξεχνώντας πως το μόνο που τον ένοιαζε ήταν πόσα λεφτά θα έπιανε σαν ενέχυρο.

Τώρα που είχε κάποιο συγκεκριμένο σκοπό, δεν του ήταν ιδιαίτερα δύσκολο να σταθεί στα πόδια του. Ετοιμάστηκε να βγει έξω, όταν το μετάνοιωσε και άνοιξε την τσάντα ξανά επάνω στο τραπέζι της κουζίνας. Έψαξε ανάμεσα στα φάρμακα μέχρι να βρει κάποιο τονωτικό του νευρικού συστήματος. Τα μπουκαλάκια ήταν αριθμημένα και υπήρχε μια πλαστική κάρτα που ανέγραφε το περιεχόμενό τους. Στο αριστερό μέρος της κάρτας, και από πάνω προς τα κάτω, ήταν γραμμένα τα συστήματα του οργανισμού — μυικό, νευρικό, αναπνευστικό. Στην πάνω μεριά της κάρτας, και από τα αριστερά προς τα δεξιά, υπήρχαν διασταυρούμενες στήλες με τις ενδεί-

ξεις «διεγερτικό», «ηρεμιστικό» και τα παρόμοια. Στη διασταύρωση του «νευρικού συστήματος» και του «διεγερτικού» βρήκε τον αριθμό 17 και με τρεμάμενα χέρια εντόπισε το μικρό γυάλινο σωλήνα που είχε το ίδιο νούμερο. Ήταν γεμάτος από όμορφα γαλάζια χαπάκια, και κατάπιε ένα από αυτά.

Ένιωσε σαν να τον είχε χτυπήσει κεραυνός.

Ο δρ. Φουλ είχε για τόσο καιρό να νιώσει καλά — πέρα από τις λιγοστές στιγμές ευφορίας που του πρόσφερε το αλκοόλ — ώστε είχε ξεχάσει πώς ήταν. Για μια στιγμή πανικοβλήθηκε από αυτή την αίσθηση που εξαπλωνόταν αργά μέσα του μέχρι που του γαργάλησε τα ακροδάχτυλα. Σηκώθηκε όρθιος και ανακάλυψε πως όλοι οι πόνοι του είχαν πάψει και το τρέμουλο του ποδιού του είχε σταματήσει.

Σπουδαία, σκέφτηκε. Τώρα θα μπορούσε να πάει τρέχοντας μέχρι το ενεχειροδανειστήριο, να βάλει ενέχυρο την τσάντα και να αγοράσει κανένα καλό ποτό. Βγήκε στο δρόμο. Ακόμη και ο πρωινός ήλιος που τον χτύπησε κατακούτελα δεν τον έκανε να δειλιάσει. Η μικρή μαύρη τσάντα στο αριστερό του χέρι είχε ένα ικανοποιητικό βάρος που του πρόσφερε κάποια αυθεντία. Πρόσεξε πως περπατούσε όρθιος, και όχι με το φοβισμένο καμπούριασμα που συνήθιζε τα τελευταία χρόνια. Το μόνο που χρειάζομαι είναι λίγη αξιοπρέπεια, είπε από μέσα του. Επειδή ένας άνθρωπος ατύχησε στη ζωή, δεν σημαίνει πως...

«Γιατρέ, γιατρέ, τρέχα!» άκουσε ένα ουρλιαχτό πίσω του, ενώ κάτι του τραβούσε το μανίκι. «Το κορίτσι μου! Χάνω το κορίτσι μου!» Ήταν μια

από τις αναρίθμητες κακομούτσουνες γυναίκες της γειτονιάς, τυλιγμένη με μια φτηνιάρικη ρόμπα.

«Τυχαίνει να έχω σταματήσει να εξασκώ το...» πήγε να πει βραχνά, αλλά η γυναίκα δεν τον άφηνε.

«Εδώ, γιατρέ!» τον πίεσε, τραβώντας τον προς μια πόρτα. «Έλα να δεις το κορίτσι μου. Έχω δυο δολλάρια να σου δώσω, έλα!» Αυτό άλλαξε κάπως την κατάσταση. Άφησε να τον τραβήξει μέσα σε ένα ακατάστατο δωμάτιο που μύριζε βραστό λάχανο. Τώρα υποπτευόταν ποια μπορεί να ήταν η γυναίκα — κάποια νεοφερμένη που είχε μετακομίσει τις προάλλες. Τέτοιου είδους οικογένειες μετακόμιζαν νύχτα, σε τρίκυκλα ή σαραβαλιασμένα φορτηγάκια που τους δάνειζαν κάποιοι φίλοι ή συγγενείς, με τα φτωχά τους έπιπλα δεμένα στο πίσω μέρος, βλαστημώντας και πίνοντας μέχρι να ξημερώσει. Έτσι εξηγιόταν και γιατί τον είχε σταματήσει! Δεν ήξερε ακόμη πως ήταν ο γέρο-Φουλ, ένας μεθύστακας που ο ιατρικός σύλλογος του είχε αφαιρέσει την άδεια και κανείς δεν μπορούσε να εμπιστευτεί. Η μικρή μαύρη στάντα είχε βαρύνει στην κρίση της γυναίκας περισσότερο από την κόκκινη μύτη και το λεκιασμένο κοστούμι.

Είδε ένα τριάχρονο κοριτσάκι ξαπλωμένο ακριβώς στο κέντρο ενός φρεσκοαλλαγμένου διπλού κρεβατιού. Ένας Θεός ήξερε σε τί βρομερά στρωσίδια κοιμόταν κανονικά. Του φάνηκε πως την αναγνώρισε, όταν είδε τον επίδεσμο στο δεξί της χέρι. Δυο δολλάρια, σκέφτηκε. Μια άγρια κοκκινίλα είχε απλωθεί σε όλο το κοκκαλιάρικο μπρατσάκι. Πίεσε με το δάχτυλο την εσοχή του αγκώνα της και ένιωσε μικρά βολαράκια κάτω από το δέρμα. Το παιδί άρχισε να σκούζει αδύναμα. Δίπλα του, η γυναίκα ξεροκατάπιε και άρχισε να κλαίει.

«Βγες έξω», της είπε, με ένα απότομο νεύμα, και εκείνη βγήκε χωρίς να πάψει να κλαίει.

Δυο δολλάρια, σκέφτηκε. Θα της πω κανένα ακαταλαβίστικο, θα πάρω τα λεφτά και θα της πω να την πάει σε ένα νοσοκομείο. Μάλλον θα μολύνθηκε από στρεπτόκοκκο σε εκείνο το παλιοσόκακο. Είναι θαύμα πώς καταφέρνουν και μεγαλώνουν τα περισσότερα από αυτά τα παιδιά. Ακούμπησε κάτω τη μαύρη τσάντα και αφηρημένα έψαξε για το κλειδί, μέχρι που θυμήθηκε και άγγιξε απαλά την κλειδαριά. Εκείνη άνοιξε αμέσως, και ο δρ. Φουλ διάλεξε ένα ψαλίδι κοπής επιδέσμων με στομωμένο το ένα σκέλος. Προσπαθώντας να μην πονέσει το παιδί, άρχισε να κόβει τον επίδεσμο. Ήταν εκπληκτικό το πόσο γρήγορα και εύκολα το γυαλιστερό ψαλίδι έκοβε την ξεραμένη γάζα. Ήταν σαν το ψαλίδι να οδηγούσε τα δάχτυλα και όχι τα δάχτυλα το ψαλίδι, καθώς άνοιγαν μια ευθεία καθαρή γραμμή κατά μήκος του επιδέσμου.

Σίγουρα η επιστήμη έκανε άλματα από τότε που εγώ ήμουν γιατρός, σκέφτηκε. Το ψαλίδι ήταν πιο κοφτερό και από νυστέρι. Ξανατοποθέτησε το ψαλίδι στη θήκη του τεράστιου πλαισίου στο οποίο είχε μεταμορφωθεί η μικρή μαύρη τσάντα όταν άνοιξε, και έσκυψε επάνω από το τραύμα. Σφύριξε βλέποντας την άσχημη πληγή και τη μόλυνση που είχε ριζώσει αμέσως στο α-

δύναμο σώμα του αρρωστιάρικου παιδιού. Τί μπορούσε να κάνει σε μια τέτοια περίπτωση; Ψαχούλεψε νευρικά τα περιεχόμενα της τσάντας. Αν έκανε παρακέντηση και έβγαζε λίγο πύον, η γυναίκα θα νόμιζε πως κάτι της έκανε και θα του έδινε τα δύο δολλάρια. Στο νοσοκομείο, όμως, θα ήθελαν να μάθουν ποιος το έκανε, και ίσως να έφταναν στο σημείο να στείλουν κάποιον αστυνομικό. Ίσως να υπήρχε κάτι μέσα στην τσάντα...

Έψαξε στη γραμμή της κάρτας που έγραφε «λεμφικοί αδένες» και μετά τη διέτρεξε μέχρι να βρει τη στήλη «μολύνσεις». Κάτι δεν πήγαινε καλά. Ξαναδοκίμασε, αλλά και πάλι συνάντησε στη διασταύρωση των δύο στηλών τα σύμβολα «IV-g-3cc». Δεν μπορούσε να βρει μπουκαλάκι με λατινικούς αριθμούς, αλλά ύστερα πρόσεξε πως τέτοια νούμερα είχαν οι υποδερμικές σύριγγες. Σήκωσε την No IV από τη θήκη της, και πρόσεξε πως ήταν ήδη εφοδιασμένη με βελόνα και μάλιστα γεμάτη. Τί τρόπος ήταν αυτός για να μεταφέρονται σύριγγες; Καθώς φαινόταν, τρία cc από αυτό που βρισκόταν μέσα στη σύριγγα IV θα έπρεπε να κάνει κάτι για τις μολύνσεις του λεμφικού συστήματος. Τί σήμαινε, όμως εκείνο το «g»; Παρατήρησε τη γυάλινη σύριγγα και είδε γράμματα που φαίνονταν σκαλισμένα σε κάτι που έμοιαζε με περιστρεφόμενο δίσκο κοντά στην κορυφή της. Είχε επάνω σημάδια με τα γράμματα από το «α» μέχρι το «ι» και μια κάθετη γραμμή, σκαλισμένη πάνω στο γυαλί της σύριγγας, ακριβώς απέναντι από τα γράμματα.

Σηκώνοντας τους ώμους, ο δρ. Φουλ γύρισε

το δίσκο μέχρι που το «g» να συμπέσει με τη γραμμή, και σήκωσε τη σύριγγα στο φως. Καθώς πίεζε το έμβολο, δεν είδε το γνωστό πίδακα υγρού να αναβλύζει από τη βελόνα. Απλά, και για μια στιγμή, σχηματίστηκε μια σκούρα ομίχλη γύρω της. Από πιο κοντά, διέκρινε πως η βελόνα δεν είχε καν τρύπα στη μύτη της, παρολο που αυτή ήταν στην άκρη κομμένη διαγώνια, όπως οι συνηθισμένες. Απορημένος, πίεσε πάλι το έμβολο. Ξανά *κάτι* εμφανίστηκε γύρω από τη μύτη και μετά χάθηκε. «Τώρα θα ξεκαθαρίσουμε το ζήτημα», είπε, και βύθισε τη βελόνα στο δέρμα του μπράτσου του. Στην αρχή του φάνηκε πως αστόχησε — πως η μύτη γλίστρησε πάνω στο δέρμα αντί να βυθιστεί μέσα του. Είδε, όμως, μια μικροσκοπική σταγόνα αίματος και συνειδητοποίησε πως κατά κάποιο τρόπο δεν είχε νιώσει το τρύπημα. Έκρινε πως, ό,τι και αν ήταν μέσα στη σύριγγα, δεν θα μπορούσε να τον βλάψει αν ήταν αυτό ακριβώς που ανέγραφε — και μάλιστα έβγαινε από μια βελόνα χωρίς τρύπα. Έρριξε μέσα του 3 cc και τράβηξε τη βελόνα έξω. Το πρήξιμο που ακολούθησε ήταν ανώδυνο, αλλά κατά τα άλλα τυπικό μιας συνηθισμένης ένεσης.

Ο δρ. Φουλ σκέφτηκε πως τα μάτια του θα πρέπει να είχαν κάποιο πρόβλημα, και έκανε μια ένεση τριών cc στο παιδί που ψηνόταν απο τον πυρετό. Το κλάμα της δεν σταμάτησε καθώς η βελόνα βυθιζόταν στο μπράτσο της και το πρήξιμο μεγάλωνε. Μια στιγμή αργότερα, όμως, έβγαλε ένα τελευταίο βογγητό και έμεινε ακίνητη.

«Καλά τα κατάφερες» είπε από μέσα του έντρομος. «Αυτό που της έδωσες τη σκότωσε».

Μα τότε, το παιδί ανασηκώθηκε και ρώτησε!
«Πού είναι η μαμά μου;»

Χωρίς να πιστεύει στα μάτια του, ο γιατρός της έπιασε το μπράτσο και ψαχούλεψε τον αγκώνα. Η αδενική μόλυνση είχε εξαφανιστεί και η θερμοκρασία του σώματός της φαινόταν κανονική. Οι κοκκινισμένοι ιστοί γύρω από την πληγή έπαιρναν το φυσιολογικό τους χρώμα καθώς τους παρατηρούσε. Ο σφυγμός του παιδιού ήταν δυνατός και σταθερός. Μέσα στην ξαφνική σιωπή του δωματίου, μπορούσε να ακούσει τη μητέρα του μικρού παιδιού να κλαίει με λυγμούς έξω από την πόρτα. Άκουσε επίσης και τη γαλίφικη φωνή μιας κοπέλας!

«Θα γίνει καλά, γιατρέ;»

Γύρισε και είδε ένα ξερακιανό ξανθό τσουλί κάπου δεκαοκτώ χρονών, να ακουμπάει αδιάφορα στην πόρτα και να τον κοιτάζει με ειρωνική περιφρόνηση. «Έχω ακουστά για σένα, "γιατρέ" Φουλ. Μη προσπαθήσεις, λοιπόν, να φας τα λεφτά της γριάς. Εσύ ούτε αρρωστημένο γατί δεν μπορείς να γιατρέψεις».

«Έτσι λες;» είπε εκείνος εκνευρισμένα. Η μικρή έπρεπε να πάρει το μάθημα που της άξιζε. «Μήπως θα ήθελες να ρίξεις μια ματιά στην ασθενή μου;»

«Πού είναι η μαμά μου;» επέμενε το μικρό κοριτσάκι, και το στόμα της ξανθιάς άνοιξε διάπλατα. Πλησίασε στο κρεβάτι και είπε επιφυλακτικά: «Τερέζα, είσαι καλά; Γιατρεύτηκες;»

«Πού είναι η μαμά μου;» ρώτησε η Τερέζα. Ύστερα, σήκωσε το πληγωμένο της χέρι και έδειξε με ψεύτικο θυμό το γιατρό. «Με τρύπησες!»

παραπονέθηκε και μετά άρχισε να χασκογελά χωρίς λόγο.

«Θα πρέπει να παραδεχτώ πως είχα άδικο, γιατρέ», είπε η ξανθιά κοπέλα. «Αυτές οι κουτσομπόλες έλεγαν πως δεν ήξερες... μα εσύ ξέρεις πώς να γιατρεύεις ανθρώπους. Έλεγαν πως δεν είσαι αληθινός γιατρός».

«Έχω σταματήσει να εξασκώ το επάγγελμα», είπε. «Μα πήγαινα την τσάντα αυτήν σε ένα συνάδελφο, όταν η μητέρα σου με είδε και...» Ένα χαμόγελο μετριοφροσύνης χαράχτηκε στα χείλη του. Άγγιξε την κλειδαριά και η τσάντα ξαναδίπλωσε στο αρχικό της σχήμα.

«Την έκλεψες», είπε η κοπέλα ψυχρά.

Εκείνος την κοίταξε έκπληκτος.

«Κανείς δεν θα σου εμπιστευόταν ένα τέτοιο πράγμα. Θα πρέπει να αξίζει πολλά. Ερχόμουν να σε σταματήσω όταν σε είδα πάνω από την Τερέζα, αλλά φαίνεται πως μάλλον της έκανες καλό. Όταν όμως είπες πως πήγαινες το πράγμα αυτό σε έναν συναδελφό σου, κατάλαβα πως το είχες κλέψει. Θα μου δώσεις μερίδιο ή θα τα πω όλα στους μπάτσους. Ένα τέτοιο πράγμα θα πρέπει να αξίζει τουλάχιστον είκοσι με τριάντα δολλάρια».

Η μητέρα μπήκε μέσα ντροπαλά με τα μάτια κοκκινισμένα. Όταν, όμως, είδε το μικρό κοριτσάκι ανακαθισμένο στο κρεβάτι να μιλάει μόνο του, έβγαλε ένα ξεφωνητό χαράς, το αγκάλιασε σαν τρελή, μετά έπεσε στα γόνατα για μια γρήγορη προσευχή και τέλος άρχισε να φιλάει το χέρι του γιατρού. Τον έσυρε μέσα στην κουζίνα, μιλώντας ασταμάτητα στη μητρική της γλώσσα,

ενώ τα μάτια της ξανθιάς κοπέλας είχαν παγώσει από αηδία. Ο δρ. Φουλ την άφησε να τον πάει στην κουζίνα αλλά αρνήθηκε τον καφέ και ένα πιάτο με παξιμάδια.

«Μήπως θέλει λίγο κρασί, μάνα;» είπε το κορίτσι ειρωνικά.

«Ναι! Ναι!» ξεφύσηξε η μάνα κατενθουσιασμένη. «Θέλεις λίγο κρασί, γιατρέ;» Στη στιγμή έφερε μπροστά του μια καράφα με κόκκινο κρασί και η ξανθιά κοπέλα ρουθούνισε επιδεικτικά καθώς το χέρι του γιατρού απλώθηκε τρεμουλιάζοντας προς το μέρος του. Τράβηξε πίσω το χέρι, ενώ μέσα στο μυαλό του φανταζόταν πώς θα μύριζε, ποια γεύση θα είχε και πώς θα του ζέσταινε πρώτα το στομάχι και μετά όλο το κορμί. Η καταευχαριστημένη γυναίκα δεν θα πρόσεχε ότι θα κατέβαζε δυο ποτήρια, και ίσως να έπινε και άλλα δύο αν της διηγιόταν με περισσότερες λεπτομέρειες τη μάχη που έδωσε με το θάνατο για να σώσει την Τερέζα. Ύστερα — ύστερα τίποτα δεν θα είχε σημασία, αφού θα ήταν μεθυσμένος.

Όμως, για πρώτη φορά μετά από χρόνια, ένιωθε ένα αντίβαρο σε αυτή του την επιθυμία! Ένα μείγμα οργής απέναντι στην κοπέλα για την οποία ήταν τόσο διάφανος, και περηφάνιας για τη θεραπεία που μόλις είχε πετύχει. Προς μεγάλη του έκπληξη, τράβηξε το χέρι από την καράφα και είπε, απολαμβάνοντας τον ήχο της φωνής του! «Όχι, ευχαριστώ. Είναι πολύ πρωί για να πιω». Γύρισε να κοιτάξει την κοπέλα και ανταμείφθηκε από μια έκφραση έκπληξης στο πρόσωπό της. Η μητέρα του έδωσε δειλά τα δυο χαρτονομίσματα, λέγοντας! «Δεν είναι πολλά, γιατρέ, αλλά... θα έρθετε να δείτε πάλι την Τερέζα;»

«Θα χαρώ πολύ να παρακολουθώ την ανάρρωσή της», είπε. «Τώρα, όμως, να με συγχωρείτε. Πρέπει να πηγαίνω». Έσφιξε δυνατά τη μικρή μαύρη τσάντα και σηκώθηκε. Ήθελε να απομακρυνθεί όσο γρηγορότερα γινόταν από το κρασί και την κοπέλα.

«Περίμενε, γιατρέ», του φώναξε εκείνη. «Έρχομαι κι εγώ μαζί σου». Τον ακολούθησε και κατέβηκαν στο δρόμο. Εκείνος προσπάθησε να την αγνοήσει, μέχρι που ένιωσε το χέρι της πάνω στη μαύρη τσάντα. Τότε σταμάτησε και προσπάθησε να συνεννοηθεί μαζί της.

«Κοίτα, κορίτσι μου, μπορεί να έχεις δίκιο. Ίσως και να την έκλεψα την τσάντα. Για να είμαι ειλικρινής, δεν θυμάμαι πώς βρέθηκε στα χέρια μου. Όμως εσύ είσαι νέα και μπορείς να βγάλεις δικά σου λεφτά...»

«Μισά-μισά», του είπε εκείνη, «αλλιώς θα πάω στους μπάτσους. Κι αν πεις άλλη μια κουβέντα, θα είναι εξήντα-σαράντα. Και ξέρεις ασφαλώς ποιος θα πάρει τα λιγότερα, έτσι δεν είναι, γιατρέ;»

Ηττημένος εκείνος προχώρησε προς το ενεχειροδανειστήριο, με το αυθάδικο χέρι της ακουμπισμένο ακόμη πάνω στην τσάντα και τα τακούνια της να χτυπούν το ρυθμό τους δίπλα στο δικό του μετρημένο βήμα.

Στο ενεχειροδανειστήριο βρέθηκαν και οι δύο μπροστά σε μια έκπληξη.

«Δεν είναι το είδος που συνηθίζεται», είπε ο «Θείος» χωρίς να εντυπωσιάζεται από την εκπληκτική κλειδαριά. «Δεν έχω δει ποτέ παρόμοιο

πράγμα. Μάλλον θα είναι καμιά φτηνή γιαπωνέζικη κατασκευή. Δοκίμασε πιο κάτω. Εγώ δεν πρόκειται να την πουλήσω».

Στο επόμενο μαγαζί τους πρόσφεραν ένα δολλάριο. Τα σχόλια ήταν τα ίδια! «Δεν είμαι συλλέκτης, κύριος. Αγοράζω μονάχα πράγματα που μπορούν να ξαναπουληθούν. Σε ποιον να την πουλήσω αυτή τη τσάντα, σε κανένα άσχετο Κινέζο που δεν ξέρει από ιατρικά όργανα; Όλα εδώ μέσα φαίνονται αστεία. Είσαι σίγουρος πως δεν την έφτιαξες μόνος σου;»

Δεν δέχτηκαν την προσφορά του ενός δολλαρίου.

Η κοπέλα ήταν απορημένη και θυμωμένη. κι ο γιατρός ήταν απορημένος, αλλά και ικανοποιημένος συνάμα. Είχε δυο δολλάρια στην τσεπη και η κοπέλα διεκδικούσε μερδικό από κάτι που δεν ήθελε κανένας. Ύστερα σκέφτηκε πως με το περιεχόμενο της τσάντας είχε γιατρέψει ένα παιδί.

«Λοιπόν», τη ρώτησε. «Εγκαταλείπεις; Όπως βλέπεις, αυτό το πράγμα δεν έχει καμιά αξία».

Εκείνη έμεινε συλλογισμένη. «Ασε τις μπούρδες, γιατρέ. Δεν ξέρω τι ακριβώς συμβαίνει, αλλά κάτι συμβαίνει... Αυτοί οι τύποι δεν θα γνώριζαν ένα πράγμα αξίας αν το έβλεπαν;»

«Ασφαλώς και θα το γνώριζαν. Από αυτό το επάγγελμα ζουν. Ό,τι και νάναι αυτή η τσάντα...»

Εκείνη έπιασε τα λόγια του με τη διαβολική ευκολία πού είχε να αποσπά απαντήσεις χωρίς να κάνει ερωτήσεις. «Καλά το είχα καταλάβει. Ούτε κι εσύ ξέρεις, ε; Ίσως να το ανακαλύψω εγώ, τελικά. Για πάμε εδώ μέσα. Δεν σε αφήνω με αυτό το πράγμα. Η υπόθεση έχει λεφτά — δεν ξέρω πώς, αλλά το μυρίζομαι».

Την ακολούθησε μέσα σε μια καφετέρια, σε μια άδεια γωνιά. Εκείνη αγνόησε τα βλέμματα και τα χασκόγελα των άλλων θαμώνων και άνοιξε τη μικρή μαύρη τσάντα που έπιασε ολόκληρο το τραπέζι. Έβγαλε έναν διαστολέα από τη θήκη του, τον εξέτασε, τον πέταξε περιφρονητικά κάτω, μετά σήκωσε ένα ωτοσκόπιο, το πέταξε κι αυτό, μετά σήκωσε έναν εβρυουλκό και τον πλησίασε στα κοφτερά νεανικά της μάτια — και είδε αυτό που δεν είχαν διακρίνει τα θαμπά μάτια του γιατρού.

Ο δρ. Φουλ την είδε απλά να κοιτάζει τη λαβή του εμβρυουλκού και μετά να γίνεται κατάχλωμη. Πολύ προσεκτικά, έβαλε το εργαλείο πίσω στη θέση του και στη συνέχεια έκανε το ίδιο με τον διαστολέα και το ωτοσκόπιο.

«Τι είδες;» τη ρώτησε.

«Κατασκευασμένο στις ΗΠΑ», επανέλαβε εκείνη βραχνά. «Ευρεσιτεχνία Ιουλίου 2450».

Ήθελε να της πει πως θα είχε κάνει λάθος, πως του έκανε φάρσα, πως...

Μα ήξερε πως η μικρή είχε διαβάσει σωστά. Θυμήθηκε το ψαλίδι — αυτό οδηγούσε τα δάχτυλά του και όχι τα δάχτυλά του αυτό, τη βελόνα που δεν είχε τρύπα, το όμορφο γαλάζιο χαπάκι που τον είχε χτυπήσει σαν κεραυνός.

«Ξέρεις τί πρόκειται να κάνω;» ρώτησε η κοπέλα με ξαφνική ζωηράδα. «Θα πάω να φοιτήσω σε μια σχολή αισθητικής. Θα σου άρεσε αυτό, έτσι δεν είναι γιατρέ; Επειδή να είσαι σίγουρος

πως θα βλεπόμαστε πολύ συχνά από εδώ και πέρα».

Ο δρ. Φουλ δεν απάντησε. Τα χέρια του έπαιζαν αδιάφορα με την πλαστική κάρτα της τσάντας πάνω στην οποία ήταν τυπωμένες οι διασταυρούμενες στήλες που τον είχαν καθοδηγήσει ήδη δυο φορές. Η κάρτα είχε στην άκρη της ένα μικρό πλαστικό δαχτυλίδι. Αν περνούσες το δαχτυλίδι πάνω από την επιφάνεια της κάρτας, από τη μια άκρη ώς την άλλη, πάνω στην κάρτα εμφανιζόταν ένα διαφορετικό κείμενο. *Τσακ.* «Το νυστέρι με τη μπλε κουκίδα στη λαβή είναι μόνο για όγκους. Κάντε διάγνωση πάνω στους όγκους με το Όργανο Επτά, τον Δοκιμαστή Οιδήματος. Τοποθετήστε τον Δοκιμαστή...» *Τσακ.* «Υπερβολική δόση των ροζ χαπιών του μπουκαλιού 3 μπορεί να εξουδετερωθεί με ένα άσπρο χάπι από το μπουκάλι — *Τσακ.* «Κρατήστε τη βελόνα ραφής από την πλευρά που δεν έχει τρύπα. Αγγίξτε το άλλο άκρο της πάνω στην πληγή που θέλετε να κλείσετε και αφήστε την ελεύθερη. Όταν φτιάξει τον κόμπο, αγγίξτε...» *Τσακ.* «Τοποθετήστε το πάνω μέρος του εβρυουλκού κοντά στον κόλπο. Αφήστε τον ελεύθερο. Όταν εισχωρήσει και πάρει το κατάλληλο σχήμα...» *Τσακ.*

—

Ο αρχισυντάκτης διάβασε τις λέξεις! «ΦΛΑΝΕΡΙ 1-ΙΑΤΡΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ» στην πάνω αριστερή γωνιά του κειμένου. Έγραψε δίπλα του «περιόρισέ το στα 3/4» χωρίς να το κοιτάξει και το πέρασε αμέσως στο γραφείο του Πάιπερ, ο οποίος έκανε την επιμέλεια των σκανδαλοθηρικών κειμένων της Έντνα Φλάνερι. Ήταν μια χαριτωμένη νεαρή δημοσιογράφος, αλλά όπως όλοι οι νέοι στο επάγγελμα, έγραφε παραπάνω από όσα έπρεπε, γιαυτό και είχε δώσει την εντολή της περικοπής του κειμένου.

Ο Πάιπερ πήρε το κείμενο και άρχισε να το χτυπά με το μολύβι, ένα χτύπημα πάνω σε κάθε λέξη, με το σταθερό ρυθμό ενός τηλέτυπου. Την πρώτη φορά δεν διάβαζε το περιεχόμενο. Απλά κοιτούσε τα γράμματα και τις λέξεις για να δει αν ταίριαζαν με το στυλ του *Κήρυκα* και έκανε τις απαραίτητες διορθώσεις. Μετά, άρχισε να διαβάζει το κείμενο από την αρχή, κόβοντας λέξεις και φράσεις, ή ενώνοντας παραγράφους μεταξύ τους, με τα ειδικά κωδικοποιημένα σημάδια των διορθωτών.

Στο τέλος της δεύτερης σελίδας, το μολύβι σταμάτησε. Ο αρχισυντάκτης είδε τον Πάιπερ να κοιτάζει το κείμενο σαν χαμένος. Ο διορθωτής του έδωσε πίσω το κείμενο και έπιασε ένα αστυνομικό ρεπορτάζ. Ο αρχισυντάκτης διάβασε τις διορθώσεις και μετά σηκώθηκε, γαυγίζοντας στον Χάουαρντ να πάρει τη θέση του. Διασχίζοντας τη θορυβώδη αίθουσα της σύνταξης, κατευθύνθηκε προς το γραφείο του διευθυντή.

Περίμενε μέχρι που ο διευθυντής να τελειώσει τη συζήτησή του με τον υπεύθυνο φωτογραφίας και όταν ήρθε η σειρά του έρριξε το κείμενο της Φλάνερι πάνω στο γραφείο και είπε! «Η μικρή λέει πως αυτός δεν είναι τσαρλατάνος».

Ο διευθυντής διάβασε!

«ΦΛΑΝΕΡΙ 1-ΙΑΤΡΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ, από την Έ-

ντνα Φλάνερι, Δημοσιογράφο του *Κήρυκα*.

«Η λυπηρή ιστορία των ιατρικών τσαρλατανισμών που αποκαλύπτει ο *Κήρυκας* σε αυτή τη σειρά των άρθρων του αλλάζει σήμερα ύφος μετά από μια ευχάριστη ανακάλυψη μου. Το σημερινό πρόσωπο της έρευνας, αρχικά έμοιαζε με τους πολλούς απατεώνες γιατρούς που αποκάλυψα στα τελευταία φύλλα της εφημερίδας. Ωστόσο, θα πρέπει να παραδεχθώ πως ο δρ. Μπέιγιαρντ Φουλ, παρά τις ανορθόδοξες μεθόδους του οι οποίες προκάλεσαν τις υποψίες των δίκαια φιλύποπτων ιατρικών συλλόγων, είναι ένας αληθινός θεραπευτής που ακολουθεί όλα τα υψηλά ιδανικά του λειτουργήματός του.

«Το όνομα του δρ. Φουλ δόθηκε στην εφημερίδα μας από μια επιτροπή του ιατρικού συλλόγου της πόλης, στην οποία αναφέρεται πως η άδειά του αφαιρέθηκε επειδή εκμεταλλευόταν ασθενείς που έπασχαν από μικροπροβλήματα. Σύμφωνα με τις ένορκες καταθέσεις στα αρχεία του συλλόγου, ο δρ. Φουλ έλεγε στους ασθενείς πως έπασχαν από καρκίνο και τους πρότεινε θεραπείες που θα παρέτειναν τη ζωή τους. Μετά την αποπομπή του από το σύλλογο, ο δρ. Φουλ είχε εξαφανιστεί — μέχρι που άνοιξε μια «κλινική» σε ένα κτίριο που για πολλά χρόνια χρησίμευε σαν πανσιόν.

«Επισκέφθηκα την κλινική στην 89η Οδό, περιμένοντας να αντιμετωπίσω τη διάγνωση φανταστικών ασθενειών και την υπόσχεση θεραπείας έναντι μεγάλων χρηματικών ποσών. Περίμενα να βρω ακατάστατα δωμάτια, βρόμικα ιατρικά όργανα και τα γνωστά παρεπόμενα των

τσαρλατάνων που έχω δει τόσες φορές στο παρελθόν.

«Έκανα λάθος.

«Η κλινική του δρ. Φουλ είναι πεντακάθαρη, από τον όμορφα επιπλωμένο προθάλαμό της μέχρι τα δωμάτια των ασθενών. Η όμορφη ξανθή νοσοκόμα που με υποδέχθηκε ήταν γλυκομίλητη και ευγενική, ζητώντας μόνο το όνομα και τη διεύθυνσή μου, καθώς και τη γενική φύση του προβλήματός μου. Εγώ της παραπονέθηκα, όπως συνηθίζω σε τέτοιες περιπτώσεις, για «επίμονους πόνους στη μέση». Η νοσοκόμα μου ζήτησε να καθίσω, και λίγο αργότερα με οδήγησε σε ένα γραφείο του δεύτερου ορόφου και με σύστησε στον δρ. Φουλ.

«Το παρελθόν του γιατρού — όπως περιγράφηκε από τον εκπρόσωπο του ιατρικού συλλόγου — δεν μπορεί να έχει καμιά σχέση με τη σημερινή του εμφάνιση. Είναι ένας ασπρομάλλης εξηντάρης με λαμπερά μάτια, λίγο πανω από το μέσο ύψος και προφανώς σε άψογη φυσική κατάσταση. Η φωνή του ήταν σταθερή και φιλική, εντελώς διαφορετική από τα εκνευριστικά τσιρίγματα των κομπογιαννητών με τους οποίους έχω έρθει σε επαφή.

«Η νοσοκόμα δεν βγήκε από το δωμάτιο και περίμενε ενώ ο γιατρός άρχισε την εξέταση μου μετά από μερικές προκαταρκτικές ερωτήσεις σχετικά με τη φύση και τον εντοπισμό των πόνων. Καθώς ήμουν ξαπλωμένη μπρούμητα πάνω στο ιατρικό κρεβάτι, ο γιατρός πίεσε κάποιο όργανο στη μέση μου. Σε ένα περίπου λεπτό, με υξάφνιασε λέγοντάς μου! «Κοπέλα μου, δεν υ-

πάρχει καμιά αιτία για να νιώθεις πόνους εκεί που λες. Ξέρω πως μερικοί υποστηρίζουν ότι το άγχος μπορεί να προκαλέσει νευροφυτικούς πόνους, αλλά εγώ δεν βλέπω κανένα σωματικό πρόβλημα. Αν οι πόνοι επιμείνουν, θα πρέπει να επισκεφθείς κάποιον ψυχολόγο ή ψυχίατρο».

«Η ειλικρίνειά του μου έκοψε την ανάσα. Μήπως είχε υποθέσει πως ήμουν κατάσκοπος; Δοκίμασα ξανά, ζητώντας του να μου κάνει ένα γενικό τσεκ-απ. Αυτό το δόλωμα ποτέ δεν αποτυγχάνει με τους κομπογιαννίτες — είναι μια ευκαιρία να βρουν στον ασθενή κάθε είδους μυστηριώδη προβλήματα, για τα οποία απαιτούν παρατεταμένη θεραπεία. Όπως εξήγησα και στο πρώτο άρθρο μου, πριν ξεκινήσω αυτή την έρευνα είχα κάνει ένα πραγματικό τσεκ-απ, σύμφωνα με το οποίο ήμουν εκατό τοις εκατό υγιής, με μοναδική εξαίρεση μια μικρή «ουλή» στο κάτω μέρος του αριστερού μου πνεύμονα από μια ελαφρά μορφή φυματίωσης που είχα περάσει μικρή και μια τάση υπερθυρεοειδισμού — δηλαδή μια υπερλειτουργεία του θυρεοειδούς η οποία εμποδίζει το άτομο να πάρει βάρος και μερικές φορές προκαλεί λαχάνιασμα.

«Ο δρ. Φουλ δέχθηκε να κάνει την εξέταση, και πήρε μια σειρά από γυαλιστερά και πεντακάθαρα όργανα από μια θήκη — τα περισσότερα από τα οποία μου ήταν εντελώς άγνωστα. Το όργανο με το οποίο με εξέτασε πρώτα ήταν ένας σωλήνας με ένα καμπυλωτό καντράν στην επιφάνειά του και δύο καλώδια τα οποία κατέληγαν σε επίπεδους δίσκους. Τοποθέτησε τον ένα δίσκο στο δεξί μου χέρι και τον άλλο στο αριστερό.

Βλέποντας το μετρητή, υπαγόρευσε κάποιον αριθμό τον οποίο η νοσοκόμα κατέγραψε σε ένα έντυπο. Η ίδια διαδικασία επαναλήφθηκε αρκετές φορές, καλύπτοντας εντελώς όλο μου το σώμα, ενώ εγώ ήμουν πια πεπεισμένη πως ο γιατρός ήταν μεγάλος απατεώνας. Στη διάρκεια της προετοιμασίας μου για αυτά τα ρεπορτάζ, δεν είχα ποτέ συναντήσει μια τέτοια ιατρική μέθοδο.

«Ο γιατρός πήρε το έντυπο από τη νοσοκόμα, συζήτησε μαζί της χαμηλόφωνα και είπε! «Δεσποινίς, έχετε έναν ελαφρά υπερδραστήριο θυρεοειδή και ο αριστερός σας πνεύμονας φαίνεται να έχει κάποιο πρόβλημα. Δεν είναι σοβαρό, αλλά θα ήθελα να το εξετάσω εκτενέστερα».

«Διάλεξε ένα όργανο το οποίο γνωρίζω πως ονομάζεται «ωτοσκόπιο» και με το οποίο ο γιατρός μπορεί να εξετάσει τα ρουθούνια ή τα αυτιά. Ωστόσο, το όργανο ήταν πολύ μεγάλο για να ταιριάζει στα αυτιά και πολύ μικρό για να είναι οτιδήποτε άλλο. Ενώ ετοιμαζόμουν να κάνω ερωτήσεις, η νοσοκόμα είπε! «Συνηθίζουμε να κλείνουμε τα μάτια των ασθενών μας όταν κάνουμε εξέταση των πνευμόνων — μου επιτρέπετε;» Την άφησα να μου δέσει ένα πεντακάθαρο μαντήλι γύρω από τα μάτια και περιμένα νευρικά για τη συνέχεια.

«Δεν μπορώ να πω τί ακριβώς συνέβη όση ώρα τα μάτια μου ήταν κλειστά — αλλά μια ακτινογραφία που έκανα αργότερα επιβεβαίωσε τις υποψίες μου. Ένιωσα μια παγωμένη αίσθηση στα αριστερά μου πλευρά — σαν κάτι να έμπαινε μέσα στο σώμα μου. Ύστερα, σαν κάτι να τραβή-

χτηκε και η παγωμένη αίσθηση χάθηκε. Άκουσα το γιατρό να λέει με σοβαρή φωνή! «Έχετε μια ουλή από παλιά φυματίωση. Δεν είναι επικίνδυνη, αλλά ένα δραστήριο πρόσωπο όπως εσείς χρειάζεται πολύ οξυγόνο. Μείνετε ακίνητη και θα διορθώσω το πρόβλημα».

«Η παγερή αίσθηση ξαναγύρισε και κράτησε περισσότερη ώρα. «Μερικές ακόμη κυψελίδες και υγρό συγκόλησης ιστών», άκουσα το γιατρό να λέει στη νοσοκόμα και εκείνη ανταποκρίθηκε στην εντολή του. Τελικά η παγερή αίσθηση ξανάφυγε και μου έβγαλαν το μαντήλι. Δεν είδα καμιά ουλή στα πλευρά μου, αλλά ο γιατρός με βεβαίωσε! «Αυτό ήταν. Αφαιρέσαμε την ινώδη εκφύλιση και εμφυτεύσαμε μερικές κυψελίδες — αυτά τα μικρά όργανα που μεταφέρουν το οξυγόνο από τον αέρα στο αίμα σας. Δεν πρόκειται να παίξω με την ποσότητα θυροξίνης που σας παρέχει ο θυρεοειδής σας. Έχετε συνηθίσει σε έναν συγκεκριμένο μεταβολισμό και η αλλαγή του θα σας προκαλέσει μόνο προβλήματα. Όσο για τους πόνους στην πλάτη, ζητήστε από τον ιατρικό σύλλογο ένα κατάλογο των ψυχολόγων και ψυχιάτρων της πόλης μας — και να προσέχετε τους κομπογιαννήτες. Ο κόσμος είναι γεμάτος από δαύτους».

«Η αυτοπεποίθηση του γιατρού με άφησε έκπληκτη. Τον ρώτησα πόσο του όφειλα και μου είπε να πληρώσω στη νοσοκόμα πενήντα δολλάρια. Καθυστέρησα, όπως συνήθως να πληρώσω, μέχρι να πάρω απόδειξη από το γιατρό στην οποία να αναλύονται οι υπηρεσίες που μου πρόσφερε. Αντίθετα με τους περισσότερους, ο για-

τρός έγραψε πρόθυμα! «Για αφαίρεση ινώδους εκφύλισης στον αριστερό πνεύμονα και ανασύσταση κυψελίδων» και το υπέγραψε.

Η πρώτη μου δουλειά μόλις βγήκα από την κλινική ήταν να επισκεφθώ τον πνευμονολόγο που με είχε εξετάσει πριν ξεκινήσω την έρευνα. Σκέφτηκα πως μια σύγκριση της ακτινογραφίας που είχα βγάλει τότε και αυτής που έβγαλα αμέσως μετά την «εγχείρηση» του γιατρού θα αποκάλυπτε αμέσως πως ο γιατρός ήταν ένας απατεώνας.

«Ο πνευμονολόγος βρήκε λίγο χρόνο στο πιεσμένο πρόγραμμά του και με δέχθηκε, επειδή από την αρχή είχε δείξει μεγάλο ενδιαφέρον για την έρευνά μου. Γέλασε τρανταχτά όταν του ανέφερα για την παράξενη επέμβαση που μου είχε κάνει ο γιατρός, αλλά έπαψε να γελάει όταν μου έβγαλε μια δεύτερη ακτινογραφία και την σύγκρινε με την προηγούμενη. Μου έβγαλε άλλες δύο ακτινογραφίες το ίδιο απόγευμα, αλλά όπως παραδέχθηκε όλες έδειχναν το ίδιο πράγμα, δηλαδή πως η ουλή στον πνεύμονά μου είχε εξαφανιστεί και αντικατασταθεί από υγιείς ιστούς. Μου δήλωσε πως κάτι τέτοιο ήταν πρωτάκουστο στα ιατρικά χρονικά, αλλά δεν συμφώνησε μαζί μου στο ότι αυτό οφειλόταν στη θεραπεία του δρ. Φουλ.

«Εγώ, ωστόσο, έχω βεβαιωθεί. Συμπεραίνω πως ο δρ. Μπέιγιαρντ Φουλ — όποιο και αν είναι το υποτιθέμενο παρελθόν του — είναι τώρα ένας ανορθόδοξος αλλά πολύ πετυχημένος γιατρός στου οποίου τα χέρια θα εμπιστευόμουν πλήρως την υγεία μου σε περίπτωση ανάγκης.

«Δεν συμβαίνει το ίδιο και με την «Αγία» Άνι Ντίμσγουόρθ — μια μέγαιρα η οποία, κάτω από το μανδύα της «πίστης», εκμεταλλεύεται όλους τους αδαείς και εύπιστους που πιστεύουν ότι μπορεί να τους θεραπεύσει. Ο λογαριασμός της «Αγίας» στην τράπεζα έχει φτάσει σε μεγάλα ύψη. Το αυριανό άθρο θα αποκαλύπτει με φωτοτυπίες καταθέσεων και ένορκες μαρτυρίες πως...»

Ο διευθυντής άφησε κάτω το κείμενο και χτύπησε με το μολύβι τα μπροστινά του δόντια, προσπαθώντας να σκεφτεί ψύχραιμα. Τελικά, είπε στον αρχισυντάκτη: «Εξαφάνισε εντελώς το άρθρο και κάνε μια απλή αναφορά στην αυριανή συνέχεια». Έσκισε την τελευταία παράγραφο σχετικα με την «Αγία» και την έδωσε στον αρχισυντάκτη ο οποίος επέστρεψε στο γραφείο του.

Στο εσωτερικό τηλέφωνο του διευθυντή άναψε ένα κόκκινο φως που σήμαινε πως ο εκδότης ήθελε να μιλήσει μαζί του. Ο διευθυντής σκέφτηκε για λίγο αν θα πετύχαινε μια σειρά άρθρων σχετικά με τον δρ. Φουλ αλλά τελικά κατέληξε στο συμπέρασμα πως κανείς δεν θα τα πίστευε. Πέταξε τις σελίδες στο καλάθι των αχρήστων και σήκωσε το ακουστικό.

—

Ο δρ. Φουλ είχε αρχίσει σχεδόν να συμπαθεί την Άντζι. Καθώς οι δουλειές του είχαν μεταφερθεί από τη φτωχογειτονιά σε ένα κεντρικό ιατρείο και από εκεί στην κλινική, εκείνη φαινόταν να ωριμάζει. Είχαν βέβαια ακόμη τις διαφορές τους...

Η κοπέλα νοιαζόταν πολύ για το χρήμα. Ήθελε να ειδικευθούν στην πλαστική χειρουργική — να εξαφανίζουν τις ρυτίδες των πλούσιων ηλικιωμένων κυριών. Δεν καταλάβαινε στην αρχή πως η μικρή μαύρη τσάντα και τα θαυματουργά της εργαλεία δεν ήταν κτήμα τους και πως ήταν θεματοφύλακές μάλλον παρά κάτοχοί τους.

Είχε δοκιμάσει με μεγάλη επιφύλαξη να τα αναλύσει, αλλά χωρίς επιτυχία. Όλα τα όργανα εξέπεμπαν μια μικρή δόση ραδιενέργειας. Ήταν αρκετή για να την εντοπίσει ένας μετρητής Γκάιγκερ, αλλά όχι τόση ώστε να επηρεάσει ένα ηλεκτροσκόπιο. Δεν παρίστανε πως γνώριζε τις τρέχουσες εξελίξεις της ιατρικής, αλλά καταλάβαινε πως κάτι δεν πήγαινε καλά με τα όργανα. Κάτω από το μικροσκόπιο μπορούσε να διακρίνει κανείς επάνω στις γυαλισμένες τους επιφάνειες απίθανα λεπτές γραμμές σε σχέδια χωρίς κανένα νόημα. Οι μαγνητικές τους ιδιότητες ήταν απίστευτες. Μερικές φορές τα όργανα μαγνητίζονταν έντονα, άλλες φορές λίγο και άλλες καθόλου.

Ο δρ. Φουλ απέφευγε να χρησιμοποιήσει ακτίνες Χ στην έρευνά του, επειδή φοβόταν μήπως διαταράξουν τους λεπτεπίλεπτους μηχανισμούς των οργάνων. Γιατί ήταν βέβαιος πως οι λαβές τους, ακόμη και οι λάμες των νυστεριών, δεν ήταν συμπαγείς, αλλά απλά καλύμματα γεμάτα με μικροσκοπικά γρανάζια. Εκτός αυτού, τα όργανα ήταν και ανοξείδωτα και πάντα αποστειρωμένα. Η σκόνη έπεφτε από πάνω τους μόλις τα τίναζες. Αυτό τουλάχιστον ήταν κάτι που μπορούσε να καταλάβει. Φαίνονταν να ιονίζουν

τη σκόνη ή να ιονίζονται τα ίδια, ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Είχε ακουστά πως κάτι παρόμοιο γινόταν με τους δίσκους μουσικής.

Η Άντζι βέβαια δεν θα τα ήξερε όλα αυτά, σκέφτηκε υπερήφανα. Του κρατούσε με ικανοποιητικό τρόπο τα βιβλία και τον τσιγκλούσε πού και πού, όταν εκείνος βαριόταν και ήθελε να σταματήσει. Η μετακόμισή τους από τη φτωχογειτονιά στο ιατρείο του κέντρου και από εκεί στην ιδιωτική κλινική ήταν δικές της ιδέες. Ωραία, επειδή αυτό τον έκανε χρήσιμο σε πιο πολλούς ανθρώπους. Ας αγόραζε εκείνη γούνες και αυτοκίνητα. Ο ίδιος ήταν πολύ απασχολημένος και πολύ γέρος για κάτι τέτοια. Και είχε τόσα να επανορθώσει.

Ο δρ. Φουλ συλλογιζόταν με ικανοποίηση το μεγάλο σχέδιό του. Δεν θα πολυάρεσε στην Άντζι, αλλά θα καταλάβαινε πόσο λογικό ήταν. Τα θαυμάσια αντικείμενα που είχαν πέσει στα χέρια τους έπρεπε να παραδωθούν σε άλλους. Αυτή δεν ήταν γιατρός και, παρόλο που τα όργανα δούλευαν σχεδόν μόνα τους, η ιατρική τέχνη ήταν κάτι περισσότερο από απλή επιδεξιότητα. Υπήρχαν οι αρχαίοι κανόνες της θεραπευτικής. Αντιλαμβανόμενη όλα αυτά, η Άντζι θα υποχωρούσε και θα δεχόταν να παραδόσουν τη μικρή μαύρη τσάντα σε ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Πιθανώς να τη δώριζε στη Χειρουργική Εταιρία, με όσο το δυνατόν λιγότερη φασαρία — ίσως, μια μικρή τελετή όπου θα ήθελε να δεχθεί κάτι σαν αναμνηστική πλακέτα. Θα ήταν μεγάλη ανακούφιση να φύγει αυτό το πράγμα από τα χέρια του. Ας αποφάσιζαν οι γίγαντες της ιατρικής

ποιος θα απολάμβανε τα ωφέλη του. Όχι, η Άντζι σίγουρα θα καταλάβαινε. Είχε κατά βάθος καλή καρδιά.

Ο δρ. Φουλ χαιρόταν που η κοπέλα έδειχνε τελευταία τόσο ενδιαφέρον για τη χειρουργική — ρωτούσε για τα όργανα, διάβαζε την κάρτα με τις οδηγίες επί ώρες, έκανε ακόμη και πρακτική εξάσκηση σε μερικά πειραματόζωα. Ο γέρος σκεφτόταν πως αν μπορούσε να της μεταδώσει κάτι από την αγάπη του για την ανθρωπότητα, η ζωή του δεν θα είχε πάει χαμένη. Σίγουρα η Άντζι θα αντιλαμβανόταν πόσο θα ωφελούσε το κοινό καλό αν παρέδιδαν τα όργανα σε χέρια πιο έμπειρα από τα δικά τους και δεν τα χρησιμοποιούσαν πια, εξαιτίας της ανάγκης για μυστικότητα, μόνο σε ένα μικρό κύκλο ανθρώπων.

Εκείνο το πρωί ο δρ. Φουλ κοιτούσε από το παράθυρο καθώς το ανοιχτό αυτοκίνητο της Άντζι σταμάτησε μπροστά στην κλινική. Του άρεσε ο τρόπος με τον οποίο η μικρή ανέβαινε τις σκάλες — ήταν σοβαρός και όχι επιδεικτικός. Ένα λογικό κορίτσι σαν και αυτήν θα καταλάβαινε... Είχε και κάποια μαζί της — μια χοντρή γυναίκα που ανέβαινε αγκωμαχόντας τα σκαλιά, παραντυμένη και φορτωμένη κοσμήματα. Τί θα μπορούσε να θέλει;

Η Άντζι μπήκε μέσα στο ιατρείο ακολουθούμενη από τη χοντρή γυναίκα. «Γιατρέ, να σας συστήσω την κυρία Κόλμαν», είπε σοβαρά. Στη σχολή αισθητικής δεν της είχαν μάθει τα πάντα, αλλά ο γιατρός σκέφτηκε πως η ολοφάνερα νεόπλουτη κυρία Κόλμαν δεν θα πρόσεχε την παραβίαση των κανόνων ευγένειας.

«Η δεσποινίδα Ακουέλα μου είπε τόσα πολλά για σας και για το καταπληκτικό σας σύστημα θεραπείας», είπε η γυναίκα.

Πριν ο γιατρός μπορέσει να απαντήσει, η Άντζι πήρε το λόγο! «Μας επιτρέπετε για μια στιγμή, κυρία Κόλμαν;»

Πήρε το γιατρό από το μπράτσο και τον οδήγησε στον προθάλαμο. «Άκου καλά», του είπε βιαστικά. «Ξέρω πως αυτό δεν συμφωνεί με την ηθική σου, αλλά δεν μπορούσα να το αφήσω να προσπεράσει. Συνάντησα αυτήν την πουρόγρια στο γυμναστήριο της σχολής αισθητικής. Είναι χήρα. Ο άντρας της ήταν λαθρέμπορος και έχει ένα κάρο λεφτά. Της είπα πως εφαρμόζεις μια μέθοδο που εξαφανίζει τις ρυτίδες. Σκέφτηκα να της κλείσεις τα μάτια, να της ανοίξεις το λαιμό με τις ειδική σειρά των νυστεριών, να της ρίξεις λίγο Φιρμόλ στους μύες, να αφαιρέσεις μερικό λίπος και μετά να ψεκάσεις το δέρμα με Δερματέξ. Όταν θα της αφαιρέσεις το μαντήλι από τα μάτια, οι ρυτίδες θα της έχουν φύγει χωρίς να καταλάβει τί έγινε. Θα πληρώσει πεντακόσια δολλάρια. Μην πεις όχι, γιατρέ. Αυτή τη φορά, κάνε μου το χατήρι. Κουράστηκα πολύ για να την πείσω».

«Τέλος πάντων», είπε ο γιατρός. Σύντομα θα της έλεγε το σχέδιό του. Αυτή τη φορά μπορούσε να της κάνει το χατήρι.

Πίσω στο ιατρείο, η κυρία Κόλμαν φαινόταν να ξανασκέφτεται το πράγμα. «Ασφαλώς το σύστημά σας δίνει μόνιμα αποτελέσματα, έτσι δεν είναι;» ρώτησε το γιατρό αυστηρά.

«Ασφαλώς, κυρία μου», είπε εκείνος κοφτά.

«Ξαπλώνετε σας παρακαλώ εκεί; Μις Ακουέλα, φέρτε μια αποστειρωμένη γάζα οκτώ εκατοστών για τα μάτια της κυρίας Κόλμαν». Γύρισε την πλάτη του προς τη χοντρή γυναίκα για να αποφύγει τη συζήτηση και προσποιήθηκε πως ρύθμιζε το φωτισμό. Η Άντζι έδεσε τα μάτια της γυναίκας και ο γιατρός διάλεξε τα όργανα που θα χρησιμοποιούσε. Έδωσε στην κοπέλα έναν διαστολέα και της είπε! «Βάλε τις άκρες του μέσα στο άνοιγμα καθώς εγώ θα κόβω. Θα σου πω εγώ πότε να τις τραβήξεις».

Ο δρ. Φουλ κράτησε το νυστέρι μπροστά στα μάτια του και από έναν μικρό ρυθμιστή κανόνισε το βάθος κοπής στα τρία χιλιοστά. Αναστέναξε λίγο καθώς θυμήθηκε πως την τελευταία φορά το είχε χρησιμοποιήσει για την αφαίρεση ενός κακοήθους όγκου από λαιμό.

«Πολύ καλά», είπε, σκύβοντας επάνω από τη γυναίκα. Έκανε ένα δοκιμαστικό πέρασμα μέσα από τους ιστούς της. Το νυστέρι βυθίστηκε και κινήθηκε ανάμεσά τους όπως ένα δάχτυλο μέσα σε υδράργυρο, χωρίς να αφήσει καμιά πληγή στο πέρασμά του. Μόνο ο διαστολέας μπορούσε να κρατήσει τα άκρα του ανοίγματος ώστε να μην ξανακολλήσουν.

Η κυρία Κόλμαν αναδεύτηκε στη θέση της. «Γιατρέ, ένιωσα κάτι πολύ παράξενο. Σίγουρα μου κάνετε μασσάζ με το σωστό τρόπο;»

«Ασφαλώς, κυρία μου», είπε ο γιατρός βαριεστημένα. «Μπορείτε σας παρακαλώ να μην μιλάτε στη διάρκεια της θεραπείας;»

Έκανε νόημα στην Άντζι που στεκόταν δίπλα του με τον διαστολέα. Το νυστέρι βυθίστηκε μέ-

σα στο δέρμα τρία χιλιοστά, κόβοντας κατά θαυμαστό τρόπο μόνο τους νεκρούς ιστούς της επιδερμίδας και τους ζωντανούς ιστούς του δέρματος, κάνοντας στο πλάι κατά μυστηριώδη τρόπο όλα τα αιμοφόρα αγγεία και τους μύες, αρνούμενο να κόψει ή να αγγίξει οποιοδήποτε άλλο όργανο εκτός από εκείνο με οποίο ήταν...θα μπορούσε να πει κανείς, «συντονισμένο»; Ο γιατρός δεν γνώριζε την απάντηση αλλά ένιωθε πίκρα και θυμό για αυτή την εκπόρνευση του επαγγέλματός του. Η Άντζι έβαλε τον διαστολέα στο άνοιγμα και κράτησε την τομή ανοιχτή. Χωρίς να βγάλει σταγόνα αίμα, η τομή αποκάλυψε μια αρρωστημένη σειρά από μύες που κρέμονταν από γκρίζους συνδέσμους. Ο γιατρός πήρε μια σύριγγα, την Νο IX, τη ρύθμισε στο «g» και τη σήκωσε στο ύψος των ματιων του. Η ομίχλη εμφανίστηκε και χάθηκε. Η πιθανότητα εμβολής με αυτά τα όργανα ήταν μάλλον ανύπαρκτη, αλλά δεν ήθελε να το ρισκάρει. Έρριξε ένα cc. «g» — που η κάρτα ονόμαζε «Φιρμόλ» μέσα στον μυ. Αυτός και η Άντζι τον παρατηρούσαν καθώς σφιγγόταν πάνω στο φάρυγγα.

Έπειτα πήρε το ένα μικρό ξέστρο και άρχισε να φτυαρίζει κίτρινο ιστό, ρίχνοντάς τον σε ένα αποτεφρωτή. Τέλος, ένευσε στην Άντζι, η οποία τράβηξε πίσω τον διαστολέα. Η ανοιχτή τομή έκλεισε και πάλι σαν να μην είχε υπάρξει ποτέ. Ο γιατρός είχε έτοιμο τον ψεκαστήρα ρυθμισμένο στο «Δερματέξ». Ψέκασε, και το δέρμα τεντώθηκε πάνω στον ξανανιωμένο λαιμό.

Καθώς εκείνος επέστρεφε τα όργανα στη θέση τους, η Άντζι έλυσε τα μάτια της κυρίας Κόλμαν και της ανήγγειλε χαρούμενα! «Τελειώσαμε. Υπάρχει ένας καθρέφτης στον προθάλαμο».

Η κύρια Κόλμαν δεν ήθελε να το ακούσει δεύτερη φορά. Ψηλάφισε το πηγούνι της χωρίς να πιστεύει τα δάχτυλά της και ύστερα βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο. Ο γιατρός μόρφασε καθώς την άκουσε να ουρλιάζει από χαρά. Η Άντζι τον κοίταξε με ένα σκληρό χαμόγελο. «Θα της πάρω τα λεφτά και θα τη διώξω», είπε. «Δεν θα σε ενοχλήσει ξανά».

Ακολούθησε την κυρία Κόλμαν στον προθάλαμο ενώ ο γιατρός παρέμενε σκυμμένος πάνω στα όργανα και ονειρευόταν. Σίγουρα του άξιζε μια τελετή. Δεν θα σκεφτόταν ο καθένας να παραδώσει στην ανθρωπότητα μια τέτοια απίστευτη πηγή χρημάτων. Φτάνεις, όμως, σε μια ηλικία που τα λεφτά δεν σου λένε πολλά, ειδικά αν έχεις κάνει κάποια πράγματα που ορισμένοι θα θεωρούσαν «αμαρτίες». Ο γιατρός δεν ήταν θρησκόληπτος, αλλά όταν η ώρα του τέλους αρχίζει και πλησιάζει, ο καθένας σκέφτεται πολλά πράγματα.

Η Άντζι γύρισε με μια επιταγή στα χέρια. «Πεντακόσια δολλάρια», είπε. «Καταλαβαίνεις πως μπορούμε να την κουράρουμε εκατοστό εκατοστό, με πεντακόσια δολλάρια αμοιβή κάθε φορά;»

«Σκόπευα να σου μιλήσω πάνω σε αυτό».

Τα μάτια της έλαμψαν από φόβο και ο γιατρός αναρωτήθηκε γιατί.

«Άντζι, ήσουν καλή κοπέλλα και έδειξες κατανόηση. Όμως αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να συνεχιστεί για πάντα».

«Θα μιλήσουμε μια άλλη φορά», του είπε εκείνη ψυχρά. «Τώρα είμαι κουρασμένη».

«Νομίζω πως προχωρήσαμε αρκετά μόνοι μας. Τα όργανα...»

«Μην το πεις, γιατρέ!» είπε εκείνη μέσα από τα δόντια. «Μην το πεις, αλλιώς θα μετανοιώσεις!» Το πρόσωπό της ξαναπήρε την έκφραση που είχε όταν ήταν ένα αδύνατο βρόμικο πλάσμα. Κάτω από το βερνίκι της σχολής αισθητικής υπήρχε ένα χαμίνι που είχε περάσει την παιδική του ηλικία παίζοντας σε βρόμικα στενά και την εφηβεία του μέσα σε ακόμη πιο βρόμικα καταγώγια.

Ο δρ. Φουλ έσεισε το κεφάλι για να διώξει αυτή την περίεργη εικόνα. «Σου έχω πει ποτέ», άρχισε να λέει υπομονετικά, «για την οικογένεια που είχε ανακαλύψει τους εβρυουλκούς αλλά τους κρατούσε μυστικό για γενιές ολόκληρες ενώ θα μπορούσε να τους προσφέρει στην ανθρωπότητα;»

«Ήξεραν τι έκαναν», απάντησε το χαμίνι παγερά.

«Όπως και να έχει το πράγμα, αυτό συνέβη πολύ καιρό πριν», είπε ο γιατρός εκνευρισμένα. «Έχω πάρει την απόφασή μου. Θα παραδώσω τα όργανα στη Χειρουργική Εταιρία. Έχουμε αρκετά χρήματα για να περάσουμε άνετα. Αν θέλεις, μπορώ να σου παραχωρήσω και το σπίτι. Εγώ θα πάω σε πιο ζεστά κλίματα». Ένιωθε θυμωμένος για αυτή τη δυσάρεστη σκηνή που του είχε κάνει. Επίσης, ήταν εντελώς απροετοίμαστος για αυτό που ακολούθησε.

Η Άντζι άρπαξε τη μικρή μαύρη τσάντα και έτρεξε προς την πόρτα πανικόβλητη. Ο γιατρός την πρόφτασε, την έπιασε από το μπράτσο και της το έσφιξε με ξαφνικό θυμό. Εκείνη τον γρατζούνισε με το ελεύθερο χέρι της, βρίζοντάς τον χυδαία. Κάποιο δάχτυλο πάτησε κατά λάθος την κλειδαριά της τσάντας και αυτή άνοιξε απότομα, σκορπίζοντας τα όργανα στο πάτωμα.

«Κοίτα τί έκανες τώρα!» βρυχήθηκε ο γιατρός. Εκείνη έσφιγγε ακόμη το χερούλι της τσάντας, αλλά στεκόταν ακίνητη, τρέμοντας από τη συσσωρευμένη οργή. Ο γιατρός έσκυψε κουρασμένα να μαζέψει τα πεσμένα όργανα. *Παράλογο κορίτσι!* σκεφτόταν. *Να κάνει τέτοια σκηνή...*

Ένας οξύς πόνος του διαπέρασε τις ωμοπλάτες και σωριάστηκε μπρούμητα. Το φως θάμπωσε. «Παράλογο κορίτσι!» έκρωξε βραχνά. Και ύστερα! «Τουλάχιστον, προσπάθησα...»

Η Άντζι κοίταξε το ακίνητο κορμί και το μαχαίρι καυτηριασμού Νο 6 που προεξείχε από την πλάτη. «...διαπερνά όλους τους ιστούς. Χρησιμοποιείται στους ακρωτηριασμούς πριν απλώσετε το υλικό Αναδιάπλασης. Απαιτείται εξαιρετική προσοχή αν χρησιμοποιείται κοντά σε ζωτικά όργανα και κύριες αρτηρίες ή...».

«Δεν το ήθελα», είπε η Άντζι άτονα, παγωμένη από τον τρόμο. Σε λίγο θα έρχονταν οι αστυνομικοί που θα ανακάλυπταν τα στοιχεία του εγκλήματος. Εκείνη θα προσπαθούσε να ξεφύγει, αλλά οι αστυνομικοί τελικά θα την εύρισκαν και θα την έστελναν να δικαστεί. Ο δικηγόρος της θα έκανε αγορεύσεις, αλλά οι ένορκοι θα την καταδίκαζαν χωρις ελαφρυντικά. Οι τίτλοι των εφημερίδων θα έγραφαν! «ΕΝΟΧΗ Η ΞΑΝΘΙΑ

ΦΟΝΙΣΑ!» και ίσως να κατέληγε στην ηλεκτρική καρέκλα, διασχίζοντας πρώτα έναν στενό διάδρομο με μια σιδερένια πόρτα στο τέλος του. Η γούνα της, το αυτοκίνητο, τα φορέματα, ο όμορφος άνδρας που θα παντρευόταν...

Η ομίχλη των κινηματογραφικών κλισέ διαλύθηκε και ήξερε πια τί να κάνει στη συνέχεια. Με μεγάλη ψυχραιμία έβγαλε το κουτί του αποτεφρωτή από μια θηλειά του εσωτερικού της τσάντας — ήταν ένας μεταλλικός κύβος που η μια πλευρά του είχε ένα σημείο διαφορετικής υφής από τα υπόλοιπα. «...για την εξαφάνιση ινωμάτων ή άλλων άχρηστων υλικών, απλά αγγίξτε το δίσκο...» Έρριχνες κάτι μέσα και πίεζες το δίσκο. Ακουγόταν ένα παράξενο σφύριγμα, ανυπόφορο αν στεκόσουν πολύ κοντά, και ακολουθούσε μια αστραπή. Όταν άνοιγες ξανά το κουτί, το περιεχόμενο είχε εξαφανιστεί. Η Άντζι πήρε ένα άλλο μαχαίρι Καυτηριασμού και άρχισε τη δουλειά. Το καλό ήταν πως το μαχαίρι δεν έχυνε αίμα... Τέλειωσε το φριχτό της έργο μέσα σε τρεις ώρες.

Κοιμήθηκε βαριά εκείνο το βράδυ, εντελώς εξαντλημένη από τήν έντονη συναισθηματική πίεση που της είχε προκαλέσει η δολοφονία και ο ανατριχιαστικός τεμαχισμός που ακολούθησε. Όταν όμως ξύπνησε το πρωί, ήταν σαν ο γιατρός να μην είχε υπάρξει ποτέ. Έφαγε πρωινό, ντύθηκε με ασυνήθιστη προσοχή και μετά το μετάνοιωσε και έβαλε πιο απλά ρούχα. Δεν έπρεπε να κάνει τίποτα διαφορετικό ώστε να κινήσει την προσοχή. Μετά από μια-δυο μέρες θα τηλεφωνούσε στους μπάτσους. Θα έλεγε πως είχε φύγει μεθυσμένος και εκείνη αγωνιούσε για την τύχη του. Δεν έπρεπε όμως να βιαστεί.

Η κυρία Κόλμαν πρόκειτο να καταφθάσει στις δέκα το πρωί. Η Άντζι υπολόγιζε πως θα μπορούσε να πείσει το γιατρό για μια ακόμη συνεδρία των πεντακοσίων δολλαρίων. Έπρεπε να το κάνει μόνη της τώρα, αλλά κάποια στιγμή θα γινόταν η αρχή.

Η γυναίκα έφτασε νωρίτερα. «Ο γιατρός μου ζήτησε να αναλάβω εγώ το μασσάζ σήμερα», της είπε η Άντζι γλυκερά. «Τώρα που άρχισε η διαδικασία σύσφιξης των ιστών, χρειάζεται μόνο ένα εκπαιδευμένο άτομο για να...» Καθώς μιλούσε, τα μάτια της έπεσαν πάνω στη μικρή μαύρη τσάντα. Την είχε ξεχάσει ανοιχτή! Βλαστήμησε τον εαυτό της για αυτή την παράλειψη, καθώς η γυναίκα ακολούθησε το βλέμα της και μετά πισωπάτησε έντρομη.

«Τί είναι αυτά τα πράγματα; ρώτησε. Θα με κόψεις με δαύτα; Καλά το κατάλαβα πως κάτι ύποπτο γινόταν...»

«Σας παρακαλώ, κυρία Κόλμαν», είπε η Άντζι. «Δεν γνωρίζετε τη χρήση των οργάνων του... μασσάζ!»

«Τι όργανα μασσάζ και κουραφέξαλα!» στρίγγλισε η γυναίκα. «Ο γιατρός με εγχείρισε! Θα μπορούσε να με έχει σκοτώσει!»

Η Άντζι σήκωσε αμίλητη ένα από τα μικρότερα νυστέρια και το κάρφωσε στο μπράτσο της. Η λεπίδα κύλισε μέσα από το δέρμα χωρίς να αφήσει πίσω της το παραμικρό σημάδι. Αυτό θα έπειθε τη γριά καρακάξα!

Δεν την έπεισε, αλλά την ξάφνιασε. «Τι έκα-

νες εκεί; Η λεπίδα θα μπαίνει σίγουρα μέσα στη λαβή, αυτό είναι!»

«Κοιτάξτε προσεκτικά, κυρία Κόλμαν», είπε η Άντζι, καθώς στεφτόταν με απελπισία τα πεντακόσια δολλάρια. «Κοιτάξτε πολύ προσεκτικά και θα δείτε πως η, εε, υποδόρια συσκευή μασσάζ περνά κάτω από τους ιστούς χωρίς να τους βλάπτει, ενώ παράλληλα τονώνει και σφίγγει τους μύες χωρίς να χρειάζεται να ενεργήσει πάνω από στρώματα δέρματος και λίπους. Είναι το μυστικό της μεθόδου του γιατρού. Πώς αλλιώς θα μπορούσαν να επιτευχθούν τα αποτελέσματα που είδατε χθες;»

Η κυρία Κόλμαν είχε αρχίσει να ηρεμεί. «Είναι αλήθεια πως ήταν αποτελεσματικά», είπε, χαϊδεύοντας το νέο της λαιμό. «Μα άλλο πράγμα το χέρι σου και άλλο ο λαιμός μου. Για να σε δω να κάνεις το ίδιο πράγμα στο λαιμό σου!»

Η Άντζι χαμογέλασε.

—

Ο Αλ επέστρεψε στην κλινική μετά από ένα θαυμάσιο γεύμα το οποίο σχεδόν τον είχε παρηγορήσει για τους τρεις μήνες που θα έπρεπε να κάνει ακόμη βάρδιες εκεί. Ύστερα, σκέφτηκε, θα περνούσε έναν υπέροχο χρόνο στον μεταμορφωμένο Νότιο Πόλο, ασχολούμενος με την ειδικότητά του — την τηλεκίνηση και τα παιδιά — ευφυΐες από τριών έως έξι ετών. Στο μεταξύ, ασφαλώς, ο κόσμος έπρεπε να συνεχίζει να υπάρχει και ο ίδιος έπρεπε να σηκώσει ένα μερίδιο από το βάρος της εποπτείας του.

Πριν καθίσει στο γραφείο, έκανε τον συνηθισμένο του έλεγχο στον πίνακα με τις ιατρικές τσάντες. Αυτό που είδε τον έκανε να κοκκαλώσει από την έκπληξη. Ένα κόκκινο φως είχε ανάψει δίπλα σε έναν από τους αριθμούς — το πρώτο από τότε που θυμόταν τη συσκευή ελέγχου. Διάβασε τον αριθμό και μουρμούρισε! «Εντάξει, 674101! Τώρα θα σε κανονίσω!» Σε λίγες στιγμές είχε το αρχείο της αριθμού μπροστά του. Ναι, ήταν η τσάντα του Χέμινγουέι. Αυτός ο βλάκας δεν θυμόταν πού ή με ποιο τρόπο την είχε χάσει. Κανείς τους δεν θυμόταν τίποτα. Εκατοντάδες τσάντες κυκλοφορούσαν εδώ και εκεί αζήτητες.

Η τακτική του Αλ σε τέτοιες περιπτώσεις ήταν να αφήνει τα όργανα της τσάντας σε λειτουργία. Ήταν σχεδόν αδύνατον να κάνει κανείς ζημιά με αυτά, άρα όποιος εύρισκε τη χαμένη τσάντα μπορούσε να τη χρησιμοποιήσει. Αν την έθετε εκτός λειτουργίας, η απώλεια θα ήταν μεγάλη, ενώ έτσι μπορούσε να φέρει κάποιο καλό. Δεν το κατανοούσε πολύ καλά, αλλά τα υλικά και τα φάρμακα δεν εξαντλούνταν ποτέ. Ένας χρονολόγος είχε προσπαθήσει να του εξηγήσει πως τα πρωτότυπα υλικά μεταφέρονταν μέσα από μια σειρά σημειακών γεγονότων υπεράπειρου εστιασμού. Ο Αλ είχε ρωτήσει αθώα αν αυτό σήμαινε πως τα πρωτότυπα υλικά ήταν εξαπλωμένα σε όλο το ρεύμα του χρόνου, αλλά ο χρονολόγος νόμιζε πως αστειευόταν και έφυγε γελώντας.

«Για να έβλεπα αν θα μπορούσε να κάνει αυτό», σκέφτηκε θυμωμένα ο Αλ καθώς τηλεμεταφερόταν στον θάλαμο επικοινωνιών μετά από

μια προσεκτική ματιά γύρω του για να βεβαιωθεί πως δεν τον έβλεπε κανένας. «Διεπράχθη ανθρωποκτονία με τη Μονάδα Ιατρικών Οργάνων Νο 674101», ανέφερε στον αρχηγό της αστυνομίας. Η τσάντα ανήκε σε έναν από τους δικούς μου, τον δρ. Τζον Χέμινγουέι. Δεν είχε επίγνωση της κατάστασης».

Ο αρχηγός της αστυνομίας έβγαλε ένα βογγητό διαμαρτυρίας και είπε! «Θα τον καλέσω για να τον ανακρίνω». Θα έμενε έκπληκτος από τις απαντήσεις που θα έπαιρνε και σύντομα θα μάθαινε πως αυτή η ανθρωποκτονία δεν ανήκε στη δικαιοδοσία του.

Ο Αλ στάθηκε για μια στιγμή μπροστά στον πίνακα ελέγχου, κοιτάζοντας το κόκκινο φως που είχε ανάψει από την παύση των ζωτικών λειτουργιών ενός ατόμου, δίνοντας μια τελευταία προειδοποίηση πως η τσάντα Νο 674101 βρισκόταν σε επικίνδυνα χέρια. Αναστενάζοντας, ο Αλ έθεσε τα όργανα της τσάντας εκτός λειτουργίας.

—

«Βλέπεις;» είπε η γυναίκα κοροϊδευτικά. «Δεν διστάζεις να παίξεις με το λαιμό μου, αλλά στον δικό σου δεν το ακουμπάς αυτό το μαραφέτι!»

Η Άντζι χαμογέλασε με μια γαλήνια αυτοπεποίθηση που λίγο αργότερα θα σόκαρε τους πορωμένους νοσοκόμους του νεκροτομείου. Ρύθμισε το νυστέρι στα τρία χιλιοστά και το πέρασε κατά μήκος του λαιμού της, ξέροντας πως η λεπίδα θα έκοβε μόνο νεκρούς επιδερμικούς ιστούς

και δέρμα ενώ θα άφηνε κατά μυστηριώδη τρόπο ανέγγιχτα όλα τα αιμοφόρα αγγεία και τους μύες...

Χωρίζοντας με το μαχαίρι μικρά και μεγάλα αιμοφόρα αγγεία, τους μύες και το φάρυγγα, η Άντζι έκοψε το λαιμό της, ενώ ακόμα χαμογελούσε.

Στα λίγα λεπτά που χρειάστηκε μέχρι να έρθει το περιπολικό που κάλεσε η έντρομη κυρία Κόλμαν, τα όργανα είχαν σκεπαστεί από σκουριά, ενώ τα δοχεία που περιείχαν ροδαλές κυψελίδες, γκρίζα εγκεφαλικά κύτταρα και κουλούρες από αισθητήρια νεύρα, είχαν πια μέσα τους μόνο μαύρη γλίτσα που ανέδιδε την αηδιαστική οσμή της αποσύνθεσης.

Ο ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΙΚΟΣ ΘΕΟΣ

του Θίοντορ Στάρτζεον

Ο Θίοντορ Στάρτζεον — κατά κόσμον Έντουαρντ Γουάλντο — ήταν ένας από τους πιο γνωστούς και πρωτοποριακούς για την εποχή του συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας. Η συγγραφική του καριέρα πέρασε από πολλές διακυμάνσεις. Για κάποια χρόνια έγραφε ασταμάτητα διηγήματα και μυθιστορήματα, και γιά κάποια άλλα σταματούσε το γράψιμο εντελώς. Στη δεκαετία του 1940 έγραψε μερικά από τα καλύτερα έργα του, και ένα από αυτά διάλεξα για να παρουσιάσω σε αυτή την ανθολογία. Παρόλο που σε μερικά σημεία το διήγημα δείχνει την ηλικία του, η κεντρική ιδέα είναι εκπληκτικά πρωτότυπη και θα μπορούσε κάλλιστα να λάμπει και στις μέρες μας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η αναφορά του σε μια συσκευή πανομοιότυπη με το σημερινό μας φαξ — τέσσερις δεκαετίες πριν την κατασκευή του.

Θ.Μ.

Αυτή είναι μια ιστορία για κάποιον που είχε τρομερή εξουσία και κάποιον άλλον που κέρδιζε πάρα πολλά, αλλά μην ανησυχείτε. Η ιστορία δεν είναι πολιτική. Ο άνθρωπος που είχε τη μεγάλη εξουσία λεγόταν Τζέιμς Κίντερ και ο άλλος ήταν ο τραπεζίτης του.

Ο Κίντερ ήταν εκπληκτικός τύπος. Ήταν επιστήμονας και ζούσε ολομόναχος σε ένα μικρό νησί έξω από τις ακτές της Νέας Αγγλίας. Δεν ήταν κανένας παραμορφωμένος νάνος ούτε και κάποιος παράφρονας επιστήμονας από αυτούς για τους οποίους συχνά διαβάζετε. Δεν είχε σαν ασχολία αποκλειστικά το προσωπικό κέρδος, ούτε και ήταν κάποιος μεγαλομανής με ρώσσικο όνομα και καμιά ηθική αρχή. Δεν ήταν πανούργος ούτε και ιδιαίτερα ανατρεπτικός στις ιδέες. Τα μαλλιά του ήταν κοντά και τα νύχια του καθαρά, και γενικά ζούσε και σκεπτόταν σαν ένα λογικό ανθρώπινο πλάσμα. Ήταν μάλλον σπανός, κοντός, παχουλός και... μεγαλοφυής. Η ειδικό-

τητά του ήταν η βιοχημεία και πάντοτε τον αποκαλούσαν «κύριο Κίντερ». Ούτε «δόκτωρα», ούτε «καθηγητή», απλά «κύριο Κίντερ».

Από μικρός, ήταν ένα ξεχωριστό άτομο. Δεν είχε ποτέ αποφοιτήσει από κολλέγιο ή πανεπιστήμιο, επειδή έβρισκε πως ήταν πολύ αργοκίνητα για τις ικανότητές του και πολύ άκαμπτα στον τρόπο προσέγγισης της εκπαίδευσης. Δεν μπορούσε να συνηθίσει στην ιδέα πως οι καθηγητές του έπρεπε να θεωρούνται πάντα αυθεντίες σε ό,τι έλεγαν. Το ίδιο ίσχυε και για τα φοιτητικά του βιβλία. Έκανε συνεχώς ερωτήσεις και δεν τον ενδιέφερε αν έφερνε σε δύσκολη θέση τους άλλους. Θεωρούσε τον Μέντελ ένα μεγάλο ψεύτη, τον Δαρβίνο έναν διασκεδαστικό φιλόσοφο και τον Λούθερ Μπέρμπανκ μεγαλόστομο και θεατρίνο. Ποτέ δεν άνοιγε το στόμα του χωρίς να αφήσει το θύμα του με κομμένη την ανάσα. Αν μιλούσε σε κάποιον που διέθετε γνώσεις, τις αφομοίωνε αφήνοντας το θύμα του στραγγισμένο. Αν μιλούσε σε κάποιον του οποίου τις γνώσεις ήδη κατείχε, απλά ρωτούσε συνεχώς! «Πώς το ξέρεις;» Η πιο μεγάλη του ευχαρίστηση ήταν να κουρελιάζει τις θεωρίες των φανατικών. Έτσι, οι άνθρωποι έπαψαν πια να τον πλησιάζουν και να δημιουργούν σχέσεις μαζί του. Ήταν βλέπετε ευγενικός, αλλά όχι και διακριτικός.

Είχε μια μικρή περιουσία, και με αυτήν νοίκιασε το νησί και έκτισε επάνω του ένα εργαστήριο. Ήδη σας είπα ότι ήταν βιοχημικός. Ωστόσο, δεν μπορούσε να κρατηθεί μόνο στο δικό του γνωστικό πεδίο. Μετά από μια διανοητική «εκδρομή»

στο χώρο της φαρμακευτικής, ανακάλυψε μια μέθοδο κρυστάλλωσης της βιταμίνης Β1 με τον τόνο, αν βέβαια κανείς την ήθελε με τον τόνο. Έβγαλε πολλά χρήματα από αυτή την ιστορία. Φρόντισε να αγοράσει αμέσως το νησί και έβαλε οκτακόσιους ανθρώπους να δουλεύουν μέρα-νύχτα, προσθέτοντας νέες πτέρυγες στο εργαστήριό του. Ύστερα ασχολήθηκε με το φυτό αγαύη και έμαθε πως να ενώνει σε ένα αδιάσπαστο κορδόνι τις ίνες του.

Θυμάστε την επίδειξη που έκανε στους καταρράκτες του Νιαγάρα; Πώς έδεσε ένα σκοινί φτιαγμένο από το νέο υλικό και από τις δυο όχθες του καταρράχτη, με ένα φορτηγό δέκα τόνων κρεμασμένο στη μέση του από ακονισμένες λεπίδες που ακουμπούσαν πάνω στο σκοινί; Γι' αυτό τα πλοία τώρα πια αγκυροβολούν με παλαμάρια που το πάχος τους δεν ξεπερνά αυτό του μολυβιού και που μπορούν να δεθούν γύρω από τους κάβους σαν κορδέλλες δώρων. Ο Κίντερ έβγαλε και από αυτό κάποιο χαρτζιλίκι. Ύστερα, με ένα μέρος τους, κατασκεύασε ένα κυκλοτρόνιο.

Από εκεί κι ύστερα, τα λεφτά δεν ήταν πια λεφτά. Ήταν μεγάλα νούμερα σε μικρά βιβλιάρια. Ο Κίντερ χρησιμοποιούσε κάποια μικροποσά για να παραγγέλνει τρόφιμα και εφόδια, αλλά μετά από λίγο σταμάτησε και αυτά. Η τράπεζά του έστειλε ένα απεσταλμένο της με υδροπλάνο για να μάθει αν ο Κίντερ ήταν ακόμη ζωντανός. Ο άνδρας επέστρεψε δυο μέρες αργότερα, έκπληκτος αλλά και κάπως τρομαγμένος από όσα είχε αντικρύσει πάνω στο νησί. Ο Κίντερ ήταν μια χα-

ρά στην υγεία του και παρήγαγε πλεόνασμα γευστικής τροφής μιας εξαιρετικά απλοϊκής συνθετικής μορφής. Η τράπεζα του έστειλε αμέσως μια επιστολή στην οποία τον ρωτούσε αν είχε διάθεση να δημοσιοποιήσει το μυστικό της παρασκευής της τροφής. Ο Κίντερ απάντησε πως θα ήταν ευχαρίστησή του και τους εσώκλεισε τον χημικό τύπο. Σε ένα υστερόγραφο έλεγε πως δεν είχε στείλει μέχρι τότε την πληροφορία επειδή δεν πίστευε πως θα υπήρχαν κάποιοι που ενδιαφέρονταν. Αυτά ήταν τα λόγια του ανθρώπου που ήταν υπεύθυνος για τη μεγαλύτερη κοινωνική αλλαγή του δεύτερου μισού του εικοστού αιώνα — την βιομηχανοποιημένη τροφή. Αυτό τον έκανε πλούσιο. Για την ακρίβεια, έκανε την τράπεζά του πλούσια, επειδή αυτός δεν έδινε δεκάρα.

Ο Κίντερ δεν άρχισε να ασχολείται σοβαρά με τις εφευρέσεις παρά μόνο οκτώ μήνες μετά την επίσκεψη του ανθρώπου της τράπεζας. Για βιοχημικός που δεν μπορούσε καν να ονομαστεί «διδάκτωρ» τα πήγε πολύ καλά. Να μερικά από τα πράγματα που ανακάλυψε!

Ένα εμπορικά συμφέρον πρόγραμμα για την κατασκευή ενός κράμματος αλουμινίου ισχυρότερου και από το καλύτερο ατσάλι, ώστε να μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν μέταλλο κατασκευών.

Συνθετική χλωροφύλλη — με το βαρέλι.

Μια μηχανή αεροπλάνου που να επιτρέπει ταχύτητα οκταπλάσια από του ήχου.

Ένα φτηνό άμορφο υλικό που μπορείς να περάσεις με πινέλο πάνω από παλιά μπογιά, να το

αφήσεις να στεγνώσει και μετά να το ξηλώσεις σαν κομμάτια υφάσματος. Η παλιά μπογιά βγαίνει μαζί του. Αυτό απέκτησε φανατικούς χρήστες σε όλο τον κόσμο.

Μια αυτοσυντηρούμενη ατομική διάσπαση του ισότοπου του ουρανίου 238 το οποίο είναι διακόσιες φορές πιο άφθονο από το γνωστό ουράνιο-235.

Αυτά αρκούν προς το παρόν. Αν μου επιτρέψετε να επαναλάβω τα λόγια μου, για βιοχημικός που δεν μπορούσες καν να αποκαλέσεις «δόκτωρα», τα κατάφερνε μια χαρά.

Ο Κίντερ προφανώς δεν συνειδητοποιούσε το γεγονός πως διέθετε αρκετή δύναμη πάνω στο μικρό του νησί για να γίνει κυρίαρχος του κόσμου. Απλά, το μυαλό του δεν λειτουργούσε με αυτό τον τρόπο. Αν τον άφηναν στην ησυχία του να διεξάγει τα πειράματά του, και αυτός άφηνε τον υπόλοιπο κόσμο να ασχολείται με τα πρωτόγονα σχέδιά του. Η μόνη επαφή του με τον έξω κόσμο ήταν ένας ασύρματος δικής του κατασκευής, και ο μοναδικός δέκτης και πομπός εκτός από το δικό του ήταν κλειδωμένος στο θησαυροφυλάκειο της τράπεζάς του στη Βοστώνη. Ο εξαιρετικά ευαίσθητος πομπός ανταποκρινόταν μόνο στις δονήσεις του σώματος του Κόναντ, του διευθυντή της τράπεζας. Ο Κίντερ είχε τονίσει στον Κόναντ ότι δεν ήθελε να τον ενοχλεί παρά μόνο για μηνύματα εξαιρετικά μεγάλης σημασίας. Οι ιδέες και οι ευρεσιτεχνίες που του αποσπούσε ο Κόναντ έβγαιναν στην αγορά με ψευδώνυμα τα οποία γνώριζε μόνο ο Κόναντ — αφού ο Κίντερ δεν νοιαζόταν καθόλου.

Το αποτέλεσμα ήταν ασφαλώς μια πλημμύρα των πιο εκπληκτικών ανακαλύψεων από την απαρχή του ανθρώπινου πολιτισμού. Το έθνος έβγαινε κερδισμένο, ο κόσμος έβγαινε κερδισμένος, αλλά πιο πολύ από όλους έβγαινε κερδισμένη η τράπεζά του. Άρχισε να απλώνει τα πλοκάμια της και σε άλλες επιχειρήσεις. Πριν περάσουν πολλά χρόνια, είχε αποκτήσει τόση δύναμη που σχεδόν συναγωνιζόταν αυτήν του Κίντερ.

Σχεδόν.

Σταθείτε τώρα για λίγο μέχρι να αποστομώσω μερικούς οι οποίοι θα ισχυριστούν ότι όλα αυτά που λέγονταν για τον Κίντερ ήταν μάλλον αδύνατα και ότι κανείς άνθρωπος δεν θα μπορούσε να είναι τέλειος σε τόσες επιστήμες.

Λοιπόν, έχετε δίκιο. Παραδέχομαι πως ο Κίντερ ήταν μια ιδιοφυία. Όμως, η ιδιοφυία του δεν ήταν δημιουργική. Ήταν μαθητής μέχρι το κόκκαλο, με την έννοια πως απλά εφάρμοζε τα όσα ήξερε, τα όσα έβλεπε και τα όσα μάθαινε. Όταν άρχισε να εργάζεται στο καινούριο του εργαστήριο πάνω στο νησί, σκέφτηκε περίπου τα εξής!

«Όλα όσα ξέρω τα έχω διδαχθεί από τα λεγόμενα και τα κείμενα ανθρώπων που είχαν μελετήσει τα λεγόμενα και τα κείμενα άλλων κ.ο.κ. Μια φορά στις τόσες, κάποιος ανακαλύπτει κάτι πρωτότυπο και ο ίδιος, ή κάποιος εξυπνότερος, εκμεταλλεύεται την ιδέα. Μα για τον κάθε έναν που ανακαλύπτει κάτι πραγματικά καινούριο, υπάρχουν ένα εκατομμύριο άλλοι που απλά αναπαράγουν τις ήδη γνωστές πληροφορίες. Θα ήξερα περισσότερα αν μπορούσα να ταξιδέψω ταχύτερα μέσα στο ρεύμα της εξέλιξης. Τα τυχαία γεγονότα που αυξάνουν τις γνώσεις του ανθρώπου — άρα και τις δικές μου — έρχονται σε πολύ αραιά χρονικά διαστήματα. Αν ανακάλυπτα έναν τρόπο να ταξιδεύω στο μέλλον, θα μπορούσα να ξαφρίζω την επιφάνειά του και να βουτώ στα βαθιά μόνο όταν έβλεπα κάτι ενδιαφέρον. Όμως, κανείς δεν μπορεί να ταξιδέψει μέσα στο ρεύμα του χρόνου. Τί απομένει, λοιπόν;

«Θα μπορούσα να επιταχύνω τη διανοητική εξέλιξη, ώστε να παρατηρώ τί νέες ιδέες δημιουργεί. Αυτό όμως είναι κάπως ανεπαρκές. Θα χρειαζόταν περισσότερος κόπος για να προγραμματίσω ανθρώπινα μυαλά να λειτουργούν με αυτόν τον τρόπο από ότι θα χρειαζόταν για να προγραμματίσω το δικό μου μυαλό. Μα πάλι, κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο.

«Βρίσκομαι σε αδιέξοδο. Δεν μπορώ να επιταχύνω την εξέλιξη του εαυτού μου, ούτε και τα μυαλά των άλλων ανθρώπων. Υπάρχει άλλη εναλλακτική λύση; Θα πρέπει να υπάρχει — κάπου υπάρχει μια απάντηση».

Έτσι ο Τζέιμς Κίντερ αφοσιώθηκε σε αυτόν τον τομέα και άφησε κατά μέρος τη βοτανική, τη χημεία και την ατομική φυσική. Παρόλο που ήταν πρακτικός άνθρωπος, θεωρούσε πως το πρόβλημα είχε ελαφρά μεταφυσική χροιά. Ωστόσο, του ρίχτηκε με τυπική λεπτολογία, χρησιμοποιώντας το δικό του περίεργο είδος λογικής. Για πολλές μέρες περιπλανιόταν πάνω στο νησί του, πετώντας κοχύλια και βότσαλα στα θαλασ-

σοπούλια και βλαστημώντας άγρια. Ύστερα, ακολούθησε μια περίοδος όπου έμενε συνέχεια κλεισμένος μέσα και έβραζε στο ζουμί του. Μόνο τότε άρχισε να δουλεύει πυρετωδώς.

Εργάστηκε στον τομέα της μεγάλης ειδίκευσής του, τη βιοχημεία, και επικέντρωσε την προσοχή του σε δύο πράγματα — τη γενετική και τον ζωϊκό μεταβολισμό. Μάθαινε, και καταχωρούσε στο αχόρταγο μυαλό του πολλά πράγματα που δεν είχαν καμιά σχέση με το πρόβλημά του και ελάχιστα με αυτό που αναζητούσε. Συνέχιζε όμως να συσσωρεύει αυτά τα λίγα πάνω στα άλλα που γνώριζε ή υπέθετε, και με τον καιρό είχε αρκετά δεδομένα για να επεξεργαστεί. Η προσέγγισή του ήταν χαρακτηριστικά ανορθόδοξη. Έκανε πράγματα του τύπου να πολλαπλασιάζει μήλα με αχλάδια ή να ισορροπεί εξισώσεις προσθέτωντας την τετραγωνική ρίζα του — 1 στο ένα σκέλος και το άπειρο στο άλλο. Έκανε λάθη, αλλά δεν τα επαναλάμβανε. Πέρασε τόσες ώρες πάνω από το μικροσκόπιο, ώστε αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη δουλειά για δύο μέρες μέχρι να απαλλαγεί από τη ψευδαίσθηση πως η καρδιά του τρομπάριζε το αίμα του μέσα από το φακό του μικροσκοπίου.

Τελικά, είχε αποτελέσματα. Φάνηκε τυχερός από την αρχή, και τυποποίησε το νόμο των πιθανοτήτων, μειώνοντάς τες σε τόσο χαμηλά ποσοστά ώστε να γνωρίζει σχεδόν όλα τα πειράματα που έπρεπε να αποφύγει. Όταν η θολή παχύρευστη μάζα μέσα στο μικροσκόπιο άρχισε να κινείται από μόνη της, ήξερε πως βρισκόταν στο σωστό δρόμο. Όταν άρχισε να αναζητά μόνη της

την τροφή της, άρχισε να ενθουσιάζεται. Όταν πολλαπλασιάστηκε με διχοτόμηση και επανέλαβε το ίδιο μετά από λίγες ώρες, και το κάθε νέο τμήμα άρχισε και αυτό να διχοτομείται και να μεγαλώνει, ένιωσε θριαμβευτής επειδή ήξερε πως είχε δημιουργήσει ζωή.

Προστάτεψε τα πνευματικά παιδιά του, έχυσε ιδρώτα από πάνω τους, τα έλουσε με ακτινοβολείες και δονήσεις, τα ψέκασε και τα μούλιασε σε μυστηριώδη υγρά. Η κάθε κίνηση που έκανε του δίδασκε την επόμενη. Μέσα στις δεξαμενές, τους δοκιμαστικούς σωλήνες και τα εκκολαπτήριά του δημιούργησε πλάσματα σαν αμοιβάδες, μετά βλεφαριδοφόρα και ύστερα, όλο και πιο γρήγορα, ζωύφια με αισθητήρια όργανα, νευρικές κύστες και τέλος — τι θρίαμβος! — ένα αληθινό πολυκύτταρο βλαστόποδο. Κάπως πιο αργά, δημιούργησε μέσω αυτού ένα γαστρόποδο, αλλά από τη στιγμή που το πέτυχε δεν του ήταν πολύ δύσκολο να το εφοδιάσει με όργανα, το καθένα με συγκεκριμένη λειτουργία και κληρονομούμενο στους απογόνους του.

Μετά ήρθαν πλάσματα που έμοιαζαν με σαλιγκάρια της θάλασσας και έπειτα όντα με όλο και πιο τέλεια βράγχια. Τη μέρα που ένα απερίγραπτο πλάσμα σύρθηκε σε ένα επικλινές επίπεδο έξω από το νερό της δεξαμενής του, σκέπασε με μεμβράνες τα βράγχιά του και ανέπνευσε αδύναμα αέρα, ο Κίντερ σταμάτησε τη δουλειά, πήγε στην άλλη άκρη του νησιού και έγινε τύφλα στο μεθύσι. Παρόλο τον πονοκέφαλο που ένιωθε την άλλη μέρα, ξαναγύρισε στο εργαστήρι, ξεχνώντας να φάει και να κοιμηθεί, ασχολούμε-

νος συνεχώς με το πρόβλημά του.

Ακολουθώντας μια επιστημονική παράκαμψη, καταπιάστηκε με τον άλλο μεγάλο θρίαμβό του — τον επιταχυνόμενο μεταβολισμό. Διύλησε και απομόνωσε τις διεγερτικές ουσίες του αλκοόλ, του κακάο, της ηρωίνης και του μεγάλου ναρκωτικού της Μητέρας Φύσης, της ινδικής κάνναβης. Όπως ο επιστήμονας ο οποίος, αναλύοντας τους διάφορους παράγοντες πήξης του αίματος, ανακάλυψε πως μόνο το οξαλικό οξύ έπαιζε τον κύριο ρόλο, ο Κίντερ απομόνωσε τους επιταχυντές και τους επιβραδυντές, τα διεγερτικά και τα ηρεμιστικά σε κάθε ουσία που είχε ποτέ υποσκάψει την ηθική του ανθρώπου και/ή είχε προκαλέσει κάποιο «ευγενές πείραμα». Στη διάρκεια των ερευνών του ανακάλυψε και κάτι το οποίο είχε ιδιαίτερη ανάγκη: ένα άχρωμο ελιξίριο που μετέτρεπε τον ύπνο σε ένα άχρηστο και αποφευκτό χάσιμο χρόνου, όπως θα έπρεπε κανονικά να είναι. Μετά από αυτό, άρχισε να δουλεύει εικοσιτέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο.

Άρχισε να συνθέτει τεχνητά τις ουσίες που είχε απομονώσει, και στη διάρκεια της προσπάθειά του αυτής τις απάλλαξε από πολλά άχρηστα συστατικά. Ύστερα ασχολήθηκε με τις ακτινοβολίες και τις δονήσεις. Ανακάλυψε κάποιες δέσμες του υπέρυθρου φάσματος οι οποίες, όταν διαπερνούσαν ένα δοχείο γεμάτο με αέρα που δονούνταν υπερηχητικά και ύστερα πολώνονταν, επιτάχυναν τους παλμούς της καρδιάς των μικρών ζώων πέριπου είκοσι φορές. Έτρωγαν είκοσι φορές περισσότερο, αναπτύσσονταν

είκοσι φορές γρηγορότερα — και πέθαιναν είκοσι φορές νωρίτερα από το κανονικό τους.

Ο Κίντερ κατασκεύασε ένα τεράστιο δωμάτιο, ερμητικά κλεισμένο. Από πάνω του υπήρχε ένα άλλο δωμάτιο, με το ίδιο μήκος και πλάτος αλλά λιγότερο ψηλό. Αυτό ήταν η αίθουσα ελέγχου. Το μεγαλύτερο δωμάτιο ήταν χωρισμένο σε τέσσερα σφραγισμένα τμήματα, το καθένα με τους δικούς του μικροσκοπικούς γερανούς και σκαλωσιές απόπου κινούνταν μηχανήματα κάθε τύπου. Υπήρχαν ακόμη καταπακτές εφοδιασμένες με αεροθύλακες που οδηγούσαν από το πάνω στο κάτω δωμάτιο.

Ήδη, στα εργαστήριά του είχε δημιουργηθεί ένα θερμόαιμο ερπετόδερμο τετράποδο που είχε έναν εκπληκτικά ταχύ κύκλο ζωής — μια γενιά κάθε οκτώ ημέρες, με μέση διάρκεια ζωής τις δεκαπέντε. Όπως και οι έχιδνες, ήταν ωότοκο και θηλαστικό. Η περίοδος ωοτοκίας ήταν έξι ώρες. Τα αυγά εκολλάπτονταν σε τρεις. Τα μικρά έφταναν σε ηλικία αναπαραγωγής μέσα σε τέσσερις μέρες. Η κάθε θηλυκιά γεννούσε τέσσερα αυγά και ζούσε αρκετά για να φροντίσει τα μικρά μετά την εκκόλαψή τους. Τα αρσενικά συνήθως πέθαιναν δύο ή τρεις ώρες μετά το ζευγάρωμα. Τα πλάσματα ήταν αφάνταστα προσαρμοστικά. Ήταν μικρά — όχι παραπάνω από οκτώ εκατοστά μήκος και πέντε εκατοστά ύψος στους ώμους. Τα μπροστινά τους πόδια είχαν τρία δάχτυλα και έναν αντίχειρα με τρεις αρθρώσεις. Ήταν προσαρμοσμένα να ζουν σε μια ατμόσφαιρα με υψηλή περιεκτικότητα σε αμμωνία. Ο Κίντερ τοποθέτησε μια ομάδα από αυτά σε κάθε

τμήμα του σφραγισμένου δωματίου.

Ύστερα ήταν έτοιμος. Μπορούσε να ελέγχει τη θερμοκρασία, τα ποσοστά οξυγόνου, την υγρασία. Άρχισε να σκοτώνει τα πλάσματα σαν τις μύγες με διάφορες ακραίες καταστάσεις, όπως η υπερβολική αύξηση του διοξείδιου του άνθρακα, και οι επιζώντες δημιουργούσαν μια φυσική αντίσταση που κληροδοτούσαν στις επόμενες γενιές. Κατά περιόδους, μετέφερε τα αυγά από το ένα σφραγισμένο τμήμα στο άλλο, ώστε να ποικίλει τις διασταυρώσεις. Κάτω από αυτές τις ελεγχόμενες συνθήκες, τα πλάσματα άρχισαν γρήγορα να εξελίσσονται.

Αυτή ήταν και η απάντηση στο πρόβλημά του. Δεν μπορούσε να επιταχύνει τη διανοητική εξέλιξη της ανθρωπότητας αρκετά για να τον διδάξει όλα εκείνα για τα οποία διψούσε το απίθανο μυαλό του. Δεν μπορούσε να κάνει πιο έξυπνο τον εαυτό του. Έτσι, δημιούργησε μια νέα φυλή — μια φυλή που θα εξελισσόταν τόσο γρήγορα, ώστε σύντομα θα ξεπερνούσε τον ανθρώπινο πολιτισμό. Από αυτήν, θα μπορούσε να διδαχθεί.

Βρίσκονταν απόλυτα στην εξουσία του Κίντερ. Η φυσιολογική ατμόσφαιρα της Γης θα τους δηλητηρίαζε, όπως φρόντιζε να επιδεικνύει σε κάθε τέταρτη γενιά. Δεν θα έκαναν καμιά προσπάθεια να του ξεφύγουν. Θα ζούσαν τις ζωές τους, θα πρόδευαν και θα έκαναν τα μικρά τους πειράματα εκατοντάδες φορές γρηγορότερα από τον άνθρωπο. Είχαν το πλεονέκτημα απέναντι στους ανθρώπους, επειδή είχαν τον Κίντερ να τους καθοδηγεί. Ο άνθρωπος είχε χρειαστεί έξι χιλιάδες χρόνια για να ανακαλύψει την

επιστήμη και τριακόσια για να τη θέση σε εφαρμογή. Τα πλάσματα του Κίντερ χρειάστηκαν διακόσιες μέρες για να φτάσουν τα πνευματικά επιτεύγματα του ανθρώπου. Από εκεί και πέρα, οι σπασμωδικές προσπάθειες του Κίντερ έκαναν τον μεγάλο Τόμας Έντισον να μοιάζει με μικροτεχνίτη.

Τους ονόμασε Νεοτερικούς, και τους εξανάγκαζε να εργάζονται για λογαριασμό του. Ο Κίντερ ήταν εφευρετικός κατά έναν θεωρητικό τρόπο. Με λίγα λόγια, μπορούσε να φαντάζεται απίθανες καταστάσεις, αρκεί να μην χρειαζόταν να τις επιλύσει ο ίδιος. Για παράδειγμα, ήθελε να κάνει τους Νεοτερικούς να μάθουν από μόνοι τους πώς να κατασκευάζουν σπίτια από πορώδες υλικό. Δημιούργησε την ανάγκη για τέτοιου είδους καταφύγια ρίχνοντας πάνω σε ένα από τα τμήματα του δωματίου μια καταρρακτώδη βροχή τρομερής πίεσης που ισοπέδωσε τους κατοίκους του. Οι Νεοτερικοί κατασκεύασαν υδατοστεγή καταφύγια από το λεπτό αδιάβροχο υλικό που τους είχε αφήσει σε μια γωνία. Ο Κίντερ αμέσως διέλυσε τα εύθραυστα κτίρια με ένα φύσημα παγωμένου αέρα. Τα ξανάχτισαν ώστε να αντέχουν τόσο στη βροχή όσο και στον αέρα. Ο Κίντερ χαμήλωσε τη θερμοκρασία τόσο απότομα ώστε τα σώματά τους δεν προλάβαιναν να προσαρμοστούν. Ζέσταναν τις κατοικίες τους με μικροσκοπικά μαγκάλια. Αμέσως, ο Κίντερ άρχισε να αυξάνει τη θερμοκρασία, μέχρι που στην κυριολεξία ψήνονταν. Μετά από μερικούς θανάτους, ένας από τους πιο έξυπνους τους έμαθε πώς να κατασκευάζουν ένα είδος μονωμένου

σπιτιού χρησιμοποιώντας τρίπτυχα φύλλα καουτσούκ με το μεσαίο φύλλο τρυπημένο αμέτρητες φορές ώστε να δημιουργηθούν μικροσκοπικοί θύλακες αέρα.

Χρησιμοποιώντας τέτοιου είδους τακτικές, ο Κίντερ τους εξανάγκασε να δημιουργήσουν έναν πολύ εξελιγμένο μικρό πολιτισμό. Δημιούργησε ξηρασία στο ένα τμήμα και πλεόνασμα νερού στο άλλο, και μετά άνοιξε το χώρισμα ανάμεσά τους. Ο πόλεμος που ακολούθησε ήταν πολύ θεαματικός, και τα σημειωματάρια του Κίντερ γέμισαν με πληροφορίες σχετικές με τις στρατιωτικές τακτικές και τα όπλα. Έπειτα, κατασκεύασαν ένα εμβόλιο ενάντια στο κοινό κρυολόγημα — και αυτός είναι ο λόγος που αυτή η αρρώστια έχει εξαφανιστεί εντελώς από τον κόσμο, αφού ήταν ένα από τα πράγματα που εκμεταλλεύτηκε ο Κόναντ, πρόεδρος πια της τράπεζας του Κίντερ. Μιλούσε με τον Κίντερ στον ειδικό ασύρματο ένα χειμωνιάτικο απόγευμα, και η φωνή του ήταν τόσο βραχνή από τη λαρυγγίτιδα ώστε ο Κίντερ του έστειλε μια φιάλη με τον ορό και του είπε απότομα να μην τον ενοχλήσει ξανά σε τέτοια άθλια κατάσταση. Ο Κόναντ έβαλε να το αναλύσουν και οι λογαριασμοί του Κίντερ ξαναφούσκωσαν.

Αρχικά ο Κίντερ απλά τους εφοδίαζε με τα υλικά που πίστευε πως θα τους ήταν χρήσιμα, αλλά όταν το μυαλό τους εξελίχθηκε αρκετά ώστε να μπορούν να κατασκευάζουν μόνοι τα υλικά τους, απλά προμήθευε το κάθε τμήμα με ένα σωρό πρώτων υλών. Η μέθοδος για την κατασκευή του πανίσχυρου κράματος αλουμινίου που χρη-

σιμοποιείται σήμερα εξελίχθηκε όταν ο Κίντερ κατασκεύασε μια τεράστια υδραυλική πρέσα στην οροφή ενός από τα τμήματα του δωματίου. Η πρέσα καταλάμβανε όλη την οροφή και ήταν σχεδιασμένη ώστε να κατεβαίνει με ρυθμό δέκα εκατοστών την ημέρα μέχρι να συνθλίψει ό,τι βρισκόταν από κάτω της. Για να αμυνθούν, οι Νεοτερικοί χρησιμοποίησαν όποιο ισχυρό υλικό διέθεταν, έτσι ώστε να σταματήσουν το θάνατο που κατέβαινε αργά προς το μέρος τους. Όμως, ο Κίντερ είχε φροντίσει να μην έχουν τίποτε άλλο εκτός από οξείδιο του αλουμινίου, μερικά ακόμη στοιχεία και άφθονη ηλεκτρική ενέργεια. Στην αρχή έστησαν δεκάδες αλουμινένιους στήλους. Όταν αυτοί παραμορφώθηκαν ή έσπασαν από την πίεση, δοκίμασαν να τους δώσουν τέτοια μορφή ώστε το μαλακό μέταλλο να αντέχει περισσότερο βάρος. Όταν και αυτό απέτυχε, γρήγορα έφτιαξαν ανθεκτικότερους. Τελικά, όταν η πρέσα σταμάτησε, ο Κίντερ πήρε έναν απο τους στήλους και τον ανέλυσε. Ήταν ένα κράμα αλουμινίου ισχυρότερο και από το δυνατότερο ατσάλι.

Η εμπειρία δίδαξε στον Κίντερ πως θα έπρεπε να κάνει ορισμένες αλλαγές για να αυξήσει την εξουσία του επάνω στους Νεοτερικούς πριν αυτοί γίνουν επικίνδυνα ευφυείς. Ήταν περίεργος για πολλά πράγματα σχετικά με την ατομική ενέργεια, αλλά δεν σκόπευε να εμπιστευτεί τους μικρούς του υπερεπιστήμονες με κάτι τόσο επικίνδυνο αν δεν ήταν βέβαιος πως θα ακολουθούσαν κατά γράμμα τις εντολές του. Έτσι, επέβαλε την κυριαρχία του φόβου. Το παραμικρό παρα-

στράτημα από αυτό που ο ίδιος θεωρούσε σωστό τρόπο για να γίνονται τα πράγματα, είχε σαν αποτέλεσμα την άμεση εκτέλεση της μισής φυλής. Για παράδειγμα, αν προσπαθούσε να δημιουργήσει μια γεννήτρια ντίζελ που να λειτουργεί χωρίς σφόνδυλο και κάποιος έξυπνος νεαρός Νεοτερικός χρησιμοποιούσε οποιοδήποτε υλικό για αρχιτεκτονικούς σκοπούς, η μισή φυλή πέθαινε αμέσως. Ασφαλώς, είχαν δημιουργήσει και μια γραπτή γλώσσα που ήταν ίδια με τη γλώσσα του Κίντερ. Σε μια γωνιά κάθε τμήματος του δωματίου υπήρχε ένας τηλέτυπος μέσα σε μια γυάλινη θήκη, ο οποίος λειτουργούσε σαν βωμός. Οποιεσδήποτε οδηγίες δίνονταν από αυτόν έπρεπε να εκτελεσθούν αμέσως, διαφορετικά...

Μετά από αυτή την πρωτοτυπία, η δουλειά του Κίντερ έγινε πιο εύκολη. Δεν υπήρχε ανάγκη για έμμεση καθοδήγηση. Ό,τι ήθελε να γίνει, γινόταν. Όσο απίθανες και να ήταν οι εντολές του, τρεις ή τέσσερις γενιές Νεοτερικών θα έβρισκαν έναν τρόπο να τις πραγματοποιήσουν.

Το παρακάτω κείμενο ήταν γραμμένο σε ένα φυλλάδιο που μια από τις τηλεκάμερες του Κίντερ ανακάλυψε να κυκλοφορεί στα χέρια των νεαρών Νεοτερικών. Είναι μεταφρασμένο από την απίθανα απλοποιημένη γραφή τους:

«Αυτά τα διατάγματα πρέπει να εκτελούνται από κάθε Νεοτερικό επί ποινή θανάτου, ποινή η οποία θα επιβάλλεται από τη φυλή για να προστατευτεί αυτή από το άτομο.

»Προτεραιότητα των ατομικών και συλλογικών προσπαθειών πρέπει να δίνεται στις διατα-

γές που εμφανίζονται στη λογοτυπική μηχανή.

»Οποιαδήποτε λανθασμένη εφαρμογή υλικού ή δύναμης ή η χρήση τους για οποιονδήποτε άλλο σκοπό πέρα από την εκτέλεση των εντολών της μηχανής, εκτός και αν καμιά εντολή δεν εμφανίζεται, θα τιμωρείται με θάνατο.

»Οποιαδήποτε πληροφορία σχετικά με το εκάστοτε πρόβλημα ή ιδέες ή πειράματα τα οποία μπορεί να έχουν σχέση με αυτό, γίνονται κτήμα ολόκληρης της φυλής.

»Οποιοδήποτε άτομο δεν συνεργάζεται στη συλλογική προσπάθεια ή κρίνεται ένοχο ότι δεν ενήργησε με όλες του τις δυνάμεις στο έργο, θα τιμωρείται με θάνατο».

Αυτά ήταν τα αποτελέσματα της απόλυτης επικυριαρχίας. Το φυλλάδιο εντυπωσίασε τον Κίντερ ιδιαίτερα επειδή ήταν εντελώς αυθόρμητο. Ήταν απόφαση των Νεοτερικών, η οποία είχε παρθεί για το δικό τους κοινό συμφέρον.

Έτσι, η επιθυμία του Κίντερ τελικά εκπληρώθηκε. Σκυμμένος στο επάνω δωμάτιο, πηγαίνοντας από τηλεσκόπιο σε τηλεσκόπιο, παρακολουθόντας ταινίες από τις κάμερές του, βρέθηκε να κατέχει μια ελεγχόμενη και δυναμική πηγή πληροφοριών. Στο μεγάλο τετράγωνο κτίσμα με τα τέσσερα τμήματά του εκτάσεως δύο στρεμμάτων το καθένα, υπήρχε ένας καινούριος κόσμος για τον οποίο αυτός ήταν ο θεός.

—

Το μυαλό του Κόναντ λειτουργούσε παρόμοια με του Κίντερ, με την έννοια πως προσέγγι-

ζε κάθε πρόβλημα από τον πλησιέστερο δρόμο άσχετο με το αν ο δρόμος αυτός ήταν και ο ευκολότερος ή ο δυσκολότερος. Έφτασε να γίνει πρόεδρος της τράπεζας μέσα από μια σειρά στυγνών μεθόδων των οποίων η μόνη δικαιολογητική βάση ήταν πως τον οδηγούσαν εκεί που ήθελε. Σαν ένας υπεραποδοτικός στρατηγός, ποτέ δεν εξολόθρευε έναν εχθρό μόνο με τη δύναμη των αριθμών. Τον πλαγιοκοπούσε επιτήδεια και τον περικύκλωνε από παντού. Οι αθώοι περαστικοί ήταν πλάσματα που δεν θεωρούσε πως άξιζαν την προσοχή του.

Υπήρξε μια περίοδος, για παράδειγμα, που αγόρασε ένα χώρο τεσσάρων χιλιάδων στρεμμάτων από κάποιον Γκράντι και δεν ήταν ικανοποιημένος απλά με το πωλητήριο. Ο Γκράντι είχε ένα ιδιωτικό αεροδρόμιο που είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του. Ο Κόναντ εξάσκησε κάθε είδους πίεση επάνω του, αλλά εκείνος αρνιόταν να το πουλήσει. Τελικά, μια «διακριτική παρότρυνση» από τον Κόναντ οδηγησε το δήμο της πόλης να σκάψει υπονόμους ακριβώς στη μέση του αεροδρομίου, καταστρέφοντας εντελώς την επιχείρηση του Γκράντι. Ύστερα, ξέροντας πως αυτό θα έκανε τον Γκράντι, ο οποίος ήταν πολύ πλούσιος, να ζητήσει εκδίκηση, αγόρασε την τράπεζα του πληρώνοντας μιάμισι φορά την αξία της και μετά την έκανε να πτωχεύσει. Ο Γκράντι έχασε ό,τι είχε και δεν είχε και κατέληξε να πεθάνει σε τρελάδικο. Ο Κόναντ ήταν πολύ περήφανος για τη στρατηγική του.

Όπως και πολλοί άλλοι, όταν ο Κόναντ έπιασε το χρήμα από την ουρά, δεν ήξερε πότε έπρε-

πε να το αφήσει. Ο τεράστιος οργανισμός του τού έφερνε περισσότερα χρήματα και εξουσία από οποιαδήποτε άλλη κρατική ή ιδιωτική οργάνωση στην ιστορία, αλλά και πάλι αυτός δεν ήταν ικανοποιημένος. Τα χρήματα ήταν για τον Κόναντ ότι και η γνώση για τον Κίντερ. Οι πυραμιδωτές του επιχειρήσεις ήταν ότι και οι Νεοτερικοί για τον Κίντερ. Ο καθένας είχε δημιουργήσει τον ιδιωτικό του κόσμο και τον εκμεταλλευόταν για να μάθει και να αποκτήσει περισσότερα, μόνο που ο Κίντερ δεν ενοχλούσε κανέναν άλλον εκτός από τους Νεοτερικούς. Ωστόσο, και ο Κόναντ δεν ήταν εντελώς εχθρικός απέναντι στους ανθρώπους. Ήταν παμπόνηρος και είχε ανακαλύψει από νωρίς πόση αξία είχε να ικανοποιείς τους άλλους. Κανείς δεν μπορεί να ληστεύει για πολλά χρόνια τον κόσμο χωρίς ταυτόχρονα να ικανοποιεί αυτούς που ληστεύει. Για να πετυχαίνει κάτι τέτοιο, είχε αναπτύξει μια ιδιαίτερα περίπλοκη μέθοδο, που έτσι και την μαθαίνατε θα μπορούσατε να αρχίσετε κι εσείς να φτιάχνετε περιουσία.

Ο μεγαλύτερος φόβος του Κόναντ ήταν μήπως ο Κίντερ αποκτήσει κάποια μέρα ενδιαφέρον για τον έξω κόσμο και δημιουργήσει δική του γνώμη. Η δύναμη του μυαλού του θα μπορούσε να έχει αδιανόητες εφαρμογές. Ο επηρεασμός των εκλογών της χώρας, για παράδειγμα, θα ήταν για τον Κίντερ το πιο εύκολο πράγμα. Έτσι, το μόνο που μπορούσε να κάνει ο Κόναντ είναι να του τηλεφωνεί κατά διαστήματα και να ελέγχει αν ο Κίντερ χρειαζόταν κάτι για να παραμένει απασχολημένος. Ο Κίντερ το εκτιμούσε

πολύ αυτό. Κάθε λίγο, ο Κόναντ πρότεινε στον Κίντερ κάτι που του προκαλούσε τόσο ενδιαφέρον ώστε να παραμένει κλεισμένος στο ερημητήριό του για αρκετές εβδομάδες. Ο Κόναντ στοιχημάτιζε πως ο Κίντερ δεν μπορεί να πετύχει κάτι και ο επιστήμονας πάλευε μέχρι να το καταφέρει.

Ένα απόγευμα, ο Κίντερ απάντησε στον εκνευριστικό ήχο του σήματος του ασύρματου. Βλαστημώντας, άφησε στη μέση την ταινία που έβλεπε, διέσχισε το παλιό εργαστήριο και άνοιξε τον ραδιοπομπό. Ο θόρυβος σταμάτησε,

«Λοιπόν;»

«Γεια σου», του είπε ο Κόναντ. «Είσαι απασχολημένος;»

«Όχι και πολύ», του απάντησε ο Κίντερ. Ήταν κατενθουσιασμένος με τις εικόνες που του είχαν δείξει οι κάμερές του. Μια ομάδα Νεοτερικών είχε αρχίσει να συνθέτει καουτσούκ από καθαρό θειάφι. Θα ήθελε πολύ να το αναφέρει στον Κόναντ, αλλά μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε τύχει ποτέ να του μιλήσει για τους Νεοτερικούς και δεν έβλεπε το λόγο για να αρχίσει τώρα.

«Κίντερ, τις προάλλες ήμουν με μια παρέα στη λέσχη», είπε ο Κόναντ. «Εκεί που είχαμε πιάσει την ψιλοκουβέντα, κάποιος ανάφερε κάτι που μπορεί να σε ενδιαφέρει».

«Τι;»

«Ήταν εκεί ένας-δυο ηλεκτρολόγοι - μηχανολόγοι. Ξέρεις από πού παίρνει ενέργεια η χώρα, έτσι δεν είναι; Τριάντα τοις εκατό ατομική και το υπόλοιπο υδροηλεκτρική, ντίζελ και ατμός».

«Δεν το ήξερα», του απάντησε ο Κίντερ που

ήταν άσχετος σαν μωρό σχετικά με όσα γίνονταν στον κόσμο.

«Συζητούσαμε, λοιπόν, τι πιθανότητες θα είχε μια νέα πηγή ενέργειας. Κάποιος είπε πως θα ήταν πιο έξυπνο αν δημιουργούσαμε πρώτα μια νέα πηγή ενέργειας και μετά καθόμασταν να συζητήσουμε για αυτήν. Κάποιος άλλος είπε πως, παρόλο που δεν μπορούσε να κατονομάσει την πηγή αυτή, μπορούσε ωστόσο να την περιγράψει. Θα έπρεπε να διαθέτει όλα όσα διαθέτουν οι σημερινές πηγές ενέργειας και ένα-δυο επιπλέον. Για παράδειγμα, θα μπορούσε να είναι φτηνότερη, πιο αποδοτική ή να μεταφέρεται πιο εύκολα από το εργοστάσιο παραγωγής στον καταναλωτή. Καταλαβαίνεις τι εννοώ. Οποιοσδήποτε από αυτούς τους παράγοντες μπορεί να κάνει μια πηγή ενέργειας ανταγωνιστική. Εγώ, όμως, θέλω μια πηγή που να συνδυάζει όλες αυτές τις παραμέτρους. Τι λες;»

«Δεν είναι αδύνατον».

«Έτσι πιστεύεις;»

«Θα δοκιμάσω».

«Να με ενημερώνεις». Ο πομπός του Κόναντ έκλεισε. Ο διακόπτης ήταν ψεύτικος και διακοσμητικός πάνω στη συσκευή, αλλά ο Κόναντ δεν το ήξερε. Στην πραγματικότητα ο πομπός έκλεινε μόνο όταν ο Κόναντ απομακρυνόταν από κοντά του. Μετά τον κρότο του πλήκτρου, ο Κίντερ άκουσε τον τραπεζίτη να μουρμουρίζει! «Αν τα καταφέρει, δεν με πιάνει κανένας. Αν δεν τα καταφέρει, τουλάχιστον ο τρελός θα μείνει απασχολημένος στο νησί...»

Ο Κίντερ κοίταξε για μια στιγμή τη συσκευή

με σηκωμένα φρύδια και μετά τα κατέβασε μαζί με τους ώμους του. Ήταν προφανές πως ο Κόναντ του έκρυβε κάτι, αλλά ο Κίντερ δεν ανησυχούσε. Ποιος θα μπορούσε να θέλει να τον ενοχλήσει; Αυτός δεν ενοχλούσε κανέναν. Επέστρεψε στο κτίριο με τους Νεοτερικούς, γεμάτος με νέες ιδέες.

Έντεκα μέρες αργότερα, ο Κίντερ κάλεσε τον Κόναντ και του έδωσε ειδικές οδηγίες για το πώς να εφοδιάσει τον δέκτη του με μια δεύτερη συσκευή που θα επέτρεπε στον Κίντερ να στέλνει γραπτά μηνύματα διαμέσου του αέρα. Μόλις αυτό έγινε και ο τραπεζίτης το ανέφερε στον Κίντερ, ο βιοχημικός μίλησε για πρώτη φορά στη ζωή του περισσότερο από δύο λεπτά.

«Κόναντ, ανέφερες κάτι για μια νέα πηγή ενέργειας η οποία θα ήταν φτηνότερη, πιο αποδοτική και θα μεταφερόταν πιο εύκολα από οποιαδήποτε άλλη. Ίσως να σε ενδιέφερε η μικρή γεννήτρια που μόλις κατασκεύασα.

«Έχει ισχύ, Κόναντ — απίστευτη ισχύ. Εκπέμπει μια πανέμορφη μικρή συμπυκνωμένη ακτίνα. Για πιάσε αυτό στον καταγραφέα». Ο Κίντερ έχωσε μια σελίδα χαρτί μέσα στον πομπό του και αυτή εμφανίστηκε στο δέκτη του Κόναντ. «Αυτό είναι το διάγραμμα ενός δέκτη της ενέργειας. Η ακτίνα είναι τόσο συμπυκνωμένη ώστε ούτε το 0.003% της ενέργειας δεν πρόκειται να χάνεται σε μια μετάδοση δύο χιλιάδων μιλίων. Το σύστημα ισχύος είναι κλειστό, δηλαδή οποιαδήποτε απώλεια ισχύος της ακτίνας μεταφέρει ένα σήμα στον πομπό ο οποίος αυτομάτως αυξάνει την παραγωγή. Έχει κάποια όρια, αλλά αυτά βρίσκονται πολύ ψηλά. Και κάτι άλλο. Αυτή η μικρή μου συσκευή μπορεί να εκπέμπει οκτώ διαφορετικές ακτίνες με μια κινητήρια ισχύ οκτώ χιλιάδων ίππων το λεπτό ανά ακτίνα. Από κάθε ακτίνα μπορείς να παίρνεις ενέργεια όση για να γυρίζεις τις σελίδες ενός βιβλίου αλλά και για να κρατήσεις στον αέρα ένα υπερηχητικό αεροπλάνο. Μια στιγμή — δεν τέλειωσα ακόμη. Η κάθε ακτίνα, όπως σου είπα και πριν, επιστρέφει ένα σήμα από τον δέκτη στον πομπό. Αυτό όχι μόνο ελέγχει την παροχή ενέργειας της ακτίνας, αλλά και την κατευθύνει. Από τη στιγμή που θα γίνει η πρώτη επαφή, η ακτίνα συνεχίζει να ακολουθεί τον δέκτη παντού. Μπορείς με αυτήν να κινήσεις χερσαία, θαλάσσια και εναέρια οχήματα όπως επίσης και οποιονδήποτε σταθμό ενέργειας. Σου αρέσει;»

Ο Κόναντ, ο οποίος ήταν τραπεζίτης και όχι επιστήμονας, σκούπισε τη γυαλιστερή του φαλάκρα με την ανάστροφη του χεριού του και είπε! «Μέχρι τώρα δεν με έχεις οδηγήσει σε λάθος κατεύθυνση, Κίντερ», του είπε. «Και ποιο είναι το κόστος αυτού του πράγματος;»

«Ψηλό», του απάντησε ο Κίντερ. «Όσο και αυτό ενός ατομικού εργοστασίου. Όμως δεν θα έχει ούτε γραμμές υψηλής τάσης, ούτε καλώδια, ούτε αγωγούς, ούτε τίποτε άλλο. Οι δέκτες είναι κάτι ελάχιστα πιο περίπλοκο από ένα ραδιόφωνο. Ο πομπός... ε, αυτός θέλει δουλειά».

«Δεν σου πήρε και πολύ χρόνο», είπε ο Κόναντ.

«Όχι», είπε ο Κίντερ, «έτσι λέω και εγώ». Ήταν το έργο μιας ζωής για σχεδόν χίλια διακόσια

άτομα ενός εκπληκτικού πολιτισμού, αλλά ο Κίντερ δεν σκόπευε να αναφέρει κάτι τέτοιο. «Ασφαλώς, ο πομπός που έχω εδώ είναι απλά ένα μοντέλο».

Η φωνή του Κόναντ ακουγόταν γεμάτη ένταση. «Μο-μοντέλο; Και μπορεί να παράγει...»

«Πάνω από εξήντα χιλιάδες ίππους το λεπτό», είπε ο Κίντερ χαρούμενα.

«Χριστέ μου! Για αυτό θα χρειαζόταν μια γεννήτρια... και ένας πομπός θα ήταν αρκετός για...» Οι δυνατότητες της συσκευής άφησαν για μια στιγμή τον Κόναντ άφωνο. «Και τί καύσιμα χρειάζεται;»

«Δεν χρειάζεται», του απάντησε ο Κίντερ. «Δεν πρόκειται να σου εξηγήσω. Ανακάλυψα μια ενεργειακή πηγή αδιανόητης ισχύος... τόσο μεγάλης ώστε θα μπορούσε να πέσει σε λάθος χέρια».

«Τι;» είπε απότομα ο Κόναντ. «Τι εννοείς με αυτό;»

Ο Κίντερ σήκωσε το φρύδι επιφυλακτικά. Ο Κόναντ φαινόταν πράγματι να του κρύβει κάτι. Σε αυτή τη δεύτερη ένδειξη, ο Κίντερ, ο λιγότερο φιλύποπτος άνθρωπος στον κόσμο, άρχισε να γίνεται προσεκτικός. «Εννοώ αυτό που ακριβώς που είπα», του απάντησε στον ίδιο τόνο. «Μην προσπαθείς να καταλάβεις — κι εγώ ο ίδιος μετά βίας καταλαβαίνω. Η πηγή αυτής της ενέργειας είναι ένα τερατώδες αποτέλεσμα που προέρχεται από την ανισορροπία δυο μέχρι τώρα τέλεια ισορροπημένων δυνάμεων. Είναι οι δυνάμεις που δημιουργούν τα αστέρια και συνθλίβουν τα άτομα, όπως άκριβώς σύνθλιψαν αυτά

που αποτελούσαν τον σύντροφο του Σείριου. Δεν μπορείς να παίζεις με τέτοια πράγματα».

«Μα δεν...» η φωνή του Κόναντ έσβησε απορημένη.

«Θα σου αναφέρω κάτι σαν παράδειγμα», είπε ο Κίντερ. «Πάρε ένα ραβδί σε κάθε χέρι και πίεσε τις μύτες τους μαζί. Όσο εξασκείς την πίεση ακριβώς κατά μήκος τους, η πίεση είναι εξισορροπημένη, καθώς το αριστερό και το δεξί χέρι εξουδετερώνουν το ένα το άλλο. Τώρα, μπαίνω στη μέση εγώ. Απλώνω το δάχτυλο και σπρώχνω ελαφρά το σημείο που το ένα ραβδί ακουμπά το άλλο. Ξεφεύγουν βίαια από τη θέση τους και το αποτέλεσμα θα είναι να γδαρθείς ή και να σπάσεις μερικές αρθρώσεις. Η δύναμη που προκλήθηκε κινείται κάθετα σε σχέση με τις αρχικές. Ο πομπός μου λειτουργεί με την ίδια αρχή. Χρειάζεται μόνο ενα απειροελάχιστο ποσό ενέργειας για να θέσει σε ανισσοροπία αυτές τις δυνάμεις. Είναι αρκετά εύκολο όταν ξέρεις πώς να το κάνεις. Το σημαντικό ζήτημα είναι αν μπορείς να ελέγξεις τα αποτελέσματα όταν αυτά εμφανιστούν. Εγώ μπορώ».

«Κα-κατάλαβα». Ο Κόναντ έλαμψε από ικανοποίηση για μερικές στιγμές. «Ο Θεός να λυπηθεί της εταιρίες παραγωγής ενέργειας. Εγώ, πάντως, δεν θα τις λυπηθώ. Κίντερ, θέλω έναν πομπό πλήρους ισχύος».

Ο Κίντερ χασκογέλασε. «Είσαι πολύ φιλόδοξος, μου φαίνεται. Δεν έχω προσωπικό εδώ, Κόναντ — και δεν μπορείς να περιμένεις να κατασκευάσω μηχανήματα τεσσάρων ή πέντε χιλιάδων τόνων μόνος μου».

«Θα σου στείλω πεντακόσιους μηχανικούς και εργάτες μέσα σε σαράντα οκτώ ώρες».

«Δεν τους θέλω. Γιατί να μπω στον κόπο; Είμαι πολύ ευχαριστημένος εδώ, Κόναντ, και ένας από τους λόγους για αυτό είναι πως δεν έχω κανέναν πάνω από το κεφάλι μου να με ζαλίζει».

«Έλα τώρα, Κίντερ — θα σε πληρώσω...»

«Δεν έχεις τόσα λεφτά», του είπε κοφτά ο Κίντερ. Πάτησε το πλήκτρο της συσκευής του. Το *δικό του* πλήκτρο λειτουργούσε.

Ο Κόναντ ήταν έξω φρενών. Φώναξε στο μικρόφωνο αρκετές φορές και μετά άρχισε να πατά το πλήκτρο κλήσης. Στο νησί του, ο Κίντερ άφησε το βομβητή να χτυπά και γύρισ επίσω στην αίθουσα προβολής. Μετάνοιωνε που είχε στείλει το διάγραμμα του δέκτη στον Κόναντ. Θα ήταν ενδιαφεέρον αν έδινε κίνηση σε ένα αυτοκίνητο ή αεροπλάνο με τον πομπό που είχε πάρει από τους Νεοτερικούς. Αν, όμως, ο Κόναντ αντιμετώπιζε την κατάσταση με αυτόν τον τρόπο — τέλος πάντων, ο δέκτης δεν άξιζε τίποτα χωρίς τον πομπό. Οποιοσδήποτε ραδιομηχανικός θα κατανοούσε το διάγραμμα, αλλά όχι και την ακτίνα που το ενεργοποιούσε. Και ο Κόναντ δεν πρόκειτο να πάρει την ακτίνα του.

Κρίμα που δεν ήξερε τον Κόναντ καλά.

—

Οι μέρες του Κίντερ ήταν ατέλειωτες περιπλανήσεις μέσα στη γνώση. Ποτέ δεν κοιμόταν, όπως δεν κοιμόταν και οι Νεοτερικοί. Έτρωγε κανονικά κάθε πέντε ώρες και γυμναζόταν μισή

ώρα κάθε δωδεκάωρο. Δεν υπολόγιζε το χρόνο επειδή δεν σήμαινε τίποτα για αυτόν. Αν ήθελε να μάθει την ημερομηνία ή τη χρονιά, μπορούσε να την πάρει από τον Κόναντ, αν και δεν τον ενδιέφερε καθόλου. Όσον καιρό δεν παρατηρούσε τους Νεοτερικούς, ασχολούνταν με τη δημιουργία νέων προβλημάτων για αυτούς. Οι σκέψεις του αυτή την περίοδο είχαν σχέση με την άμυνα. Η ιδέα είχε γεννηθεί από τη συζήτησή του με τον Κόναντ. Οι Νεοτερικοί επεξεργάζονταν ένα δονητικό πεδίο ημιηλεκτρικής φύσης. Ο Κίντερ δεν μπορούσε να διακρίνει κάποια πρακτική αξία σε ένα τέτοιο κατασκεύασμα — δηλαδή ένα αόρατο τείχος που θα σκότωνε οποιοδήποτε ζωντανό πλάσμα θα το άνοιγε. Ωστόσο, η ιδέα του προκαλούσε το ενδιαφέρον.

Τεντώθηκε και απομακρύνθηκε από το τηλεσκόπιο του πάνω δωματίου με το οποίο παρατηρούσε τα δημιουργήματά του καθώς δούλευαν. Ένιωθε βαθιά ευτυχισμένος μέσα στη μεγάλη αίθουσα ελέγχου. Μισούσε τη στιγμή που αναγκαζόταν να επιστρέψει στο παλιό του εργαστήριο για να φάει. Ένιωθε σαν να αποχαιρετούσε τα πάντα κάθε φορά που έβγαινε και σαν να τα έβλεπε για πρώτη φορά κάθε φορά που επέστρεφε. Χαμογελώντας ειρωνικά με τον εαυτό του, βγήκε έξω.

Μερικά μίλια έξω από το νησί, προς την ενδοχώρα, διέκρινε μια μαύρη κηλίδα — κάποια μακρινή βενζινάκατο. Ο Κίντερ σταμάτησε και την κοίταξε μορφάζοντας. Ένας λευκός πίδακας αφρού ξεπηδούσε από την κάθε γωνία του μαύρου σώματος — ερχόταν προς το μέρος του.

Ρουθούνισε και θυμήθηκε τη φορά που ένα γιωτ γεμάτο ηλιθίους είχαν αράξει στο αγαπημένο του νησί του απο περιέργεια και είχε αφήσει το φόρτωμά του να ξεχυθεί στο νησί και να τον γεμίσει με βλακώδεις ερωτήσεις που είχαν ταράξει την ψυχική του ισορροπία για πολλές μέρες. Πόσο μισούσε τους ανθρώπους!

Αυτή η δυσάρεστη σκέψη γέννησε ακόμη δυο ιδέες με τις οποίες έπαιζε μισοαφηρημένα καθώς έφτανε το παλιό εργαστήριο. Η μια ήταν πως ίσως θα έκανε καλά να περιτριγυρίσει τα κτίριά του με ένα ενεργειακό πεδίο και να τοποθετήσει προειδοποιητικές πινακίδες για τους παραβάτες. Η άλλη του σκέψη ήταν ο Κόναντ και η αόριστη ανησυχία που του προκαλούσε η φωνή του άνδρα τις τελευταίες εβδομάδες. Τί απαίσια ήταν η πρότασή του να κατασκευαστεί εργοστάσιο παραγωγής ενέργειας πάνω στο νησί του!

Ο Κόναντ σηκώθηκε από έναν πάγκο εργαστηρίου καθώς ο Κίντερ έμπαινε μέσα.

Αλληλοκοιτάχτηκαν για μια στιγμή χωρίς να πουν τίποτα . Ο Κίντερ είχε να δει τον πρόεδρο της τράπεζας από χρόνια. Ανακάλυψε πως η παρουσία του άνδρα έκανε το σβέρκο του να ανατριχιάζει.

«Γεια χαρά», είπε ο Κόναντ εγκάρδια. «Μια χαρά φαίνεσαι».

Ο Κίντερ μούγκρισε. Ο Κόναντ ξαναχαμήλωσε το πλαδαρό του σώμα πάνω στον πάγκο και είπε! «Για να σε γλιτώσω από τον κόπο να κάνεις ερωτήσεις, σε πληροφορώ ότι έφτασα πριν από δύο ώρες με μια μικρή βάρκα. Άθλιος τρόπος

για να ταξιδεύεις, αλλά ήθελα να σου κάνω έκπληξη. Οι δύο άνδρες μου τραβούσαν κουπί τα τελευταία δύο μίλια. Δεν είσαι και πολύ καλά εφοδιασμένος για περίπτωση επίθεσης. Οποιοσδήποτε θα μπορούσε να έρθει στο νησί χωρίς να τον πάρεις μυρωδιά».

«Και ποιος θα ήθελε κάτι τέτοιο;» βρυχήθηκε ο Κίντερ. Η φωνή του άνδρα επηρέαζε ενοχλητικά τα νεύρα του. Μιλούσε πολύ δυνατά για ένα τόσο μικρό δωμάτιο ή τουλάχιστον έτσι ένιωθαν τα αυτιά του Κίντερ. Τελικά, σήκωσε αδιάφορα τους ώμους και άρχισε να ετοιμάζει ένα ελαφρύ γεύμα.

«Ίσως να το ήθελα εγώ», είπε αργόσυρτα ο τραπεζίτης. Έβγαλε μια μεταλλική θήκη πούρων. «Σε πειράζει να καπνίσω;»

«Ασφαλώς», είπε ο Κιντερ κοφτά.

Ο Κόναντ γέλασε άνετα και ξανάβαλε τη ταμπακιέρα στη θέση της. «Μπορεί να ήθελα να σε παροτρύνω να μου κατασκευάσεις τη μονάδα παραγωγής ενέργειας πάνω στο νησί. Τώρα που βρίσκομαι εδώ δεν μπορείς να κατεβάσεις το διακόπτη. Τι λες, λοιπόν;»

«Δεν άλλαξα γνώμη».

«Και όμως, θα έπρεπε, Κίντερ. Σκέψου πόσο καλό θα έκανες σε όλους αυτούς τους ταλαίπωρους που σήμερα πληρώνουν φουσκωμένους λογαριασμούς!»

«Αντιπαθώ τις μάζες. Γιατί θα πρέπει να το κατασκευάσεις εδώ;»

«Είναι η ιδανική τοποθεσία. Το νησί είναι ιδιοκτησία σου και το έργο θα μπορούσε να ξεκινήσει χωρίς να προκαλέσει κανένα σχόλιο. Τα ερ-

γοστάσια παραγωγής θα αρχίσουν να εμφανίζονται τελειοποιημένα σε όλη τη χώρα, αφού πρώτα τα σχέδια θα έχουν φτιαχτεί εδώ μυστικά. Το νησί μπορεί να γίνει απόρθητο».

«Δεν θέλω να ενοχληθώ».

«Δεν πρόκειται να ενοχληθείς. Θα κτίσουμε στο βόρειο άκρο του νησιού — δυο χιλιόμετρα μακριά από το μέρος που εργάζεσαι. Και με την ευκαιρία, πού είναι το πρωτότυπο του πομπού σου;»

Ο Κίντερ, με το στόμα γεμάτο συνθετική τροφή, έδειξε με το χέρι ένα μικρό τραπέζι πάνω στο οποίο βρισκόταν το μοντέλο — μια εκπληκτικά περίπλοκη μικρή συσκευή με μήκος ένα περίπου μέτρο, φτιαγμένη από πλαστικό, χάλυβα και μικροσκοπικά καλώδια.

Ο Κόναντ σηκώθηκε και πήγε να την εξετάσει. «Και λειτουργεί στ' αλήθεια;» Αναστέναξε βαθιά και μετά είπε: «Κίντερ, πραγματικά έρχομαι σε δύσκολη θέση, αλλά θέλω αυτή τη μονάδα παραγωγής πάρα πολύ. Κάρσον, Ρόμπινς!»

Δυο γοριλλοειδείς τύποι ξεπρόβαλλαν από τα σημεία που κρύβονταν στις γωνίες του δωματίου. Ο ένας έπαιζε αδιάφορα με ένα ρεβόλβερ. Ο Κίντερ τους κοίταξε έκπληκτος.

«Αυτοί οι κύριοι υπακούουν τυφλά στις διαταγές μου, Κίντερ. Σε μισή ώρα θα αράξει στο νησί μια ομάδα από μηχανικούς και εργολάβους. Θα αρχίσουν να ερευνούν το βόρειο άκρο του νησιού ώστε να εντοπίσουν την κατάλληλη τοποθεσία για το κτίσιμο της μονάδας. Τα παιδιά από εδώ έχουν τις ίδιες ιδέες για σένα όπως και εγώ. Θα προχωρήσουμε με τη συνεργασία σου ή χω-

ρίς αυτή; Δεν έχει σημασία για μένα αν θα μείνεις ζωντανός για να συνεχίσεις το έργο σου. Οι μηχανικοί μου μπορούν να αντιγράψουν το μοντέλο σου».

Ο Κίντερ δεν είπε λέξη. Είχε σταματήσει να μασάει όταν είδε τους πιστολάδες και μόνο εκείνη τη στιγμή θυμήθηκε να καταπιεί. Καθόταν ζαρωμένος πάνω από το πιάτο του χωρίς να κουνιέται ή να μιλάει.

Ο Κόναντ έσπασε τη σιωπή κατευθυνόμενος προς την πόρτα. «Ρόμπινς, μπορείς να μεταφέρεις το μοντέλο;» Ο μεγαλόσωμος άνδρας έκρυψε το όπλο του, σήκωσε το μοντέλο προσεκτικά και ένευσε. «Κατέβασέ το στην παραλία και περίμενε την άλλη βενζινάκατο. Να πεις στον κύριο Γιόχανσεν, τον μηχανικό, πως αυτή η συσκευή θα είναι η βάση των ερευνών του». Ο Ρόμπινς βγήκε έξω. Ο Κόναντ γύρισε προς τον Κίντερ. «Δεν υπάρχει λόγος να εκνευριστούμε», είπε γλιερά. «Νομίζω πως είσαι πεισματάρης, αλλά δεν σου κρατώ κακία. Ξέρω πως νιώθεις. Θα σε αφήσουμε στην ησυχία σου, έχεις το λόγο μου. Ωστόσο, σκοπεύω να προχωρήσω αυτή τη δουλειά και δεν πρόκειται να αφήσω κάτι ασήμαντο σαν τη ζωή σου να σταθεί εμπόδιο».

«Φύγε από εδώ», είπε ο Κίντερ. Δυο φουσκωμένες φλέβες χτυπούσαν στους κροτάφους του και η φωνή του έτρεμε.

«Πολύ καλά. Καλημέρα, κύριε Κίντερ. Και, μια που το έφερε η κουβέντα, είσαι ένας πανέξυπνος κατεργάρης». Κανείς δεν είχε χαρακτηρίσει έτσι τον σχολαστικό κύριο Κίντερ. «Αντιλαμβάνομαι ότι υπάρχει η πιθανότητα να μας εξο-

ντώσεις όλους με κάποια μέθοδό σου. Δεν θα το επιχειρούσα αν ήμουν στη θέση σου. Είμαι πρόθυμος να σου προσφέρω αυτό που ζητάς — την ησυχία σου. Θέλω κι εγώ το ίδιο σε αντάλλαγμα. Αν κάτι μου συμβεί, το νησί θα βομβαρδιστεί από κάποιους που δουλεύουν για λογαριασμό μου. Παραδέχομαι πως μπορεί και να αποτύχουν. Αν συμβεί κάτι τέτοιο, θα αναλάβει τον έλεγχο η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών. Δεν νομίζω να ήθελες κάτι τέτοιο. Θα ήταν δύσκολο για έναν μοναχικό άνθρωπο να την αντιμετωπίσει. Το ίδιο ισχύει και αν η μονάδα υποστεί οποιαδήποτε δολιοφθορά όταν εγώ φύγω από το νησί. Μπορεί να σκοτωθείς. Το σίγουρο είναι πως δεν πρόκειται να ξαναβρείς την ησυχία σου. Ευχαριστώ για την... συνεργασία σου». Ο τραπεζίτης του έκλεισε πονηρά το μάτι και βγήκε έξω, ακολουθούμενος από τον αγέλαστο γορίλα του.

Ο Κίντερ έμεινε για αρκετή ώρα χωρίς να μιλά. Ύστερα, έσεισε το κεφάλι και το ακούμπησε στις παλάμες του. Ήταν τρομοκρατημένος — όχι τόσο επειδή κινδύνευε η ζωή του, όσο επειδή απειλούνταν η ησυχία και ο κόσμος του. Ένιωθε προσβεβλημένος και απορημένος. Δεν ήταν επιχειρηματίας και δεν ήξερε πώς να αντιμετωπίσει τους άλλους ανθρώπους. Όλη τη ζωή του προσπαθούσε να αποφύγει τους ανθρώπους και όταν τον πλησίαζαν ένιωθε σαν φοβισμένο παιδί.

Ανακτώντας ένα μέρος της ψυχραιμίας του, αναρωτήθηκε αόριστα τι θα γινόταν όταν θα άνοιγε η μονάδα παραγωγής. Ασφαλώς η κυβέρνηση θα έδειχνε ενδιαφέρον. Αυτή η μονάδα αποτελούσε μια απίστευτη πηγή ενέργειας και

μάλιστα όχι του είδους που απλά κινούσε τροχούς. Σηκώθηκε και επέστρεψε στον κόσμο ο οποίος είχε γίνει το σπίτι του, έναν κόσμο στον οποίο κατανοούσαν τα κίνητρά του και υπήρχαν κάποιοι που θα μπορούσαν να τον βοηθήσουν. Μπαίνοντας στο κτίριο των Νεοτερικών, ξέφυγε ξανά από τον κόσμο των ανθρώπων με τη βοήθεια της δουλειάς του.

—

Ο Κίντερ τηλεφώνησε στον Κόναντ την επόμενη εβδομάδα, προς μεγάλη έκπληξη του τραπεζίτη. Οι δύο μέρες που είχε μείνει στο νησί αρκούσαν για να ξεκινήσει η δουλειά, και είχε φύγει με την άφιξη ενός φορτίου εργατών και οικοδομικών υλικών. Είχε στενή επαφή μέσω ασυρμάτου με τον Γιόχανσεν, τον μηχανικό που ήταν επικεφαλής του σχεδίου. Η εργασία ήταν πανεύκολη τόσο για τον Γιόχανσεν όσο και για τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας πάνω στο νησί. Μόνο οι τεράστιοι οικονομικοί πόροι του τραπεζίτη θα μπορούσαν να πετύχουν την πρόσληψη τέτοιων ικανών ανθρώπων.

Ο Γιόχανσεν είχε μείνει εκστατικός όταν πρωτοείδε το μοντέλο. Ήθελε να μιλήσει στους φίλους του για αυτό το θαύμα, αλλά ο μοναδικός διαθέσιμος ασύρματος είχε επαφή αποκλειστικά και μόνο με το προσωπικό γραφείο του Κόναντ, ενώ οι ένοπλοι φρουροί του τραπεζίτη — ένας ανά δύο εργάτες — είχαν αυστηρές εντολές να καταστρέφουν οποιονδήποτε άλλο ασύρματο έβρισκαν. Εκείνη τη μέρα, ο μηχανικός συ-

νειδητοποίησε πως ήταν αιχμάλωτος πάνω στο νησί. Ο στιγμιαίος θυμός του καταλάγιασε όταν σκέφτηκε πως δεν ήταν και τόσο άσχημο να είσαι αιχμάλωτος όταν πληρώνεσαι με πενήντα χιλιάδες δολλάρια τη βδομάδα. Δύο από τους εργάτες και ένας μηχανικός είχαν διαφορετική γνώμη και εξοργίστηκαν μόλις δυο μέρες μετά την άφιξή τους. Εξαφανίστηκαν μια νύχτα — την ίδια νύχτα που ακούστηκαν και πέντε πυροβολισμοί από την μεριά της παραλίας. Δεν ειπώθηκαν ερωτήσεις και κανείς δεν διαμαρτυρήθηκε.

Ο Κόναντ έκρυψε την έκπληξή του από το τηλεφώνημα του Κίντερ και ήταν το ίδιο πρόσχαρος όσο και τις προηγούμενες φορές. «Γεια σου. Μπορώ να κάνω κάτι για σένα;»

«Ναι», είπε ο Κίντερ χαμηλόφωνα και εντελώς ανέκφραστα. «Θέλω να προειδοποιήσεις τους άνδρες σου να μη διασχίσουν τη λευκή γραμμή που χάραξα πεντακόσια μέτρα βόρεια των κτιρίων μου, ακριβώς κατά μήκος του νησιού».

«Να τους προειδοποιήσω; Μα, άνθρωπέ μου, έχουν εντολή να μη σε ενοχλήσουν σε καμιά περίπτωση».

«Εντάξει, τους διέταξες. Τώρα να τους προειδοποιήσεις κιόλας. Τοποθέτησα ένα ηλεκτρικό πεδίο γύρω από τα εργαστήριά μου το οποίο θα σκοτώσει οποιοδήποτε ζωντανό πλάσμα τολμήσει να το περάσει. Δεν θέλω να έχω βάρος κάποιο θάνατο. Κανείς δεν θα πεθάνει αν δεν περάσει τη γραμμή. Θα ειδοποιήσεις τους εργάτες σου;»

«Δεν ήταν ανάγκη να κάνεις κάτι τέτοιο», είπε

ο τραπεζίτης. «Δεν πρόκειται να ενοχληθείς. Θα...» Ανακάλυψε πως μιλούσε σε ένα νεκρό μικρόφωνο. Ήξερε πως δεν θα τον ωφελούσε σε τίποτα να ξανακαλέσει τον επιστήμονα. Κάλεσε, λοιπόν, τον Γιόχανσεν και του ανέφερε όλα όσα είχαν ειπωθεί. Ο Γιόχανσεν δεν φάνηκε να χαίρεται ιδιαιτέρως, αλλά επανέλαβε το μήνυμα και μετά διέκοψε την επικοινωνία. Ο Κόναντ συμπαθούσε το μηχανικό. Για μια στιγμή λυπήθηκε λιγάκι που δεν πρόκειτο να φύγει ζωντανός από το νησί.

Όμως ο Κίντερ είχε αρχίσει να του γίνεται πρόβλημα. Όσο τα όπλα του παρέμεναν αμυντικά, δεν αποτελούσε βέβαια απειλή. Όμως, έπρεπε να τον βγάλει από τη μέση όταν η μονάδα θα άρχιζε να λειτουργεί. Ο Κόναντ δεν μπορούσε να ρισκάρει να έχει διάνοιες δίπλα του, εκτός και αν ήταν απόλυτα σίγουρος πως ήταν με το μέρος του. Ο πομπός και τα φιλόδοξα σχέδια του Κόναντ θα ήταν ασφαλή όσο ο Κίντερ είχε την ησυχία του. Ο Κίντερ ήξερε καλά πως, για την ώρα τουλάχιστον, θα είχε πιο ευνοϊκή αντιμετώπιση από τον Κόναντ παρά από μια ορδή ειδικών ερευνητών της κυβέρνησης.

Ο Κίντερ βγήκε μόνο μια φορά από το ερημητήριό του από τότε που άρχισαν οι εργασίες στο βόρειο άκρο του νησιού και χρειάστηκε όλη την φτωχή διπλωματική του ικανότητα για να το κάνει. Γνωρίζοντας τι θα μπορούσε να συμβεί αν γινόταν κάποιο λάθος με το είδος της ενέργειας που προσπαθούσαν να υποτάξουν, ζήτησε την άδεια του Κόναντ να επιθεωρήσει τον μεγάλο πομπό όταν κόντευε να τελειώσει. Εξασφαλίζο-

ντας τη ζωή του με το επιχείρημα πως δεν θα έδινε αναφορά στον Κόναντ μέχρι να επιστρέψει στο εργαστήριό του, έκλεισε το ενεργειακό πεδίο και περπάτησε μέχρι το βόρειο άκρο του νησιού.

Είδε ένα θέαμα που προκαλούσε δέος. Το μοντέλο του ενός μέτρου είχε αντιγραφεί σε εκατονταπλάσιο μέγεθος. Μέσα σε έναν ογκώδη πύργο εκατό μέτρων υπήρχε ένας χώρος ασφυχτικά γεμάτος με τον ίδιο λαβύρινθο από καλώδια και ράβδους που οι Νεοτερικοί τόσο λεπτεπίλεπτα είχαν τοποθετήσει μέσα στο δικό τους μηχάνημα. Στην κορυφή του πύργου υπήρχε μια σφαίρα από γυαλιστερό κράμα χρυσού — η κεραία μετάδοσης. Από αυτήν θα ξεκινούσαν χιλιάδες ακτίνες ενέργειας οι οποίες μπορούσαν να ελεγχθούν σε οποιονδήποτε βαθμό από χιλιάδες αντίστοιχους δέκτες τοποθετημένους σε οποιαδήποτε απόσταση. Ο Κίντερ έμαθε πως οι δέκτες είχαν ήδη κατασκευαστεί, αλλά ο πληροφοριοδότης του, ο Γιόχανσεν, ήξερε πολύ λίγα πάνω σε αυτό το θέμα και του είπε ακόμη λιγότερα. Ο Κίντερ έλεγξε κάθε λεπτομέρεια του κατασκευάσματος, και όταν τέλειωσε έσφιξε θερμά το χέρι του Γιόχανσεν.

«Δεν ήθελα αυτό το πράγμα στο νησί μου, και ούτε το θέλω», του είπε ντροπαλά. «Ομολογώ, όμως, πως είναι ευχαρίστησή μου να βλέπω τόσο τέλεια δουλειά».

«Δική μου ευχαρίστηση να γνωρίζω αυτόν που το επινόησε».

Ο Κίντερ έλαμψε από ικανοποίηση, αλλά είπε: «Δεν το επινόησα εγώ. Ίσως κάποια μέρα να σας δείξω ποιος το έκανε. Και... Γεια χαρά». Γύρισε πριν πει περισσότερα και απομακρύνθηκε.

«Να το κάνω;» είπε μια φωνή δίπλα στον Γιόχανσεν. Ένας από τους φρουρούς του Κόναντ είχε σηκώσει το όπλο.

Ο Γιόχανσεν κατέβασε το όπλο του άνδρα. «Όχι». Έξυσε το κεφάλι. «Ώστε αυτή ήταν η μυστηριώδης απειλή της άλλης άκρης του νησιού; Μα μου φαίνεται πολύ συμπαθητικός τυπάκος!»

Κτισμένη πάνω στα ερείπια του Ντένβερ, το οποίο καταστράφηκε εντελώς στη μεγάλη Μάχη των Βραχωδών Ορέων κατά τη διάρκεια του Δυτικού Πολέμου, βρίσκεται η πιο όμορφη πόλη του κόσμου — η πρωτεύουσα του έθνους μας. Σε ένα κυκλικό δωμάτιο, βαθιά μέσα στην καρδιά του Λευκού Οίκου, ο πρόεδρος, τρεις αξιωματικοί του στρατού και ένας πολίτης βρίσκονταν σε σύσκεψη. Κάτω από το γραφείο του προέδρου, ένα μαγνητόφωνο κατέγραφε ό,τι λεγόταν και το μετέφερε δύο χιλιάδες και παραπάνω μίλια μακριά. Ο Κόναντ στεκόταν πάνω από έναν δέκτη, συντονισμένο να λαμβάνει τα σήματα του μικροσκοπικού πομπού μέσα στην τσέπη του σακακιού του.

Ο ένας από τους στρατιωτικούς άρχισε να μιλά.

«Κύριε Πρόεδρε, οι απίθανοι ισχυρισμοί του κυρίου αυτού για το προϊόν του είναι πέρα για πέρα αληθινοί. Το απέδειξε πέρα από κάθε αμφιβολία».

Ο πρόεδρος κοίταξε πρώτα τον πολίτη και μετά πάλι τον αξιωματικό. «Δεν θα περιμένω να διαβάσω την αναφορά σου», του είπε. «Πες μου — τι έγινε;»

Ένας άλλος από τους στρατιωτικούς σκούπισε το πρόσωπό του με ένα χακί μαντήλι. «Δεν τολμώ να σας ζητήσω να μας πιστέψετε, κύριε Πρόεδρε, αλλά παρόλα αυτά λέμε την αλήθεια. Ο κύριος Ράιτ από εδώ έχει μέσα στο χαρτοφύλακά του τρεις ή τέσσερις ντουζίνες μικρές...εε... βόβμες».

«Δεν είναι βόμβες», είπε ο Ράιτ αδιάφορα.

«Καλά, δεν είναι βόμβες. Ο κύριος Ράιτ χτύπησε δύο από αυτές με μια βαριοπούλα πάνω σε ένα αμόνι. Κανένα αποτέλεσμα. Έρριξε δύο ακόμη σε μια υψικάμινο. Έλιωσαν και κάηκαν σαν να ήταν κονσερβοκούτια. Βάλαμε μία στην κάνη ενός όλμου και τη ρίξαμε. Και πάλι τίποτα». Σταμάτησε και κοίταξε τον τρίτο αξιωματικό, ο οποίος πήρε το λόγο:

«Ύστερα, άρχισε η πραγματική επίδειξη. Πετάξαμε μέχρι ένα πεδίο βολής και ρίξαμε ένα από τα αντικείμενα από ύψος δέκα χιλιάδων μέτρων. Από ψηλά, και με έναν εκπυρσοκροτητή όχι μεγαλύτερο από τη γροθιά σας, ο κύριος Ράιτ ανατίναξε το αντικείμενο. Δεν έχω δει ποτέ τέτοιο πράγμα. Σαράντα εκτάρια γης τινάχτηκαν κατευθείαν επάνω μας, διαλυόμενα καθώς πλησίαζαν. Η δόνηση ήταν τρομερής ισχύος — θα πρέπει να την αισθανθήκατε και εδώ, τετρακόσια μίλια μακριά».

Ο Πρόεδρος ένευσε. «Την ένιωσα. Την κατέγραψαν σεισμογράφοι από την άλλη άκρη της Γης».

«Ο κρατήρας που άνοιξε είχε στο κέντρο του βάθος πεντακόσια μέτρα. Ένα φορτίο από αυτά τα πράγματα θα μπορούσε να ισοπεδώσει οποιαδήποτε πόλη. Δεν υπάρχει καν ανάγκη για βομβαρδισμό ακρίβειας!»

«Και δεν τα ακούσατε όλα ακόμη», είπε ένας άλλος αξιωματικός. «Το αυτοκίνητο του κυρίου Ράιτ κινείται από μια μικρή μονάδα ενέργειας παρόμοια με τις... «βόμβες». Μας άφησε να το εξετάσουμε. Δεν βρήκαμε πουθενά κανένα είδος τεπόζιτου, μηχανής ή άλλου τρόπου ώθησης. Ωστόσο, με μια μονάδα ενέργειας όχι μεγαλύτερη από δεκαπέντε κυβικά εκατοστά, αυτό το αυτοκίνητο, μεταφέροντας αρκετό βάρος για να του δίνει τριβή, κατάφερε να σύρει πίσω του ένα τανκ του στρατού!»

«Και το άλλο τεστ!» είπε ο τρίτος γεμάτος δέος. «Τοποθέτησε ένα από τα αντικείμενα σε ένα αντίγραφο θησαυροφυλακείου. Τα τειχώματά του είχαν πάχος τέσσερα μέτρα και ήταν από υπερενισχυμένο τσιμέντο. Το έλεγχε από εκατό μέτρα μακριά. Δι... διέλυσε το θησαυροφυλάκιο» Δεν έγινε έκρηξη — απλά ήταν σαν κάποια εκπληκτική δύναμη να γέμισε το εσωτερικό του και να πίεσε τους τοίχους από τα μέσα. Ράγισαν, άνοιξαν και έγιναν σκόνη, φτύνοντας προς τα έξω λιωμένες ατσαλόβεργες. Μετά από όλα αυτά, επέμενε να σας συναντήσει. Συμφώνησε πως κάτι τέτοιο ήταν ασυνήθιστο, αλλά ισχυρίστηκε πως είχε πολλά ακόμη να πει και θα τα έλεγε μόνο μπροστά σας».

«Λοιπόν, κύριε Ράιτ;» είπε ο Πρόεδρος βαριά.

Ο Ράιτ σηκώθηκε, σήκωσε το χαρτοφύλακά του, τον άνοιξε και έβγαλε έναν μικρό κύβο με πλευρές περίπου είκοσι εκατοστών, φτιαγμένον από κάποιο κοκκινωπό υλικό που απορροφούσε το φως. Οι τέσσερις άνδρες πισωπάτησαν νευρικά.

«Αυτοί οι κύριοι», άρχισε, «έχουν δει μόνο ένα μέρος από όσα μπορεί να κάνει η συσκευή. Θα σας δείξω πόσο λεπτός έλεγχος μπορεί να ασκηθεί επάνω της». Έκανε μια ρύθμιση από ένα μικρό κουμπί στα πλάγια του κύβου και μετά τον ακούμπησε στην άκρη του γραφείου του προέδρου.

«Με ρωτήσατε πολλές φορές αν αυτό το πράγμα είναι δική μου εφεύρεση ή αν αντιπροσωπεύω κάποιον. Η αλήθεια είναι το δεύτερο. Ίσως να σας ενδιέφερε να μάθετε πως ο άνθρωπος ο οποίος ελέγχει τον κύβο είναι αυτή τη στιγμή αρκετές χιλιάδες μίλια μακριά μας. Αυτός και μόνο αυτός μπορεί να τον εμποδίσει να εκραγεί τώρα που εγώ...» έβγαλε έναν εκπυρσοκροτητή από το χαρτοφύλακα και πάτησε ένα κουμπί... «έκανα αυτό. Θα εκραγεί όπως αυτός που ρίξαμε από το αεροπλάνο, καταστρέφοντας την πόλη και ότι υπάρχει σε αυτήν μετά από τέσσερις ώρες. Επίσης, θα εκραγεί...» έκανε πίσω και σήκωσε ένα μικρό πλήκτρο πάνω στον εκπυρσοκροτητή... «αν οποιοδήποτε κινούμενο αντικείμενο τον πλησιάσει στο ένα μέτρο ή αν οποιοσδήποτε άλλος εκτός από εμένα βγει από αυτό το δωμάτιο. Αν, αφότου φύγω, δεχτώ επίθεση, θα εκραγεί τη στιγμή που κάποιος θα α-

κουμπήσει χέρι επάνω μου. Καμιά σφαίρα δεν μπορεί να με σκοτώσει αρκετά γρήγορα ώστε να με εμποδίσει να τον πυροδοτήσω».

Οι τρεις στρατιωτικοί ήταν αμίλητοι. Ο ένας σκούπιζε νευρικά τις χοντρές σταγόνες κρύου ιδρώτα που ανάβλυζαν από το μέτωπό του. Οι άλλοι ήταν εντελώς ακίνητοι. Ο πρόεδρος είπε ήρεμα:

«Ποιος είναι οι προτάσεις σου;»

«Είναι πολύ λογικές. Ο εργοδότης μου δεν θέλει να φανερωθεί για προφανείς λόγους. Το μόνο που θέλει είναι να συμφωνήσετε να εκτελείτε τις διαταγές του. Να ορίζετε τους υπουργούς που επιλέγει και να εξασκείτε την επιρροή σας με όποιον τοπο σας υπαγορεύσει. Το κοινό, το Κονγκρέσο ή οποιοσδήποτε άλλος δεν χρειάζεται να γνωρίζουν τίποτα. Μπορώ να προσθέσω ότι, αν δεχθείτε τη συμφωνία, η «βόμβα» αυτή, όπως την αποκαλείτε, δεν θα εκραγεί. Να ξέρετε, όμως, πως χιλιάδες παρόμοιες είναι φυτεμένες σε όλη τη χώρα. Ποτέ δεν θα γνωρίζετε πότε βρίσκεστε κοντά στη μια ή την άλλη. Αν αρνηθείτε, η βόμβα στο τραπέζι θα προκαλέσει τον άμεσο αφανισμό σας, όπως επίσης και κάθε άλλου ζωντανού όντος σε έκταση τριών ή τεσσάρων τετραγωνικών μιλίων.

«Σε τρεις ώρες και πενήντα λεπτά — δηλαδή ακριβώς στις επτά — θα ξεκινήσει ένα ραδιοφωνικό πρόγραμμα στο σταθμό ΡΠΡΣ. Θα δώσετε εντολή στον εκφωνητή, αμέσως μετά το σήμα του σταθμού, να πει ‘‘σύμφωνοι’’. Η λέξη θα περάσει απαρατήρητη από όλους εκτός από τον εργοδότη μου. Δεν υπάρχει λόγος να βάλετε να

με παρακολουθήσουν. Δεν πρόκειται ποτέ ξανά να δω τον εργοδότη μου, ούτε να έρθω σε επαφή μαζί του. Αυτά είχα να πω. Καλό απόγευμα, κύριοι!»

Ο Ράιτ έκλεισε τον χαρτοφύλακά του αδιάφορα, υποκλίθηκε και βγήκε από το δωμάτιο. Οι τέσσερις άλλοι άνδρες έμειναν να κοιτάζουν τον μικρό κόκκινο κύβο.

«Νομίζετε πως μπορεί να κάνει όλα όσα λέει;» ρώτησε ο Πρόεδρος.

Οι τρεις ένευσαν βουβά. Ο πρόεδρος σήκωσε το τηλέφωνό του.

Κάποιος κρυφάκουγε όλα όσα είχαν ειπωθεί, και ο Κόναντ, καθισμένος πίσω από το μεγάλο γραφείο στο θησαυροφυλάκειο όπου είχε τα άδυτα των αδύτων του, δεν είχε ιδέα για αυτό. Δίπλα του, όμως, βρισκόταν ο ογκώδης ασύρματος του Κίντερ. Η παρουσία του Κόναντ τον έθετε σε λειτουργία, και ο Κίντερ, πάνω στο νησί του, ευλογούσε τη μέρα που είχε σκεφτεί να κάνει αυτή τη μικρή μετατροπή. Όλο το πρωινό σκόπευε να καλέσει τον Κόναντ, αλλά δίσταζε. Η συνάντησή του με τον νεαρό μηχανικό Γιόχανσεν τον είχε εντυπωσιάσει έντονα. Ο άνδρας ήταν ένας τόσο τέλειος επιστήμονας και απολάμβανε τόσο τη δουλειά του, ώστε ο Κίντερ για πρώτη φορά στη ζωή του ένιωθε την επιθυμία να ξαναμιλήσει σε κάποιον. Φοβόταν, όμως πως, αν τον προσκαλούσε στα εργαστήρια, η ζωή του

Γιόχανσεν θα κινδύνευε. Ο Κόναντ σίγουρα θα διέταζε να τον σκοτώσουν αν μάθαινε για την επίσκεψη, επειδή θα φοβόταν μήπως ο Κίντερ τον πείσει να σαμποτάρει τον μεγάλο πομπό. Και αν ο ίδιος ο Κίντερ πήγαινε δεύτερη φορά μέχρι εκεί, πιθανώς να τον εκτελούσαν επί τόπου.

Όλη εκείνη τη μέρα, ο Κίντερ πάλευε με τον εαυτό του, και τελικά αποφάσισε να καλέσει τον Κόναντ. Ευτυχώς δεν έδωσε σήμα, αλλά απλά δυνάμωσε τη φωνή στο δέκτη όταν είδε πως ο πομπός του Κόναντ λειτουργούσε. Γεμάτος περιέργεια, άκουσε όλα όσα είχαν ειπωθεί μέσα στην αίθουσα του προέδρου, τρεις χιλιάδες μίλια μακριά. Τρομοκρατημένος, συνειδητοποίησε τί είχαν κάνει οι μηχανικοί του Κόναντ. Ενσωματωμένοι μέσα σε μικροσκοπικά δοχεία υπήρχαν δεκάδες χιλιάδες δέκτες. Δεν είχαν δική τους ενέργεια, αλλά μπορούσαν, με τη βοήθεια ενός τηλεχειριστηρίου, να τραβήξουν οποιαδήποτε ποσά ενέργειας από τις τεράστιες ποσότητες που έστελνε η γιγάντια μονάδα επάνω στο νησί.

Ο Κίντερ στάθηκε μπροστά στη συσκευή άφωνος. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Αν μηχανευόταν κάποιο τρόπο να καταστρέψει τη μονάδα παραγωγής, η κυβέρνηση σίγουρα θα καταλάμβανε το νησί, και τότε — τι θα γίνονταν οι πολύτιμοι Νεοτερικοί του;

Ένας άλλος ήχος ακούστηκε από το δέκτη — ένα ραδιοφωνικό πρόγραμμα. Μερικές μουσικές νότες, κάποιες διαφημίσεις, μια παύση και μετά:

«Σταθμός ΡΠΡΣ, η φωνή της πρωτεύουσας, από την περιοχή του Νότιου Κολοράντο».

Η παύση των τριών δευτερολέπτων ήταν ατέλειωτη.

«Η ώρα είναι...εε... σύμφωνοι. Η ώρα είναι επτά ακριβώς».

Ακολούθησε ένα μισότρελο γέλιο. Ο Κίντερ δυσκολευόταν να πιστέψει πως ήταν ο Κόναντ. Ένα τηλέφωνο χτύπησε και μετά ακούστηκε η φωνή του τραπεζίτη!

«Μπιλ; Όλα εντάξει. Ξεκίνα με το σμήνος σου και βομβάρδισε το νησί. Μείνε μακριά από τη μονάδα παραγωγής, αλλά κάνε το υπόλοιπο σκόνη. Τέλειωνε γρήγορα και φύγε αμέσως».

Σχεδόν υστερικός από το φόβο, ο Κίντερ διέσχισε τρέχοντας το δωμάτιο και βγήκε έξω. Υπήρχαν πεντακόσιοι αθώοι σε παραπήγματα μισό χιλιόμετρο έξω από τη μονάδα. Ο Κόναντ δεν τους χρειαζόταν πια, όπως δεν χρειαζόταν και τον Κίντερ. Το μόνο ασφαλές σημείο θα ήταν η ίδια η μονάδα, αλλά ο Κίντερ δεν ήθελε να αφήσει τους Νεοτερικούς να βομβαρδιστούν. Ανέβηκε τη σκάλα και πήγε στο πλησιέστερο τηλέτυπο. Έστειλε ένα μήνυμα! «Βρήτε μου μια άμυνα. Θέλω μια αδιαπέραστη ασπίδα. Είναι επείγον!»

Τα λόγια τυπώνονταν γρήγορα στην απλή γραφή των Νεοτερικών. Ο Κίντερ δεν σκεφτόταν τί έγραφε ούτε και μπορούσε να φανταστεί στο μυαλό του αυτό που έδινε εντολή να κατασκευάσουν. Είχε, όμως, κάνει ό,τι μπορούσε. Τώρα έπρεπε να τρέξει στα παραπήγματα και να ειδοποιήσει τους άλλους. Πέρασε από την άσπρη γραμμή που σκότωνε όποιον τη διέσχιζε και συνέχισε στο σκονισμένο μονοπάτι.

Ένα σμήνος από περίεργα αεροπλάνα με πολύ λεπτή μύτη σηκώθηκε από κάποια κρυψώνα στην απέναντι ακτή. Δεν ακουγόταν ήχος από μηχανές επειδή δεν είχαν μηχανές. Το κάθε αεροπλάνο έπαιρνε ενέργεια από ένα μικρό δέκτη που μία ακτίνα τον συνέδεε με τον κεντρικό πομπό του νησιού. Σε λίγα λεπτά βρίσκονταν επάνω από το νησί. Ο αρχηγός του σμήνους μίλησε κοφτά στον ασύρματο:

«Χτυπήστε πρώτα τα παραπήγματα. Καθαρίστε τους όλους. Στη συνέχεια, θα κατευθυνθούμε προς τα νότια»

Ο Γιόχανσεν στεκόταν μόνος σε έναν μικρό λοφίσκο κοντά στο κέντρο του νησιού. Κρατούσε μια φωτογραφική μηχανή, και παρόλο που γνώριζε καλά πως οι πιθανότητές του να επιστρέψει στην απέναντι ακτή ήταν ανύπαρκτες, συνήθιζε να παίρνει φωτογραφίες του κατασκευάσματός του. Αντιλήφθηκε τα αεροπλάνα μόνο τη στιγμή που ορμούσαν σφυρίζοντας προς τα παραπήγματα. Έμεινε αποσβωλομένος, παρακολουθόντας μια βροχή από βόμβες να μετατρέπει τα παραπήγματα σε ένα σωρό από τσακισμένα ξύλα, μέταλλα και κορμιά. Η εικόνα του τίμιου πρόσωπου του Κίντερ ήρθε στο μυαλό του. Τον ταλαίπωρο τον ανθρωπάκο! Αν βομβάρδιζαν και τη δική του γωνιά του νησιού, τί θα γινόταν; Και ο πύργος του; Θα βομβάρδιζαν και τη μονάδα παραγωγής;

Είδε τα αεροπλάνα να πετούν προς τη θάλασσα, να παίρνουν στροφή και να ξαναβουτούν. Φαίνονταν να κατευθύνονται προς τα νότια. Στην τρίτη τους βουτιά ήταν σίγουρος. Χωρίς να

συνειδητοποιεί τι έκανε, γύρισε και άρχισε να τρέχει προς τα κτίρια του Κίντερ. Σε μια στροφή, έπεσε βίαια επάνω στον μικροκαμωμένο βιοχημικό. Το πρόσωπο του Κίντερ είχε κοκκινίσει από την εξάντληση και είχε την πιο τρομοκρατημένη όψη που ο Γιόχανσεν είχε δει ποτέ.

Ο Κίντερ του έδειξε προς τα βόρεια. «Ο Κόναντ!» φώναξε, προσπαθώντας να ακουστεί μέσα στους θόρυβους των εκρήξεων. «Είναι ο Κόναντ! Θα μας σκοτώσει όλους!»

«Και η μονάδα», είπε ο Γιόχανσεν, χλωμιάζοντας.

«Αυτή είναι ασφαλής. Δεν πρόκειται να την πειράξει... Μα τα εργαστήριά μου... τί απέγιναν οι εργάτες;»

«Είναι πολύ αργά γι᾽ αυτούς!» απάντησε ο Γιόχανσεν.

«Ίσως μπορώ να — έλα μαζί μου!» φώναξε ο Κίντερ και άρχισε πάλι να τρέχει νότια.

Ο Γιόχανσεν τον ακολούθησε. Τα μικρά κοντά πόδια του Κίντερ κινιόνταν αστραπιαία, ενώ το σμήνος άρχισε να ρίχνει βόμβες στο σημείο όπου είχαν συναντηθεί.

Καθώς έβγαιναν μέσα από τα δέντρα, ο Γιόχανσεν πρόλαβε τον επιστήμονα και τον έρριξε στο χώμα δυο μέτρα μπροστά από τη λευκή γραμμή.

«Μα τι...»

«Μην προχωράς άλλο, ηλίθιε» Το ίδιο σου το ενεργειακό πεδίο θα σε σκοτώσει!»

«Το ενεργειακό πεδίο; Μα το πέρασα καθώς ερχόμουν. Για περίμενε...» Ο Κίντερ άρχισε να ψάχνει μανιασμένα μέσα στα χορτάρια. Σε λίγα

δευτερόλεπτα πλησίασε τη γραμμή κρατώντας στο χέρι μια παχειά ακρίδα. Την πέταξε από πάνω της και η ακρίδα έμεινε ακίνητη στο σημείο όπου προσγειώθηκε.

«Βλέπεις;» είπε ο Γιόχανσεν.

«Όχι, πήδηξε. Ακολούθα με. Δεν ξέρω τί πήγε στραβά, εκτός και αν το έκλεισαν οι Νεοτερικοί. Αυτοί δημιούργησαν το πεδίο και όχι εγώ».

«Οι ποιοι;»

«Θα σου πω άλλη ώρα», είπε ο βιοχημικός και ξανάρχισε να τρέχει.

Ανέβηκαν λαχανιασμένοι τα σκαλιά και μπήκαν στο δωμάτιο ελέγχου των Νεοτερικών. Ο Κίντερ έσκυψε αμέσως πάνω από ένα τηλεσκόπιο και φώναξε γεμάτος χαρά! «Τα κατάφεραν! Τα κατάφεραν!»

«Ποιοι;»

«Τα μικρά μου δημιουργήματα! Οι Νεοτερικοί. Δημιούργησαν την αδιαπέραστη ασπίδα! Δεν κατάλαβες; Αυτή διέκοψε την παροχή ενέργειας που δημιουργούσε το πεδίο έξω από τα εργαστήρια. Η γεννήτριά τους στέλνει ακόμη ρεύμα, αλλά οι δονήσεις δεν μπορούν να βγουν έξω. Είναι ασφαλείς! Είναι ασφαλείς!» Και ο ερημίτης επιστήμονας άρχισε να κλαίει. Ο Γιόχανσεν τον κοίταξε με οίκτο και έσεισε το κεφάλι.

«Ναι, τα ανθρωπάκια σου είναι καλά. Εμείς δεν είμαστε», πρόσθεσε καθώς το πάτωμα σειόταν από την έκρηξη μιας βόμβας.

Ο Γιόχανσεν έκλεισε τα μάτια του, ανέκτησε

λίγη από την αυτοκυριαρχία του και άφησε την περιέργεια να υπερνικήσει το φόβο του. Πλησίασε το τηλεσκόπιο και κοίταξε κάτω. Δεν έβλεπε τίποτε άλλο εκτός από ένα καμπυλωτό κάλυμμα από κάποιο γκρίζο υλικό. Δεν είχε δει ποτέ του τέτοιο γκρίζο χρώμα. Ήταν απόλυτα ουδέτερο. Δεν φαινόταν ούτε σκληρό, ούτε μαλακό, και έκανε το μυαλό του να γυρίζει μόνο που το αντίκρυζε. Σήκωσε το βλέμμα.

Ο Κίντερ χτυπούσε τα πλήκτρα ενός τηλέτυπου, παρακολουθόντας με αγωνία την άγραφη κίτρινη ταινία.

«Δεν μπορώ να τους φτάσω», κλαψούρισε. «Δεν ξέρω τι — μα, βέβαια!»

«Τι;»

«Η ασπίδα είναι εντελώς αδιαπέραστη! Οι ηλεκτρικοί παλμοί του τηλέτυπου δεν μπορούν να τη διαπεράσουν, αλλιώς θα τους έβαζα να επεκτείνουν την ασπίδα σε ολόκληρο το νησί. Δεν υπάρχει τίποτα που να μην μπορούν να καταφέρουν!»

«Τρελάθηκε τελείως ο ταλαίπωρος», μουρμούρισε ο Γιόχανσεν.

Το τηλέτυπο άρχισε ξαφνικα να χτυπάει σαν τρελό. Ο Κίντερ έπεσε απάνω του και κυριολεκτικά το αγκάλιασε. Διάβασε την ταινία καθώς έβγαινε. Ο Γιόχανσεν διέκρινε τα γράμματα, αλλά το αλφάβητο του ήταν άγνωστο.

«Παντοδύναμε», διάβασε ο Κίντερ με δυσκολία, «σε παρακαλούμε να δείξεις έλεος και να μας ανεχτείς μέχρι να σου πούμε αυτά που θέλουμε. Χωρίς εντολή σου, χαμηλώσαμε την ενεργειακή ασπίδα που μας έβαλες να κατασκευ-

άσουμε. Ήμασταν χαμένοι, ω Ισχυρέ. Η ασπίδα μας ήταν εντελώς αδιαπέραστη, και έτσι μας απέκοψε από τα λόγια της μηχανής σου. Ποτέ δεν στερηθήκαμε το λόγο σου. Συγχώρεσε την ενέργειά μας. Περιμένουμε με ανυπομονησία την απάντησή σου».

Τα δάχτυλα του Κίντερ χόρεψαν επάνω στα πλήκτρα. «Μπορείς να κοιτάξεις τώρα», είπε ξεροκαταπίνοντας στον Γιόχανσεν. «Πήγαινε στο τηλεσκόπιο!»

Ο Γιόχανσεν έσκυψε επάνω από το φακό, προσπαθώντας να αγνοήσει τα σφυρίγματα του θανάτου επάνω από το κεφάλι του.

Είδε χωράφια με αλλόκοτες καλλιέργειες, κάποια οικήματα, εργοστάσια και — όντα. Όλα να κινούνται με εκπληκτική γρηγοράδα. Δεν μπορούσε να διακρίνει τους κατοίκους παρά μόνο σαν ροδαλές αστραπές. Καταγοητευμένος, συνέχιζε να κοιτάζει για πολλά λεπτά. Ένας ήχος πίσω του τον έκανε να γυρίσει. Ήταν ο Κίντερ που έτριβε τα χέρια του με ικανοποίηση. Στο πρόσωπό του ήταν χαραγμένο ένα πλατύ χαμόγελο.

«Τα κατάφεραν», είπε ευτυχισμένος. «Βλέπεις;»

Ο Γιόχανσεν δεν καταλάβαινε τί εννοούσε, μέχρι που συνειδητοποίησε πως απέξω επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Έτρεξε στο παράθυρο. Έξω ήταν νύχτα — η πιο σκοτεινή νύχτα που είχε δει ποτέ — ενώ θα έπρεπε να είναι σούρουπο. «Τι έγινε;»

«Οι Νεοτερικοί», του απάντησε ο Κίντερ, γελώντας σαν παιδί. «Οι φίλοι μου εκεί κάτω.. Κά-

λυψαν με την αδιαπέραστη ασπίδα ολόκληρο το νησί. Δεν μπορούν να μας αγγίξουν πια!»

Και δεχόμενος τις ερωτήσεις του έκπληκτου Γιόχανσεν, άρχισε να του περιγράφει τη φυλή των πλασμάτων που κατοικούσε από κάτω τους.

—

Έξω από το ενεργειακό κέλυφος συνέβησαν πολλά. Εννιά αεροπλάνα έμειναν ξαφνικά ακυβέρνητα. Εννιά πιλότοι είδαν τα σκάφη τους να βουτούν προς τα κάτω, χωρίς να μπορούν να τα σταματήσουν. Μερικά σκάφη βούλιαξαν στη θάλασσα, ενώ κάποια άλλα τσακίστηκαν επάνω στο αδιαπέραστο κέλυφος που είχε πάρει τη θέση του νησιού.

Στην ακτή, κάποιος που λεγόταν Ράιτ καθόταν μέσα στο αυτοκίνητό του μισοπεθαμένος από το φόβο, ενώ άνθρωποι της κυβέρνησης τον πλησίαζαν προσεκτικά, ριψοκινδυνεύοντας το θάνατο από μια πηγή που δεν υπήρχε πια.

Σε ένα δωμάτιο βαθιά στο εσωτερικό του Λευκού Οίκου, ένας ανώτατος αξιωματικός του στρατού ούρλιαξε: «Δεν αντέχω πια! Δεν αντέχω!» Πήδησε όρθιος, άρπαξε τον κόκκινο κύβο από το γραφείο του προέδρου, και τον ποδοπάτησε με τις γυαλιστερές του μπότες.

Σε λίγες ημέρες μετέφεραν έναν παραφρονημένο γέρο από την τράπεζά του σε ένα άσυλο όπου και πέθανε μέσα σε μια εβδομάδα.

Βλέπετε, η ασπίδα ήταν εντελώς αδιαπέραστη. Η μονάδα παραγωγής είχε μείνει ανέγγιχτη και συνέχιζε να στέλνει τις ακτίνες της, αλλά οι

ακτίνες δεν μπορούσαν να βγουν παραέξω, και ο,τιδήποτε ενεργοποιούσαν είχε νεκρώσει. Η ιστορία δεν δημοσιοποιήθηκε ποτέ, αν και για μερικά χρόνια τώρα παρατηρείται αυξημένη δράση του πολεμικού ναυτικού έξω από την ακτή της Νέας Αγγλίας. Οι διαδόσεις λένε πως το ναυτικό έχει τώρα ένα καινούριο πεδίο βολής — ένα μεγάλο ημισφαίριο από γκρίζο υλικό. Το βομβάρδισαν με κάθε είδους όπλο, αλλά δεν προκάλεσαν ούτε μια γρατζουνιά στη λεία επιφάνειά του.

Ο Κίντερ και ο Γιόχανσεν το άφησαν στη θέση του. Τους αρκούσαν οι έρευνές τους και οι Νεοτερικοί. Ούτε άκουγαν ούτε ένιωθαν τους βομβαρδισμούς, επειδή τίποτα δεν μπορούσε να διαπεράσει την ασπίδα. Κατασκεύαζαν συνθετική τροφή, φως και αέρα από τα διαθέσιμα υλικά και δεν τους ένοιαζε τίποτα. Ήταν οι μόνοι επιζώντες του αρχικού βομβαρδισμού, με εξαίρεση τρεις σακατεμένους εργάτες που πέθαναν λίγο αργότερα.

Όλα αυτά έχουν γίνει πολλά χρόνια πριν, και ο Κίντερ με τον Γιόχανσεν ίσως να είναι ακόμη ζωντανοί ή ίσως να έχουν πεθάνει. Αυτό δεν έχει τόση σημασία. Το σημαντικό είναι πως το γκρίζο κέλυφος απαιτεί συνεχή παρακολούθηση. Οι άνθρωποι πεθαίνουν, αλλά οι φυλές συνεχίζουν να ζουν. Κάποια μέρα, οι Νεοτερικοί, μετά από αμέτρητες γενιές αδιανόητης εξέλιξης, θα κατεβάσουν την ενεργειακή ασπίδα και θα βγουν στον κόσμο. Όταν το σκέφτομαι, έχω λόγους να φοβάμαι.

Ο ΑΣΤΡΟΠΟΝΤΙΚΑΣ

του Φρέντρικ Μπράουν

Τα θαυμάσια διηγήματα του Φρέντρικ Μπράουν (1906-1972) έχουν φιλοξενηθεί σε πολλές ανθολογίες της σειράς. Μαζί με τον Ρόμπερτ Σέκλεϊ, ήταν ίσως ο μόνος συγγραφέας Ε.Φ. της χρυσής εποχής που χρησιμοποιούσε το χιούμορ τόσο έξυπνα και ευχάριστα. Παρόλο που το διήγημα που ακολουθεί είναι γραμμένο στις αρχές της δεκαετίας του 40, δεν έχει χάσει τίποτα από τη φρεσκάδα και την ευρηματικότητά του.

Θ.Μ.

Ο Μίτκι ο Ποντικός δεν ήταν ακόμη ο Μίτκι. Ήταν ένα απλό ποντίκι που ζούσε πίσω από τα σανίδια και τους σοβάδες του σπιτιού του σπουδαίου καθηγητή Όμπερμπέργκερ, ο οποίος είχε διδάξει στη Βιέννη και στη Χαϊλδεμβέργη. Ο καθηγητής είχε γίνει στη συνέχεια φυγάς για να αποφύγει τις υπερβολικές εκδηλώσεις θαυμασμού των πιο ισχυρών συμπατριωτών του. Ο υπερβολικός θαυμασμός δεν αφορούσε τον ίδιο τον Χερ Όμπερμπέργκερ αλλά ένα αέριο που είχε δημιουργηθεί σαν υποπροϊόν ενός ανεπιτυχούς πειράματος πάνω στα καύσιμα των πυραύλων — ένα υποπροϊόν που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί με μεγάλη επιτυχία για άλλους σκοπούς.

Ο καθηγητής, ασφαλώς, είχε φύγει από την πατρίδα του χωρίς να τους δώσει τον σωστό μαθηματικό τύπο. Είχε καταφέρει να φτάσει στην Αμερική και ζούσε πια σε ένα σπίτι στο Κονέκτικατ. Το ίδιο και ο Μίτκι.

Ένα μικρό γκρίζο ποντίκι και ένας μικρόσωμος γκριζομάλλης άνδρας. Και οι δυο τους δεν είχαν τίποτε το ιδιαίτερο στην εμφάνιση ή τη συμπεριφορά, ειδικά ο Μίτκι. Είχε μια οικογένεια, του άρεσε το τυρί, και αν υπήρχαν Ροταριανοί ανάμεσα στα ποντίκια, θα ανήκε στην οργάνωση.

Ο καθηγητής είχε ασφαλώς κάποιες μικρές εκκεντρικότητες. Μια και ήταν εργένης, δεν είχε να μιλήσει σε κανέναν, αλλά θεωρούσε τον εαυτό του εξαιρετικό συζητητή και βρισκόταν σε συνεχή λεκτική επικοινωνία με τον εαυτό του την ώρα που δούλευε. Αυτό το γεγονός αποδείχθηκε αργότερα πως είχε τεράστια σημασία, επειδή ο Μίτκι είχε πολύ δυνατά αυτιά και άκουγε αυτούς τους νυχτερινούς μονόλογους. Δεν καταλάβαινε, ασφαλώς, το παραμικρό. Αν ο μικρός του εγκέφαλος μπορούσε να σκεφτεί, πιθανώς να θεωρούσε τον καθηγητή απλά σαν ένα πολύ μεγάλο και φασαριόζικο υπερ-ποντίκι που έσκουζε υπερβολικά.

«Γκαι ντώρα», μονολογούσε ο καθηγητής, «τα ντούμε αν η εγκζάτμιση γκατασκευάστηγκε σωστά. Μπρέμπει να γκάνει εμπαφή με ντιαφορά ενός εγκατοστού του κιλιοστού ντης ίντσας. Γκαι ντώρα...»

Αυτό γινόταν μέρα νύχτα επί μήνες. Το λαμπερό αντικείμενο μεγάλωνε και μαζί με αυτό και η λάμψη στα μάτια του Χερ Όμπερμπέργκερ.

Είχε μήκος περίπου ένα μέτρο και περίεργες προεξοχές. Ακουμπούσε πάνω σε ένα πρόχειρο πλαίσιο, στο τραπέζι που βρισκόταν στο κέντρο του δωματίου και χρησίμευε στον καθηγητή για όλους τους σκοπούς. Το σπίτι στο οποίο ζούσαν αυτός και ο Μίτκι ήταν τεσσάρι, αλλά ο καθηγητής δεν φαινόταν να έχει ανακαλύψει τα υπόλοιπα δωμάτια. Στην αρχή σχεδίαζε να χρησιμοποιήσει τη μεγάλη κάμαρα σαν εργαστήριο, αλλά μετά άρχισε να του φαίνεται πιο βολικό να κοιμάται σε μια γωνιά πάνω σε ένα ντιβάνι και να μαγειρεύει πάνω στο ίδιο γκάζι στο οποίο έλιωνε και χρυσωπούς κόκκους ΤΝΤ, φτιάχνοντας μια επικίνδυνη σούπα την οποία αλάτιζε με περίεργα υλικά, αλλά δεν έτρωγε.

«Γκαι ντώρα τα το κίσω μέσα σε ζωλήνες και τα ντω αν ο γκειτονικός ζωλήνας εγκραγκεί όνταν ο μπρώτος...»

Εκείνη τη νύχτα ο Μίτκι παρά λίγο να πάρει την απόφαση να μετακομίσει την οικογένειά του σε μια πιο ασφαλή κατοικία, η οποία δεν θα έτριζε συθέμελα ούτε και θα πήγαινε πέρα-δώθε σαν να ήθελε να φύγει από τη θέση της. Όμως, ο Μίτκι τελικά δεν μετακόμισε, επειδή μαζί με τα άσχημα ήρθαν και τα καλά! Το σπίτι γέμισε με καινούριες ποντικότρυπες και — ω του θαύματος! — μια μεγάλη ρωγμή άνοιξε στο πίσω μέρος του ψυγείου μέσα στο οποίο ο καθηγητής εκτός των άλλων είχε και φαγητά.

Ασφαλώς, οι σωλήνες που είχαν εκραγεί ήταν πολύ μικροί, διαφορετικά δεν θα είχε μείνει σπίτι γύρω από τις ποντικότρυπες. Και βέβαια, ο Μίτκι δεν μπορούσε να υποθέσει τί επρόκειτο να του συμβεί, ούτε και καταλάβαινε τη γλώσσα του καθηγητή (ή οποιαδήποτε άλλη γλώσσα) γιατί, αν το υπέθετε, δεν θα άφηνε την ρωγμή στο ψυγείο να τον δελεάσει για να μείνει.

Εκείνο το πρωί, ο καθηγητής ήταν ιδιαίτερα χαρούμενος.

«Ντο καύσιμο είναι αυτό μπου ήτελα! Ο ντεύτερος ζωλήνας ντεν έσκασε! Γκαι ο μπρώτος εγκζεράγη ντμηματικά, όπως ντο είκα σκεντιάσει! Τα γκαύσιμα είναι γκαι μπιο ισγκυρά, γκαι έτσι τα υπάργκει άφτονος γκώρος για την γκαμπίνα...»

Ναι, ήταν και η καμπίνα. Σε εκείνο το σημείο θα μπλεκόταν και ο Μίτκι στην ιστορία, αν και ο καθηγητής δεν το ήξερε ακόμα. Στην πραγματικότητα, ο καθηγητής δεν γνώριζε καν την ύπαρξη του Μίτκι.

«Γκαι ντώρα», είπε στον αγαπημένο συνομιλητή του, «ντο μόνο που έκω να γκάνω είναι να συντυάσω ντους ζωλήνες ώστε να λειτουργκούν ανά ζεύγκη. Γκαι ύσντερα...»

Εκείνη τη στιγμή, τα μάτια του καθηγητή έπεσαν για πρώτη φορά πάνω στο Μίτκι. Για την ακρίβεια έπεσαν πάνω σε γκρίζα μουστάκια και μια μαύρη γυαλιστερή μυτούλα που προεξείχε από μια τρύπα στα σανίδια του τοίχου.

«Βρε γκια κοίτα! Ο ίδιος ο Μίτκι Μάουζ! Μίτκι, θάθελες να γκάνεις μια βόλντα ντην ερκόμενη βντομάντα; Γκια να ντούμε».

Έτσι, την επόμενη φορά που ο καθηγητής έδωσε παραγγελία για προμήθειες στην πόλη, μαζί με όλα τα άλλα ζήτησε και μια ποντικοπαγίδα — όχι αυτές που σκοτώνουν τα θύματά τους, αλλά αυτές που τα παγιδεύουν μέσα στη μικρή φάκα. Δεν είχαν περάσει δέκα λεπτά από τη στιγμή που τη δόλωσε με λίγο τυρί, όταν η μικρή

μύτη του Μίτκι το μύρισε και τον οδήγησε στην αιχμαλωσία.

Η αιχμαλωσία δεν ήταν ιδιαίτερα δυσάρεστη, επειδή ο Μίτκι ήταν επίσημος προσκεκλημένος. Η φάκα ήταν ακουμπισμένη πάνω στο τραπέζι όπου δούλευε ο καθηγητής. Το τυρί διοχετευόταν μέσα από τα ψιλά σύρματα με συχνότητα που προκαλούσε στον Μίτκι δυσπεψία και ο καθηγητής είχε πάψει πια να μιλάει μόνος του.

«Βλέμπεις, Μίτκι, ετοιμαζόμουν να αγκοράσω ένα λευκό μποντίκι από τα εργκαστήρια του Χάρντφορντ, αλλά γκιατί να το γκάνω αφού έκω εσένα εντώ; Είμαι σίγκουρος πως είσαι μπολύ πιο γκερός και υγιής από τα μπειραματόζωα του εργκαστηρίου και θα αντέξεις το μαγκρύ νταξίντι. Βλέπμπω μπως γκουνάς τα μουστάγκια σου! Συμφωνείς; Γκαι μια και ζούσες μέσα σε σκοτεινές τρύμπες, ντεν θα υμποφέρεις γκαι από γκλειστοφομπία»

Ο Μίτκι πάχαινε ευτυχισμένος και πολύ γρήγορα έπαψε να προσπαθεί να βγει από τη φάκα. Ίσως να είχε ξεχάσει ακόμη και την οικογένειά του, αν και πιθανώς να καταλάβαινε πως δεν έπρεπε να ανησυχεί για αυτήν. Θα είχε τα πάντα, τουλάχιστον μέχρι ο καθηγητής να εντοπίσει και να διορθώσει τη ρωγμή στο ψυγείο. Και ο καθηγητής δεν είχε ασφαλώς το μυαλό του στο ψυγείο.

«Που λες, Μίτκι, αυτά τα μπτερύγκια θα σε βοηντήσουν στην μπροσγκείωση, αν υμπάρκει ατμόσφαιρα. Αυτά θα σε γκατεβάσουν με μειωμένη νταχύντητα, ώστε οι αμποσβεντήρες κρούσης της γκαμπίνας να σε μπροφυλάξουν από το

μεγκάλο ντράνταγμα...ελμπίζω». Ο Μίτκι, βέβαια, δεν είχε καταλάβει πόσο απειλητικό ήταν εκείνο το «ελμπίζω» επειδή δεν είχε καταλάβει και οτιδήποτε άλλο. Όπως είπαμε, δεν ήξερε να μιλά. Όχι ακόμη.

Παρόλα αυτά, ο Χερ Όμπερμπέργκερ συνέχιζε να του μιλά. Του έδειχνε εικόνες. «Έκεις ντει ποτέ το ποντίκι που σου έντωσε το όνομά του, Μίτκι; Ντί; Όκι; Γκοίτα, αυντός είναι ο αλητινός Μίτκι Μάουζ του Γουόλτ Ντίσνι. Εσένα, όμως σε βρίζκω μπιο καριτωμένο, Μίτκι».

Πιθανώς ο καθηγητής να είχε μια δόση τρέλας για να μιλάει με αυτόν τον τρόπο σε ένα μικρό γκρίζο ποντίκι. Στην πραγματικότητα, μάλλον στην τρέλα του οφειλόταν το ότι είχε κατασκευάσει έναν αληθινά λειτουργικό πύραυλο. Όπως εξήγησε στον Μίτκι, κανένα τμήμα του πυραύλου δεν ήταν πρωτότυπο. Ο κύριος καθηγητής ήταν ένας τεχνίτης. Μπορούσε να θέτει σε εφαρμογή τις ιδέες των άλλων. Η μοναδική του αληθινή εφεύρεση — το περίεργο καύσιμο των πυραύλων — είχε εξετασθεί από την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών και είχε αποδειχθεί πως ήταν μια ουσία ήδη γνωστή, η οποία είχε απορριφθεί επειδή η παραγωγή της ήταν ασύμφορα δαπανηρή.

Όπως εξηγούσε αναλυτικά στον Μίτκι! «Είναι γκαθαρά τέμα απόλυντης ακρίμπιας και ματηματικής εγκζακρίβωσης, Μίτκι. Τα στοικία υπάρκουν και εμείς αμπλά τα συντυάζουμε. Γκαι τί μπετυχαίνουμε, Μίτκι;

«Νταχύτητα ντιαφυγκής! Λίγκο πάνω από το όριο της νταχύντητας ντιαφυγκής. Ίσως. Η α-

ντμόσφαιρα γκρύβει ακόμη άγκνωστες μπαραμέτρους, Μίτκι, όπως και η ντροπόσφαιρα και η στραντόσφαιρα. Μπιστεύουμε πως γκνωρίζουμε μπόσος αέρας υπάρκει για να υμπολογίσουμε την αντίσταζή του, αλλά μπορούμε να είμαστε σίγκουροι; Όκι, Μίτκι, ντεν είμαστε. Γκανείς ντεν έφτασε ως εγκεί. Ντα περιτώρια λάτους είναι ντόσο μιγκρά ώστε ένα αμπλό ρεύμα αέρα μπορεί να ντα επηρεάσει».

Μα ο Μίτκι δεν έδινε δεκάρα για όλα αυτά. Κάτω από τη σκιά του αλουμινένιου κυλίνδρου πάχαινε και ήταν ευτυχισμένος.

«Ντεν τα σου μπω ψέματα, Μίτκι. Ντεν τα σου ντώσω ψεύτικες υμποσκέσεις. Τα κάνεις ένα μπολύ επικίντυνο νταξίντι, μικρέ μου φίλε. Σου ντίνω περιτώρια εμπιτυχίας μπενήντα τα εγκατό, Μίτκι. Ή τα φτάσεις στο φεγγάρι και τα ντιαλυτείς, ή ίσως γκυρίσεις ασφαλής μπίσω στη Γκη. Βλέμπεις, φτωκέ μου Μίτκι, το φεγγάρι ντεν είναι φτιαγκμένο από ντυρί, κι εγκώ στη τέση σου ντε τα ξεκινούσα γκια να το φάω. Κι αυτό, γκιατί ντεν υπάρκει αρκετή αντμόσφαιρα γκια να προσενταφιστείς με ασφάλεια.

«Τα με ρωτήσεις, λοιπόν, γκιατί σε στέλνω; Επειντή ο πύραυλος μπορεί να μην φτάσει την νταχύτητα ντιαφυγκής. Μα και σαυτή την μπερίπτωση, πάλι τα γκίνει ένα πείραμα, αν και ντιαφορετικό. Ο μπύραυλος, έτσι και ντεν φτάσει στο φεγγάρι, τα πέσει πίσω στη Γκη, σωστά; Αν γκίνει αυτό, ορισμένα όργκανα τα μας ντώσουν περισσότερες μπληροφορίες γκια όσα συμβαίνουν στο ντιάστημα. Και μεριγκές από τις μπληροφορίες αυτές τα μας τις ντώσεις εσύ, είτε εί-

σαι ακόμα ζωντανός, είτε όκι.

«Ύστερα, όταν τα στείλουμε μπυραύλους σε άλλους μπλανητες που πιτανώς έκουν ατμόσφαιρα, τα έχουμε τα απαραίτητα στοικεία για να υμπολογίσουμε τη μορφή και το μέγκεθος των ντεξαμενών καυσίμων και των αναρτήσεων ασφαλείας, σωστά; Είτε γκυρίσεις είτε όκι, θα γκίνεις ντιάσημος, Μίτκι! Τα γκίνεις το πρώτο ζωντανό μπλάσμα που τα βγκει έξω από ντη στρατόσφαιρα της Γκης μας, στο ντιάστημα!

«Μίτκι, τα γκίνεις ο Αντρομπόντικας! Σε ζηλέυω, Μίτκι! Μαγκάρι να είκα το μπόι σου για να μπήγαινα εγκώ!»

Έτσι ήρθε η μέρα και η πόρτα της καμπίνας έκλεισε. «Γκειά σου, μιγκρέ μου Μίτκι Μάουζ!» είπε ο καθηγητής. Ύστερα, σκοτάδι, σιωπή, και ένας τρομερός θόρυβος!

«Αν ο μπύραυλος ντεν φτάσει στη σελήνη, θα πέσει πίσω στη Γκη, σωστά;» Αυτό πίστευε ο καθηγητής. Όμως, όλα τα σχέδια ανθρώπων, ποντικών, ακόμα και αστροπόντικων, πήγαν χαμένα.

Όλα εξαιτίας του Πρξτλ.

—

Ο καθηγητής ένιωθε πολύ μόνος. Μετά τη συντροφιά του Μίτκι, οι μονόλογοί του τού φαίνονταν άσκοποι και ανεπαρκείς.

Κάποιος θα μπορούσε να ισχυρισθεί πως η συντροφιά ενός μικρού γκρίζου ποντικού δεν μπορεί να αντικαταστήσει τη συντροφιά μιας συζύγου, αλλά άλλοι ίσως διαφωνήσουν. Έτσι κι

αλλιώς, ο καθηγητής ποτέ του δεν είχε γυναίκα, είχε όμως ένα ποντίκι για να μιλάει. Νοσταλγούσε, λοιπόν, το δεύτερο και αν ποθούσε και το πρώτο δεν φαινόταν να το συνειδητοποιεί.

Την ατέλειωτη νύχτα που ακολούθησε την εκτόξευση του πυραύλου, ήταν πολύ απασχολημένος με το τηλεσκόπιό του, ελέγχοντας την πορεία του καθώς αυτός αύξανε ταχύτητα. Οι εκρήξεις των καυσίμων δημιουργούσαν ένα μικρό σημαδάκι φωτός που κάποιος θα μπορούσε να εντοπίσει στον ουρανό αν γνώριζε πού ακριβώς να κοιτάξει.

Την επόμενη, όμως, μέρα, δεν είχε τίποτα για να κάνει και επειδή ήταν πολύ αναστατωμένος για να κοιμηθεί, αποφάσισε να ασχοληθεί με το νοικοκυριό και να πλύνει μερικά πιάτα. Την ώρα που έπλενε, άκουσε μια σειρά από τρομαγμένα μικρά σκουξίματα και ανακάλυψε πως ένα άλλο μικρό γκρίζο ποντίκι, με ουρά και μουστάκια πιο κοντά από του Μίτκι, είχε παγιδευτεί μέσα στη φάκα.

«Τί έκουμε εντώ;» είπε ο καθηγητής, χαμογελώντας. «Είναι η Μίνι που ήρθε να ψάξει για τον Μίτκι της;»

Ο καθηγητής δεν ήταν βιολόγος, αλλά κατά τύχη είχε δίκιο. Ήταν πράγματι η Μίνι. Για την ακρίβεια, ήταν το ταίρι του Μίτκι, άρα το όνομα της ταίριαζε. Ποια παράξενη παρότρυνση του μικρού μυαλού της την είχε οδηγήσει να μπει μέσα σε μια φάκα χωρίς δόλωμα, ο καθηγητής δεν μπορούσε ούτε και ήθελε να ξέρει, αλλά ήταν κατενθουσιασμένος. Φρόντισε γρήγορα να επανορθώσει την έλλειψη δολώματος περνώντας έ-

να μεγάλο κομμάτι τυρί ανάμεσα στα λεπτά σύρματα της φάκας.

Έτσι, η Μίνι κάλυψε το κενό που είχε αφήσει πίσω του ο ταξιδευτής σύζυγός της και έγινε ο δέκτης όλων των εξομολογήσεων του καθηγητή. Δεν μπορούμε να ξέρουμε αν ανησυχούσε ή όχι για την οικογένειά της, αλλά δεν υπήρχε ανάγκη επειδή όλα της τα παιδιά ήταν πια αρκετά μεγάλα ώστε να φροντίζονται μόνα τους, ειδικά σε ένα σπίτι που είχε τόσες κρυψώνες και εύκολη πρόσβαση στο ψυγείο.

«Τώρα που σγκοτίνιασε, Μίνι, μπορούμε να ψάγκξουμε για τον σύζυγκό σου. Θα αφήνει ένα φωντεινό ίκνος στον ουρανό. Είναι μπολύ μιγκρό και οι αστρονόμοι ντεν θα το ντουν επειντή ντεν γκζέρουν πού να γκοιτάξουν. Εμείς, όμως, γκζέρουμε, έτσι Μίνι;

«Ο Μίτκι τα γκίνει μπολύ ντιάσιμο μποντίκι, όταν ο γκόσμος μάθει γκια τον μπύραυλό μου. Βλέμπεις, ντεν τους το έκω πει αγκόμη. Τα περιμένουμε γκια να τους τα μπούμε όλα μαζί. Μέκρι αύριο το μπρωί...

«Νάντο, Μίνι! Αμυντρό, αλλά διακρίνενται. Τα σε βάλω μπροστά στο ντηλεσκόπιο, αλλά ντεν ξέρω αν τα μπάτια σου τα μπορύν να ενστιασντούν...

«Έφντασε τα εγκατό κιλιάντες μίλια και αγκόμα επιτακύχει, άλλά όκι γκια μπολύ. Ο Μίτκι μας κινείται σύμβωνα με το μπρόγκραμμα. Είναι μπια σίγκουρο ότι τα ξεφύγκει αμπό την έλγκση της Γκης και θα μπέσει στη Σελήνη«

Η Μίνι έσκουξε, αλλά αυτό ήταν ασφαλώς καθαρή σύμπτωση.

«Ναι, Μίνι μου, το γκσέρω. Ντεν τα ξαναντούμε τον Μίτκι ποτέ μπιά, και σκεντόν εύκομαι το μπείραμα να είκε αμποτύχει. Σγκέψου, όμως, πως τα γκίνει το μπιο ντιάσημο από όλα τα μποντίκια. Ο Αστρομπόντικας! Το μπρώτο πλάσμα μπου ξέφυγκε ποτέ αμπό την έλγκση της Γκης!»

Η νύχτα ήταν ατέλειωτη, και κατά διαστήματα πυκνά σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό.

«Μίνι, θα σε γκάνω να νιώσεις μπιο άνετα», είπε ο καθηγητής. «Θα σε βγκάλω από τη φάκα και θα σε αφήζω να ζεις σκεντόν ελεύθερη, όμπως τα ζώα στους μοντέρνους ζωολογκικούς κήμπους. Τα έκεις ντάφρο αντί για γκάγκελα».

Έτσι, για να απασχοληθεί τη μια ώρα που τα σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό, ο καθηγητής έφτιαξε στη Μίνι ένα καινούριο σπίτι. Ήταν ο πάτος ενός ξύλινου κιβώτιου, με πάχος περίπου ένα πόντο και εμβαδόν τριάντα τετραγωνικά εκατοστά, ακουμπισμένος επάνω στο τραπέζι και χωρίς ορατό εμπόδιο γύρω του.

Κάλυψε όμως το περιθώριο του πάτου με αλουμινόχαρτο, και το τοποθέτησε πάνω σε μια άλλη, μεγαλύτερη σανίδα, επίσης τυλιγμένη με αλουμινόχαρτο, που περιτριγύριζε το «νησί» της Μίνι. Καλώδια ένωναν το αλουμινόχαρτο με τους πόλους μιας μικρής μπαταρίας που τοποθέτησε εκεί κοντά.

«Και ντώρα, Μίνι, τα σε ντοποθετήσω στο νησί σου, όπμπου θα σου προμηντεύω άφτονο ντυρί και νερό. Τα περνάς ζωή μπαραδιζένια, αν και θα ντέχεσαι μια μιγκρή ηλεγκτρική εγκένωση κάτε φορά που τα προσμπαθείς να βγκείς από το νησί σου. Ντες τα σε πονάει μπολύ, αλλά ούτε και τα

σου αρέσει, κι έτσι μετά αμπό μεριγκές μπροσπάθειες ντεν τα ξαναντοκιμάσεις».

Νύχτωσε και πάλι.

Η Μίνι είχε μάθει καλά το μάθημά της και ήταν ευτυχισμένη πάνω στο νησί της. Δεν τολμούσε πια ούτε να πλησιάσει το αλουμινόχαρτο. Ωστόσο, το «νησί» ήταν παράδεισος για ένα ποντίκι. Διέθετε ένα λόφο από τυρί μεγαλύτερο και από την ίδια τη Μίνι που την κρατούσε συνεχώς απασχολημένη.

Ο καθηγητής Ομπερμπέργκερ, ωστόσο, δεν τα σκεφτόταν όλα αυτά, γιατί ήταν ιδιαίτερα ανήσυχος. Όταν τέλειωσε και επαλήθευσε τους υπολογισμούς του, έστρεψε το τηλεσκόπιο προς το άνοιγμα της οροφής και έσβησε τα

Ναι, υπάρχουν και πλεονεκτήματα στην εργένικη ζωή. Αν θέλεις να ανοίξεις μια τρύπα στην οροφή, απλά την ανοίγεις, και δεν υπάρχει κανείς να σε πει τρελό. Όταν έρχεται χειμώνας ή πιάνει βροχή, μπορείς πάντα να καλέσεις έναν ξυλουργό ή να χρησιμοποιήσεις μουσαμά.

Η αμυδρή ουρά του φωτός δεν ήταν εκεί. Ο καθηγητής ζάρωσε το μέτωπο, ξανάρχισε τους υπολογισμούς και μετακίνησε το τηλεσκόπιο του τρία δέκατα του δευτερολέπτου της μοίρας, αλλά ο πύραυλος και πάλι δεν ήταν εκεί.

«Μίνι, κάτι ντεν μπάει καλά. Είτε τα γκαύσιμα εγκσαντλήθηκαν ή...»

Ή ο πύραυλος δεν ακολουθούσε πια ευθεία πορεία σε σχέση με το σημείο αναχώρησής του. «Ευθεία», ασφαλώς, σήμαινε μια παραβολική κα-

μπύλη σε σχέση με οτιδήποτε άλλο εκτός από την ταχύτητα.

Έτσι, ο καθηγητής έκανε το μόνο που του έμενε, και άρχισε να ψάχνει με το τηλεσκόπιο σε όλο και μεγαλύτερους κύκλους. Δύο ώρες αργότερα, εντόπισε τον πύραυλο πέντε μοίρες εκτός πορείας, να ακολουθεί μια παράξενη κίνηση που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί μόνο...περιστροφική.

Φαινόταν σαν να βρισκόταν σε τροχιά γύρω από κάτι που δεν μπορούσε να βρίσκεται εκεί. Στη συνέχεια, η πορεία του μετατράπηκε σε μια σπείρα.

Ύστερα, χάθηκε. Παντού σκοτάδι, και πουθενά η λάμψη του πυραύλου.

Το πρόσωπο του καθηγητή είχε χλωμιάσει καθώς στράφηκε προς τη Μίνι.

«Είναι αντύνατο, Μίνι. Ντο είντα με τα μάτια μου, αλλά είναι αντύνατο! Αγκόμα και αν η μια μπλευρά του έπαυε να ντίνει ώτηση, ντεν τα άρκιζε ντέτοιους ξαφνιγκούς γκύκλους!». Το μολύβι του επιβεβαίωσε μια υποψία. «Εγκζάλλου, ελάττωσε νταχύτητα γρηγορόντερα αμπό ότι ήταν ντυνατόν. Αγκόμα και κωρίς ώτηση...»

Ολη την υπόλοιπη νύχτα, τηλεσκόπιο και υπολογισμοί δεν έδωσαν καμιά λύση. Για την ακρίβεια, καμιά πιστευτή λύση. Κάποια δύναμη που δεν προερχόταν από τον ίδιο τον πύραυλο ούτε οφειλόταν στη βαρύτητα, είχε επιδράσει επάνω του.

«Φντωκέ μου Μίτκι».

—

Ξημέρωσε...

«Μίνι μου, μπρέπει να ντο κραντήσουμε μυστιγκό. Ντεν μπρέπει να ντο μπούμσε σε γκανέναν, γκιατί γκανείς ντεν τα μας πιστέψει, όμπως ντεν μπίστευα κι εγκώ στα μάτια μου. Ίζως να ήμουν εγκζαντλημένος αμπό την αϋμπνία και να φαντάστηκα μπως...»

—

Αργότερα...

«Μπρέπει να μη κάσουμε ντις ελμπίδες μας, Μίνι. Έγκινε σε ύμπσος εγκατόν μπενήντα κιλιάδων μιλίων. Τα γκζαναμπέσει στη Γκη. Μα ντεν μπορώ να πω μπού! Με όλους αυντούς τους ομόκεντρους γκύκλους, ούντε ο Αινστάιν τα μπορούσε να ντο βρει! Ούτε ακόμα και εγκώ! Ας ελμπίζουμε μόνο πως τα μάτουμε πού τα μπέσει».

—

Η μέρα ήταν συννεφιασμένη και η σκοτεινή νύχτα φύλαγε καλά τα μυστικά της.

«Τον φτωγκό Μίτκι. Ντεν υπήρχε τίμποτα μπου να μπορεί να προγκαλέσει...»

Και, όμως, κάτι το είχε κάνει.

Ο Πρξτλ.

Ο Πρξτλ είναι ένας αστεροειδής. Δεν είναι βέβαια αυτό το όνομα που του έχουν δώσει οι αστρονόμοι της Γης και αυτό γιατί — για πολύ σοβαρούς λόγους — δεν τον έχουν ακόμη ανακαλύψει. Έτσι, θα τον ονομάζουμε με την πλησιέστερη απόδοση του ονόματος που χρησιμο-

ποιούν οι κάτοικοί του. Ναι, ο Πρξτλ κατοικείται.

Η προσπάθεια του καθηγητή να στείλει έναν πύραυλο στη Σελήνη είχε μερικά πολύ περίεργα αποτελέσματα.

Πιστεύατε ποτέ πως ένας αστεροειδής μπορεί να αλλάξει τη ζωή ενός αλκοολικού; Και όμως, κάποιος Τσαρλς Γουίνσλοου, πολίτης του Μπρίτζπορτ του Κονέκτικατ, δεν ξανάβαλε σταγόνα στο στόμα του από την ώρα που — στη μέση ακριβώς του δρόμου — ένα ποντίκι τον ρώτησε το δρόμο για το Χάρτφορντ. Το ποντίκι φορούσε ένα κατακόκκινο παντελόνι και ζωρόχρωμα κίτρινα γάντια.

Όλα αυτά, όμως, έγιναν δεκαπέντε μήνες αφότου ο καθηγητής έχασε τον πύραυλό του. Καλύτερα να αρχίσουμε από την αρχή.

—

Ο Πρξτλ είναι ένας αστεροειδής, ένα από αυτά τα περιφρονημένα ουράνια σώματα που οι γήινοι αστρονόμοι αποκαλούν παράσιτα του ουρανού, επειδή αφήνουν σημάδια πάνω στις φωτογραφικές πλάκες και εμποδίζουν την παρατήρηση των σούπερνόβα και των νεφελωμάτων. Πενήντα χιλιάδες ψύλλοι πάνω στο μαύρο σκυλί της νύχτας.

Οι περισσότεροι είναι μικροσκοπικοί, και οι αστρονόμοι έχουν ανακαλύψει ότι μερικοί πλησιάζουν εκπληκτικά κοντά στη Γη. Το 1932 προκλήθηκε μεγάλη αναστάτωση όταν ο Αμόρ πλησίασε τον πλανήτη μας στα δέκα εκατομμύριο μίλια — αστρονομικά, μια «πηδιά». Ύστερα, ο Α-

πόλλων πλησίασε στη μισή απόσταση, και το 1936 ο Αδωνις έφτασε σε ακτίνα μικρότερη από ενάμισυ εκατομμύρια μίλια.

Το 1937, ο Ερμής (όχι ο πλανήτης! Σ.τ.Μ.) πλησίασε λιγότερο από μισό εκατομμύριο μίλια, αλλά οι αστρονόμοι εντυπωσιάστηκαν όταν υπολόγισαν την τροχιά του και ανακάλυψαν ότι αυτός ο μικρός αστεροειδής *μπορεί* να φτάσει σε απόσταση μόλις 220.000 μιλίων, δηλαδή πιο κοντά και από το δορυφόρο της Γης.

Κάποια μέρα θα εντυπωσιαστούν ακόμη περισσότερο όταν εντοπίσουν τον Πρξτλ, με διάμετρο λίγο μεγαλύτερη από μισό χιλιόμετρο, και ανακαλύψουν πως συχνά πλησιάζει μόλις εκατό χιλιάδες μίλια μακριά από τον κόσμο μας.

Ωστόσο, θα τον ανακαλύψουν μόνο σε περίπτωση διέλευσής του μπροστά από τη Σελήνη, επειδή ο Πρξτλ δεν αντανακλά το φως. Έχει παύσει να το αντανακλά εδώ και αρκετά εκατομμύρια χρόνια, από τότε που οι κάτοικοί του τον κάλυψαν με μια μαύρη χρωστική ουσία που απορροφά το φως και που ανακάλυψαν στο εσωτερικό του. Η βαφή ενός ολόκληρου κόσμου είναι μνημειώδης προσπάθεια, ειδικά για πλάσματα με ύψος ένα εκατοστό. Εκείνη την περίοδο, όμως, άξιζε τον κόπο. Όταν άλλαξαν την τροχιά του, εξασφαλίστηκαν από τις επιθέσεις των εχθρών τους — γιγάντων πειρατών ύψους δεκαπέντε εκατοστών από το Δείμο. Έφτασαν και στη Γη μια-δυο φορές πριν χαθούν από την ιστορία. Οι μικροί γίγαντες σκότωναν μόνο από ευχαρίστηση. Αρχεία στις θαμμένες πια πόλεις του Δείμου θα μπορούσαν να εξηγήσουν τί συνέβη

στους δεινόσαυρους και γιατί οι Κρο Μανιόν χάθηκαν ξαφνικά ενώ υπόσχονταν τόσα πολλά για την ανθρωπότητα.

Όμως ο Πρξτλ επέζησε. Ο μικροσκοπικός κόσμος δεν αντανακλούσε πια τις ακτίνες του ήλιου και είχε χαθεί από τα μάτια των διωκτών του από τότε που άλλαξε τροχιά. Διέθετε ακόμη έναν πολιτισμό ηλικίας εκατομμυρίων ετών. Οι κάτοικοί του συντηρούσαν και ανανέωναν σε τακτά χρονικά διαστήματα το επικάλυμμα του σκοταδιού, περισσότερο λόγω παράδοσης παρά εξαιτίας του φόβου. Ο πολιτισμός τους ήταν πανίσχυρος αλλά στάσιμος, αμετακίνητος πάνω σε έναν κόσμο που έτρεχε σαν σφαίρα μέσα στο διάστημα.

—

Ο Κλαρλόθ, ο αρχιεπιστήμονας μιας φυλής επιστημόνων, άγγιξε τον βοηθό του τον Μπέμζ σε αυτό που θα ήταν ο ώμος του, αν ο Μπεμζ διέθετε ώμους. «Κοίτα», του είπε. «Κάτι πλησιάζει τον Πρξτλ. Προφανώς διαθέτει τεχνητό σύστημα προώθησης».

Ο Μπέμζ κοίταξε την οθόνη και μετά κατεύθυνε ένα κύμα σκέψης στο μηχανισμό ο οποίος μεγέθυνε το αντικείμενο χίλιες φορές μέσω μιας παραλλαγής των ηλεκτρομαγνητικών πεδίων.

Η εικόνα μεγάλωσε, θάμπωσε και μετά καθάρισε. «Το αντικείμενο είναι τεχνητό», είπε ο Μπέμζ. «Εξαιρετικά κακότεχνο, θα έλεγα. Πρωτόγονοι πύραυλοι προώθησης... Περίμενε να ελέγξω από πού έρχεται».

Πήρε τις ενδείξεις από τους πίνακες γύρω από την οθόνη και τις μετέδωσε στο ψυχοκαλώδιο του υπολογιστή. Ύστερα, περίμενε καθώς το μηχάνημα αφομοίωνε τα στοιχεία και ετοίμαζε την απάντηση. Ύστερα, συντόνισε το μυαλό του με τον προβολέα του. Ο Κλαρλόθ περίμενε και αυτός τα αποτελέσματα της ανάλυσης.

Εντόπισαν το ακριβές σημείο εκτόξευσης και το χρόνο αναχώρησής του από τη Γη. Ο προορισμός — ή μάλλον, ο αρχικός προορισμός — του πυραύλου ήταν ολοφάνερα ο δορυφόρος της Γης. Ωστόσο, η βαρυτική έλξη του Πρξτλ είχε αλλάξει την πορεία του. Ο υπολογιστής έδωσε το χρόνο και το χώρο άφιξης του πυραύλου πάνω στον Πρξτλ, αν η παρούσα πορεία του παρέμενε η ίδια.

«Η Γη», είπε ο Κλαρλόθ σκεπτικά. «Την τελευταία φορά που τους ελέγξαμε απείχαν πολύ από την ανακάλυψη των διαστημικών ταξιδιών. Αν θυμάμαι καλά, γινόταν τότε κάποιος πόλεμος θρησκειών ή πεποιθήσεων».

Ο Μπεμζ ένευσε. «Με τόξα και βέλη. Έχουν κάνει μεγάλα βήματα από τότε, έστω και αν ο πύραυλος είναι πειραματικός. Να τον καταστρέψουμε πριν φτάσει εδώ;»

Ο Κλαρλόθ έσεισε το κεφάλι με αμφιβολία. «Ας το κοιτάξουμε. Μπορεί να μας γλιτώσει από την ανάγκη για ένα ταξίδι στη Γη. Θα υπολογίσουμε με σχετική ακρίβεια το επίπεδο του πολιτισμού τους από την εξέταση του πυραύλου».

«Μα τότε, θα πρέπει να...»

«Ασφαλώς. Ειδοποίησε το Σταθμό. Πες τους να στρέψουν τους ελκο-απωθητές επάνω του και

να τον θέσουν σε μια παροδική τροχιά μέχρι να ετοιμαστεί ένα σημείο προσγείωσης. Να μην ξεχάσουν να σβήσουν την ανάφλεξη πριν τον κατεβάσουν».

«Να θέσουμε ένα ενεργειακό πεδίο γύρω από το σημείο προσγείωσης για να είμαστε απόλυτα σίγουροι;»

«Ασφαλώς».

Έτσι, παρά τη σχεδόν πλήρη απουσία ατμόσφαιρας μέσα στην οποία θα μπορούσαν να λειτουργήσουν οι βαλβίδες ασφαλείας, ο πύραυλος κατέβηκε τόσο μαλακά ώστε ο Μίτκι, μέσα στη σκοτεινή του καμπίνα, απλά αντιλήφθηκε πως ο τρομερός θόρυβος είχε σταματήσει.

Ο Μίτκι ένιωθε καλύτερα. Έφαγε λίγο ακόμη από το τυρί με το οποίο ήταν παραγεμισμένη η καμπίνα. Ύστερα, ξανάρχισε την προσπάθεια να ροκανίσει μια τρύπα στο ξύλο με το οποίο ήταν επενδυμένη η καμπίνα. Η ξύλινη επένδυση ήταν μια πολύ ευγενική σκέψη από τη μεριά του καθηγητή και εξασφάλιζε την ψυχική ισορροπία τπυ Μίτκι. Ο καθηγητής ήξερε πως, αν ο Μίτκι έβρισκε μια απασχόληση στη διάρκεια του ταξιδιού, θα μπορούσε να αποφύγει τη παραφροσύνη. Η ιδέα του είχε αποδώσει καρπούς. Απασχολημένος με το ροκάνισμα, ο Μίτκι δεν είχε νιώσει φόβο και κλειστοφοβία μέσα στη μικροσκοπική καμπίνα. Τώρα που τα πράγματα είχαν ηρεμήσει, συνέχιζε να ροκανίζει φιλότιμα, πιο ευτυχισμένος από ποτέ, χωρίς ασφαλώς να γνωρίζει πως μόλις διαπερνούσε τα δύο εκατοστά του ξύλου θα συναντούσε μέταλλο που δεν θα μπορούσε με τίποτα να διαπεράσει.

Στο μεταξύ, ο Κλαρλόθ, ο Μπέμζ και αρκετές χιλιάδες άλλοι Πρξτλιανοί ήταν συγκεντρωμένοι και παρατηρούσαν τον πελώριο πύραυλο ο οποίος, παρόλο που ακουμπούσε στο έδαφος με το πλάι, υψωνόταν πολύ πάνω από τα κεφάλια τους. Μερικοί από τους νεαρότερους, ξεχνώντας το αόρατο ενεργειακό πεδίο, πλησίαζαν πολύ κοντά του, κουτουλούσαν, και ύστερα έτριβαν κατσούφικα τα πονεμένα κεφάλια τους.

Ο Κλαρλόθ βρισκόταν μπροστά στον ψυχογράφο.

«Μέσα στον πύραυλο υπάρχει ζωή», είπε στον Μπέμζ. «Μα οι ενδείξεις που λαμβάνω είναι ασαφείς. Υπάρχει ένα πλάσμα, αλλά δεν μπορώ να παρακολουθήσω τον τρόπο σκέψης του. Αυτή τη στιγμή φαίνεται να κάνει κάτι με τα δόντια».

«Δεν μπορεί να ανήκει στην κυρίαρχη φυλή του πλανήτη. Ο καθένας από αυτούς είναι πολύ μεγαλύτερος από ετούτον τον γιγάντιο πύραυλο. Ίσως όμως, επειδή δεν μπορούσαν να κατασκευάσουν έναν πύραυλο αρκετά μεγάλο για να τους χωρέσει, έστειλαν κάποιο πειραματόζωο, όπως τα δικά μας γουράθ».

«Πιστεύω να υπέθεσες σωστά, Μπεμζ. Εγώ συνεχίζω να ελπίζω πως, όταν ερευνήσουμε το μυαλό του προσεκτικά, ίσως μάθουμε αρκετά για να απαλλαγούμε από την ανάγκη επίσκεψης στη Γη. Θα ανοίξω την πόρτα».

«Μα ο αέρας... Τα πλάσματα της Γης έχουν ανάγκη από πυκνή ατμόσφαιρα. Δεν θα μπορέσει να ζήσει».

«Θα διατηρήσουμε το ενεργειακό πεδίο, ασφαλώς. Αυτό θα συγκρατήσει τον αέρα. Ο πύ-

ραυλος θα πρέπει να έχει μια πηγή αέρα στο εσωτερικό του, αλλιώς το πλάσμα δεν θα επιζούσε από ένα τέτοιο ταξίδι».

Ο Κλαρλόθ έθεσε σε λειτουργία ορισμένα πλήκτρα και το ενεργειακό πεδίο δημιούργησε αόρατα ψευδόποδα τα οποία άνοιξαν την εξωτερική σφραγισμένη πόρτα και στη συνέχεια την εσωτερική πόρτα της καμπίνας.

Όλοι οι Πρξτλιανοί κοιτούσαν με κομμένη την ανάσα, καθώς ένα τερατώδες γκρίζο κεφάλι ξεπρόβαλλε από το πελώριο άνοιγμα που έχασκε από πάνω τους. Τα χοντρά μουστάκια στην άκρη του είχαν το καθένα μήκος όσο αυτό ενός ενήλικα Πρξτλιανού.

Ο Μίτκι πήδησε κάτω, έκανε ένα βήμα μπροστά και χτύπησε τη μαύρη μύτη του πάνω σε κάτι που δεν ήταν εκεί. Έσκουξε και κόλλησε την πλάτη του στον πύραυλο.

Ο Μπέμζ έδειχνε αηδιασμένος καθώς παρατηρούσε το τέρας. «Είναι φανερό πως έχει λιγότερη εξυπνάδα και από ένα γουράθ. Ας το εξοντώσουμε να τελειώνουμε.

«Ξεχνάς ορισμένα πράγματα», τον διέκοψε ο Κλαρλόθ. «Ασφαλώς το πλάσμα δεν διαθέτει ευφυΐα, αλλά το υποσυνείδητο κάθε ζώου καταγράφει μέσα του κάθε εντύπωση, ανάμνηση και εικόνα των αισθήσεων που έχει ζήσει. Αν αυτό το πλάσμα έχει τύχει να ακούσει τη γλώσσα των γήινων ή έχει δει κάποια κατασκευάσματά τους — πέρα από αυτόν τον πύραυλο — κάθε λέξη και εικόνα είναι ανεξίτηλα γραμμένα εκεί. Καταλαβαίνεις τι εννοώ;»

«Ασφαλώς. Φάνηκα πολύ ανόητος, Κλαρλόθ.

Πάντως, ένα πράγμα είναι ξεκάθαρο από τον ίδιο τον πύραυλο. Δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα από την επιστήμη των γήινων τουλάχιστον για μερικές χιλιετηρίδες ακόμη. Ευτυχώς που δεν μας βιάζει τίποτα, γιατί για να στείλουμε τις αναμνήσεις του πλάσματος πίσω στη στιγμή της γεννησής του και στη συνέχεια να καταγράψουμε την κάθε εντύπωσή του στον ψυχογράφο, θα χρειαστεί χρόνος τουλάχιστον ίσος με την ηλικία του πλάσματος, όποια κι αν είναι αυτή, συν τον απαιτούμενο χρόνο για να ερμηνεύσουμε και να αφομοιώσουμε τις πληροφορίες».

«Αυτό δεν θα είναι αναγκαίο, Μπέμζ».

«Δεν θα είναι; Εννοείς πως θα χρησιμοποιήσεις τις ακτίνες Χ-19;»

«Ακριβώς. Αν τις εστιάσουμε πάνω στον εγκέφαλο του πλάσματος, θα μπορέσουν, χωρίς να ενοχλήσουν τις αναμνήσεις του, να αυξήσουν την ευφυία του από το 0.001 της κλίμακας που πιθανώς είναι τώρα σε αυτήν ενός λογικού όντος. Σχεδόν αυτόματα, στη διάρκεια της διαδικασίας, θα αφομοιώνει τις ίδιες τις αναμνήσεις του και θα τις κατανοεί σαν να ήταν ευφυής και στο χρονικό διάστημα που τις κατέγραφε.

«Βλέπεις, Μπεμζ; Έτσι θα μπορέσει να απορρίψει αμέσως όλα τα άσχετα δεδομένα και να απαντήσει στις συγκεκριμένες ερωτήσεις μας».

«Μα θα μπορούσαμε να τον κάνουμε τόσο ευφυή όσο...»

«Όσο εμείς; Όχι, οι ακτίνες Χ-19 δεν φτάνουν μέχρι αυτού του σημείου. Θα έλεγα πως η ευφυία του θα έφτανε περίπου στο 0,2 της κλίμακας. Κρίνοντας από τον πύραυλο και από όσα θυ-

μόμαστε από το τελευταίο μας ταξίδι στη Γη, αυτή περίπου είναι και η ευφυία ενός μέσου Γήινου».

«Ωραία. Σε ένα τέτοιο επίπεδο θα μπορεί να κατανοήσει τις εμπειρίες του στη Γη χωρίς να γίνει επικίνδυνος για μας. Ότι πρέπει για το σκοπό που τον θέλουμε. Και ύστερα θα τον διδάξουμε τη γλώσσα μας;»

«Περίμενε», είπε ο Κλαρλόθ. Μελέτησε για λίγο τις ενδείξεις του ψυχογράφου. «Όχι, δεν το νομίζω. Θα έχει δική του γλώσσα. Διακρίνω μέσα στο υποσυνείδητό του αναμνήσεις από πολλές μακροσκελείς συνομιλίες. Το παράξενο είναι πως όλες φαίνονται να αποτελούνται από μονόλογους του ίδιου προσώπου. Όπως και να έχει το πράγμα, θα μπορεί να μιλήσει, έστω και απλοϊκά. Θα του χρειαζόταν πολύς χρόνος, ακόμα και με τα δικά μας υποβοηθήματα, για να συλλάβει τη δική μας μέθοδο επικοινωνίας. Εμείς, όμως, μπορούμε να μάθουμε τη δική του μέσα σε λίγα λεπτά, ενώ αυτό θα βρίσκεται κάτω από τις ακτίνες».

«Αντιλαμβάνεται τώρα κάποια στοιχεία αυτής της γλώσσας;»

Ο Κλαρλόθ ξανακοίταξε τον ψυχογράφο. «Όχι, δεν νομίζω να — μια στιγμή, υπάρχει μια λέξη που φαίνεται να σημαίνει κάτι για αυτό. Είναι η λέξη «Μίτκι». Μάλλον είναι το όνομά του, και πιστεύω πως το έχει ακούσει τόσες φορές ώστε το έχει συνδέσει με τον εαυτό του».

«Θα του κατασκευάσουμε προσωπικό κατάλυμμα με αεραγωγούς και τα παρόμοια;»

«Ασφαλώς. Διέταξε να αρχίσει η κατασκευή».

Ο χαρακτηρισμός «παράξενη» θα ήταν πολύ μικρός για να χαρακτηρίσει την εμπειρία αυτή του Μίτκι. Η γνώση είναι ένα παράξενο πράγμα, ακόμα και όταν αποκτάται σταδιακά. Να σου πλημμυρίζει όμως το μυαλό με μιας...

Υπήρχαν και άλλα πράγματα που χρειάζονταν φροντίδα — όπως το θέμα των φωνητικών χορδών. Δεν ήταν προσαρμοσμένες για τη γλώσσα την οποία τώρα συνειδητοποιούσε πως γνώριζε. Ο Μπεμζ διόρθωσε το πρόβλημα. Δεν θα μπορούσε κανείς να το χαρακτηρίσει εγχείρηση, επειδή ο Μίτκι — ακόμη και με τη νέα του ευφυΐα — δεν καταλάβαινε τί γινόταν, παρόλο που δεν ήταν ναρκωμένος. Δεν εξήγησαν στον Μίτκι για τη διάσταση Ξ με την οποία κανείς μπορεί να φτάσει στο εσωτερικό των πραγμάτων χωρίς να διαπεράσει το εξωτερικό τους.

Είχαν σκεφτεί πως τέτοιου είδους γνώσεις δεν ήταν μέσα στα γενικά ενδιαφέροντα του Μίτκι, και άλλωστε αυτοί ήθελαν να πάρουν πληροφορίες από αυτόν και όχι να του δώσουν. Ο Μπεμζ, ο Κλαρλόθ και καμιά δεκαριά άλλοι κρίθηκε πως είχαν το προνόμιο της ανάκρισης. Αν δεν του έκανε ερωτήσεις ο ένας, τον ρωτούσε κάποιος άλλος.

Οι ερωτήσεις τους υποβοηθούσαν την αυξανόμενη ευφυΐα του. Συνήθως δεν γνώριζε πως μπορούσε να απαντήσει σε μια ερώτηση μέχρι να του την υποβάλλουν. Ύστερα, συνδύαζε τις διάφορες ιδέες χωρίς να ξέρει πώς (όπως δεν το ξέρουμε και εσείς και εγώ) και τους έδινε την απάντηση.

«Είναι αυτή η γκλώσα μπου μιλάς μπαγκόσμια;» τον ρωτούσε ο Μπεμζ.

Και ο Μίτκι, αν και δεν το είχε σκεφτεί ποτέ, είχε την απάντηση έτοιμη. «Όκι, ντεν είναι. Τυμάμαι πως ο γκαθηγητής μιλούσε και άλλες γκλώσσες. Όμως, αυτή εντώ είναι η μπιο ωραία. Σωστά;»

«Χμμμ», είπε ο Μπεμζ.

«Και στη ντική σου φυλή, τα μποντίκια, φέρνονται γκαλά;»

«Οι μπερισσότεροι άντρωμποι όκι», του απάντησε ο Μίτκι και του εξήγησε.

«Τα ήτελα να γκάνω κάτι γκια αυτούς», πρόσθεσε. «Ντεν τα μπορούσα να μπάρω μαζί μου τη συσκευή μπου κρησιμοποιήσατε εμπάνω μου; Τα μπορούσα να τη κρησιμομποιήσω γκαι σε άλλα μποντίκια και να ντημιουργκήσω μια φυλή υπερμποντικών».

«Γκιατί όκι;» ρώτησε ο Μπεμζ.

Είδε τον Κλαρλόθ να τον κοιτάζει παράξενα, και ήρθε σε τηλεπαθητική επικοινωνία με τον αρχιεπιστήμονα, αφήνοντας τον Μίτκι έξω από τη βουβή συνομιλία τους.

«Ναι, ασφαλώς αυτό θα φέρει προβλήματα», είπε ο Μπεμζ στον Κλαρλόθ. «Δύο κατηγορίες πλασμάτων με την ίδια ευφυΐα αλλά με τόσες άλλες διαφορές όπως τα ποντίκια και οι άνθρωποι, δεν είναι δυνατόν να συνυπάρξουν ειρηνικά. Γιατί, όμως, αυτό να μας απασχολεί ή να μη μας συμφέρει; Θα έχει σαν αποτέλεσμα την επιβράδυνση της εξέλιξης του πολιτισμού πάνω στη Γη και θα μας προσφέρει μερικές ακόμη χιλιετρίδες ησυχίας πριν οι Γήινοι ανακαλύψουν πως είμαστε εδώ και αρχίσουν τα δικά μας προβλήμα-

τα. Τους ξέρεις αυτούς τους Γήινους».

«Μα, να τους δώσουμε τις ακτίνες Χ-19; Θα μπορούσαν...»

«Όχι, βέβαια. Μπορούμε, όμως, να εξηγήσουμε στον Μίτκι πως θα φτιάξει μια πολύ πρωτόγονη και περιορισμένης ισχύος συσκευή που να τις παράγει. Μια τέτοια συσκευή θα είχε απλά σαν αποτέλεσμα την μετατροπή της ευφυΐας των ποντικών από το 0,001 στο 0,2, δηλαδή το επίπεδο του Μίτκι και των Γήινων».

«Αυτό θα μπορούσε να γίνει», είπε ο Κλαρλόθ με τη σκέψη του. «Σίγουρα θα περάσουν πολλοί αιώνες πριν μπορέσουν να κατανοήσουν τις βασικές αρχές λειτουργίας της».

«Μα έστω και μια κακοφτιαγμένη μηχανή δεν θα μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να αυξήσει περισσότερο το επίπεδο ευφυΐας τους;»

«Ξεχνάς τον βασικό περιορισμό των ακτίνων Χ-19, Μπέμζ. Ότι δηλαδή, κανείς δεν μπορεί να κατασκευάσει μια συσκευή που να μπορεί να αυξήσει την ευφυΐα σε σημείο της κλίμακας ψηλότερο από το δικό του. Ούτε καν εμείς».

Όλα αυτά, βέβαια, λέγονταν τηλεπαθητικά και στη γλώσσα των Πρξτλιανών, χωρίς ο Μίτκι να ακούει κουβέντα.

Ακολούθησαν και άλλες συνεντεύξεις.

Κλαρλόθ: «Μίτκι, σε μπροειδομποιούμε γκια ένα μπράγμα. Να αμποφεύγκεις όσο γκίνεται τον ηλεγκτρισμό. Η νέα μοριαγκή ντομή του εγκεφάλου σου είναι μπολύ ασταθής γκαι...»

Μπέμζ: «Μίτκι, είσαι σίγκουρος μπως ο γκαθηγητής είναι ο μπιο μπροχωρημένος από όλους στα μπειράματα με τους μπυραύλους;»

«Σε γκενικές γκραμμές, ναι, Μπεμζ. Υπάρχουν και άλλοι που γκνωρίζουν μπερισσότερα σε ζυγκεγκριμένα μόνο θέματα, όμπως τα μαθηματικά ή η ασντροφυσιγκή, αλλά όκι μπολύ μπερισσότερα. Σε συντυασμό γκνώσεων, είναι ο μπρώτος».

«Ωραία», είπε ο Μπεμζ.

Το μικρό γκρίζο ποντίκι υψωνόταν σαν δεινόσαυρος πάνω από τους μικροσκοπικούς Πρξλιανούς. Αν και ήταν ένα ήρεμο και ειρηνικό πλάσμα, θα μπορούσε να κάνει μια μπουκιά τον κάθε Πρξλιανό. Ασφαλώς, δεν είχε περάσει ποτέ από τη σκέψη του να κάνει κάτι τέτοιο, ούτε και από τη σκέψη των Πρξλιανών να το φοβηθούν.

Πνευματικά, τον έφεραν τα μέσα έξω. Τον μελέτησαν ασφαλώς και σωματικά, αλλά μια και αυτό έγινε μέσω της διάστασης Ξ, ο Μίτκι ούτε που το κατάλαβε.

Έμαθαν όλα όσα γνώριζε, και μερικά άλλα που δεν ήξερε πως γνώριζε. Άρχισαν να τον συμπαθούν πολύ.

—

«Μίτκι», του είπε μια μέρα ο Κλαρλόθ, «όλες οι μπολιτισμένες φυλές της Γης φορούν ρούκα, σωστά; Αν, λοιμπόν, τέλεις να ανεβείς στο εμπίπεντο των αντρώπων, τα πρέπει κι εσύ να φορέσεις ρούκα, σωστά;»

«Εγκζεραιτική ιντέα, Χερ Κλαρλόθ. Και γκζέρω αγκριβώς τί τα ήτελα. Ο γκύριος γκαθηγκητής μου είχε ντείξει κάμποτε ντην ειγκόνα ενός μποντικιού που είχε ζωγκραφίσει ο σκιτζογρά-

φος Ντίσνι, και το μποντίγκι φορούσε ρούκα. Ντεν ήταν αλητινό μποντίγκι, αλλά φανταστιγκό, όμως ο κατηγκητής μου έντωσε το όνομά του».

«Τί είντους ρούκα φορούσε, Μίτκι;»

«Καταγκόγκινο μπαντελόνι με ντύο κίντρινα γκουμπιά μπροστά και ντύο μπίσω. Γκίντρινα μπαμπούτσια γκια τα μπίσω πόντια και κίτρινα γκάντια γκια τα μπροστινά. Το μπαντελόνι είκε μια ντρύπα μπίσω γκια να βγαίνει η ουρά».

«Ωραία, Μίτκι. Τα στα εντοιμάσουμε σε μπέντε λεμπτά».

Ήταν η παραμονή της αναχώρησης του Μίτκι. Αρχικά, ο Μπεμζ είχε προτείνει να περιμένουν μέχρι τη στιγμή που η εκκεντρική τροχιά του Πρξλ θα τον έφερνε και πάλι στην απόσταση των εκατόν πενήντα χιλιάδων μιλίων από τη Γη, αλλά ο Κλαρλόθ του θύμισε πως αυτό θα γινόταν πάλι σε πενήντα πέντε γήινα χρόνια και ο Μίτκι δεν θα ζούσε μέχρι τότε. Θα μπορούσαν, βέβαια, να τον μεταφέρουν με ένα δικό τους σκάφος, αλλά δεν έπρεπε να ριψοκινδυνέψουν να στείλουν ένα τέτοιο μυστικό πίσω στη Γη.

Έτσι, συμβιβάστηκαν με το να ανανεώσουν τα καύσιμα του πυραύλου του Μίτκι, και μάλιστα με ένα δικό τους μείγμα που θα κάλυπτε εύκολα το 1,4 εκατομμύρια μίλια που έπρεπε να διανυσει. Για αυτό το μυστικό δεν χρειαζόταν να ανησυχούν, αφού τα καύσιμα θα είχαν εξαντληθεί μέχρι ο πύραυλος να προσγειωθεί στη Γη.

—

Έφτασε η μέρα της αναχώρησης.

«Γκάναμε ό,τι μπορούσαμε, Μίτκι», του είπε ο Κλαρλόθ, «ώστε ο μπύραυλός σου να μπροσγειωθεί όσο πιο γκοντά γίνεται στο σημείο αμπό όπου γκζεκίνησες. Μα ντεν μπορούμε να μπεριμένουμε μεγκάλη αγκρίβεια σε ένα ντόσο μεγκάλο νταξίδι. Τα μπροσγκειωθείς γκοντά. Τα υμπόλοιμπα εγκζαρτώνται αμπό εσένα. Έκουμε εφοντιάσει το σγκάφος ώστε να αντιμετωμπίσει κάτε αμπρόοπτο».

«Ευκαριστώ, Χερ Κλαρλόθ, Χερ Μπεμζ. Έκετε γκεια».

«Γκεια σου, Μίτκι. Λυμπόμαστε μπου φεύγκεις».

«Γκειά σου, Μίτκι».

«Γκεια, γκεια...»

—

Για μια τόσο μεγάλη απόσταση, η στόχευση ήταν άψογη. Ο πύραυλος έπεσε στον πορθμό του Λονγκ Άιλαντ, δέκα μίλια έξω από το Μπρίτζπορτ και περίπου εξήντα μίλια μακριά από το σπίτι του καθηγητή Όμπερμπέργκερ.

Ασφαλώς, ήταν προετοιμασμένοι για μια προσθαλάσσωση. Ο πύραυλος άρχισε να βυθίζεται, αλλά πριν βρεθεί μερικά μέτρα κάτω από την επιφάνεια, ο Μίτκι άνοιξε μια πόρτα ειδικά φτιαγμένη ώστε να ανοίγει προς τα μέσα και βγήκε από το σκάφος.

Πάνω από τα κανονικά του ρούχα φορούσε μια μικρή στολή δύτη που τον προστάευε από το νερό και, όντας ελαφρύτερη από αυτό, τον έβγα-

λε γρήγορα στην επιφάνεια όπου και μπόρεσε να ανοίξει το σκάφανδρο.

Είχε αρκετή συνθετική τροφή για να του φτάσει για μια εβδομάδα, αλλά όπως αποδείχθηκε δεν υπήρχε ανάγκη για κάτι τέτοιο. Το νυχτερινό φέρυ μπόουτ από τη Βοστώνη τον μετέφερε στο Μπρίτζπορτ πάνω στην αλυσσίδα της άγκυράς του. Φτάνοντας κοντά στην ξηρά, έβγαλε τη στολή και την άφησε να βυθιστεί, τρυπώντας το σημείο που την έκανε να επιπλέει, όπως το είχε υποσχεθεί στον Κλαρλόθ.

Σχεδόν από ένστικτο, ο Μίτκι κατάλαβε πως καλά θα έκανε να αποφεύγει τους ανθρώπους μέχρι να φτάσει τον καθηγητή Όμπερμπέργκερ και να του διηγηθεί την ιστορία του. Ο χειρότερος κίνδυνος αποδείχθηκαν οι αρουραίοι του λιμανιού. Είχαν δέκα φορές το μέγεθος του Μίτκι και μπορούσαν να τον κομματιάσουν με δυο δαγκωνιές.

Όμως, το μυαλό πάντα θριαμβεύει πάνω στην ύλη. Ο Μίτκι έστρεψε ένα αυταρχικό κίτρινο γάντι προς το μέρος τους και τους είπε! «Σπάστε». Οι αρουραίοι το εβαλαν στα πόδια. Δεν είχαν δει ποτέ πριν κάτι σαν το Μίτκι και είχαν εντυπωσιαστεί.

Το ίδιο εντυπωσιάστηκε και ο μεθυσμένος τον οποίο ο Μίτκι ρώτησε να του πει το δρόμο για το Χάρτφορντ. Αναφέραμε ήδη αυτό το επεισόδιο. Αυτή ήταν και η μόνη φορά που ο Μίτκι επιχείρησε να επικοινωνήσει με άγνωστα ανθρώπινα όντα. Είχε πάρει ασφαλώς όλες τις προφυλάξεις. Είχε μιλήσει από ένα στρατηγικό σημείο, μόλις λίγα εκατοστά μακριά από μια τρύπα

μέσα στην οποία θα μπορούσε να εξαφανιστεί. Ωστόσο, εκείνος που εξαφανίστηκε ήταν ο μεθυσμένος, και μάλιστα πριν προλάβει να απαντήσει στην ερώτηση του Μίτκι.

Και όμως, τελικά τα κατάφερε. Έφτασε με τα πόδια στη βόρεια πλευρά της πόλης και κρύφτηκε πίσω από ένα βενζινάδικο μέχρι που άκουσε κάποιον οδηγό που είχε σταματήσει για βενζίνη να ρωτά τον υπάλληλο το δρόμο για το Χάρτφορντ. Ο Μίτκι ήταν ήδη λαθρεπιβάτης όταν το αυτοκίνητο ξεκίνησε.

—

Τα υπόλοιπα δεν ήταν δύσκολα. Οι υπολογισμοί των Πρξτλιανών είχαν δείξει πως το σημείο εκκίνησης του πυραύλου ήταν πέντε γήινα μίλια βορειοδυτικά μιας πόλης, και από τους μονόλογους του καθηγητή ο Μίτκι ήξερε πως αυτή η πόλη δεν μπορούσε να είναι άλλη από το Χάρτφορντ.

Τελικά, έφτασε.

«Γκεια σας, γκαθηγητά».

Ο Καθηγητής Όμπερμπέργκερ σήκωσε το βλέμμα ξαφνιασμένος. Δεν είδε κανέναν. «Μποιος είναι;» ρώτησε.

«Εγκώ, γκαθηγητά. Ο Μίτκι, το μποντίγκι που στείλατε στο φεγγάρι. Μόνο που ντεν έφτασα εγκεί, γκιατί...»

«Ντι; Είναι αντύνατο. Κάμποιος μου γκάνει αστεία. Όμως, γκανείς ντεν γκνωρίζει γκια τον μπύραυλο. Ντεν ανέφερα σε γκανένα ντην αμποτυχία μου. Μόνο εγκώ γκνωρίζω...»

«Και εγκώ, γκαθηγκητά».

Ο κύριος καθηγητής αναστέναξε βαθιά. «Μπρέπει να έμπαθα υμπεργκόπωση...»

«Όκι, γκαθηγητά. Είμαι μπραγματικά ο Μίτκι. Τώρα μπορώ γκαι μιλώ όμπως εσείς».

«Ντεν το πιστεύω. Γκιατί ντεν μπορώ να σε ντω; Μπού είσαι;»

«Γκρύβομαι, γκαθηγκητά, μπίσω αμπό ντην ντουλάμπα. Ήτελα να βεβαιωτώ μπως όλα είναι εντάγκσει μπριν φανερωτώ».

«Ντηλαντή, Μίτκι, είσαι πραγκματικά εσύ; Ντεν ονειρεύομαι; Βγκες έγκσω! Είναι ντυνατόν να σου γκάνω καγκό;»

«Εντάγκσει, γκαθηγητά».

Ο Μίτκι βγήκε από την κρυψώνα του και ο καθηγητής άρχισε να τον παρατηρεί αποσβολωμένος, τρίβοντας τα μάτια του ξανά και ξανά.

«Ντρελάθηγκα», είπε τελικά. «Φοράει γκόκκινο μπαντελόνι και γκίτρινα — αμποκλείεται! Θα ντρελάθηγκα».

«Όκι, γκαθηγκητά. Θα σας εγκσηγκήσω».

Και ο Μίτκι του εξήγησε.

—

Ξημέρωσε, και το μικρό ποντίκι συνέχιζε να μιλά αδιάκοπα.

«Μα Μίτκι...»

«Ναι, γκαθηγκητά. Γκαταλαβαίνω ντους φόβους σας μπως μια ευφυής φυλή μποντιγκιών ντεν μπορεί να συνυμπάρξει με τους αντρώπους. Μα ντεν τα συνυμπάρχουμε. Όμπως σας είμπα, υμπάρκουν πολύ λίγκοι άντρωποι στην ή-

μπειρο της Αυσντραλίας. Ντεν τα σας γκόστιζε μπολλά να τους μπάρετε αμπό εγκεί και να μπαραντώσετε την ήμπειρο στα μποντίκια. Τα την ονομάσουμε Μαουζτράλια και την μπρωτεύουσα Σίντνεϊ θα τη μετονομάσουμε σε Ντίσνεϊ, μπρος ντιμή του...»

«Μα, Μίτκι...»

«Σγκεφτήντε τι μπροσφέρουμε γκια αυτή την ήμπειρο, γκαθηγηντά! Όλα τα μποντίκια του γκόσμου τα πάνε εγκεί! Τα εκμπολιτίσουμε λίγκα γκαι αυτά τα μας βοητήσουν να συλλάμπουμε και άλλα και να τα βάλουμε γκάτω αμπό τις αγκτίνες της συσγκευής. Ύσντερα, τα φτιάγκσουμε και άλλες συσγκευές. Τα υμπογράψουμε γκαι ένα σύμφωνο μη επιτέσεως με τους αντρώπους γκαι τα μένουμε στη Μαουζτράλια γκαι θα γκαλλιεργκούμε μόνοι την τροφή μας και...»

«Μα, Μίτκι...»

«Σγκεφτήτε τι σας μπροσφέρουμε σε αντάλλαγκμα, γκύριε γκαθηγητά! Τα εγκσωντόσουμε τον κειρότερο εγκθρό σας, ντους αρουραίους. Ούτε εμείς τους συμπατούμε. Με μια μεραρκία κίλιων μποντικών, εφοντιασμένων με αντιασφυγκσιογκόνες μάσκες και μπόμπες αερίου, μπορούμε να μπούμε σε κάτε ντρύμπα και να εγκζοντώσουμε όλους τους αρουραίους μιας μπόλης σε μια μόνο μέρα. Μέσα σε ένα κρόνο, μπορούμε να εγκζολοτρέψουμε κάτε αρουραίο στον γκόσμο και να έκουμε εκμπολιτίσει κάτε μποντίκι, γκαι να ντα μεταφέρουμε στη Μαουζτράλια, γκαι...»

«Μα, Μίτκι...»

«Ντι, γκαθηγηντά;»

«Το σκέντιό σου ντεν τα ευοντώσει. Ίσως εγκζολοτρέψετε τους αρουραίους, αλλά μπόσος γκαιρός νομίζεις μπως τα περάσει πριν τα μποντίκια αμποφασίσουν να εγκζολοτρέψουν και τους αντρώπους ή οι άντρωποι να εγκζολοτρέψουν τα...»

«Ντεν τα τολμούσαν γκάτι ντέτοιο, γκαθηγκητά! Τα γκατασκευάσουμε όμπλα που...»

«Βλέπεις, Μίτκι;»

«Μα ντεν μπρόκειται να συμβεί. Αν οι άντρωποι ντιμήσουν τη συμπωνία, τα...»

Ο καθηγητής αναστέναξε.

«Τα ενεργκήσω σαν ντιάμεσος και τα αναφέρω τις μπροτάσεις σου, Μίτκι, γκαι — Πάντως η εγκζολότρεψη των αρουραίων τα είναι μεγκάλο καλό γκια την αντρώπινη φυλή. Όμως...»

«Ευκαριστώ, γκαθηγκητά».

«Εμπι τη ευγκαιρία, Μίτκι, έκω τη Μίνι, τη σύζυγκό σου, ντηλαντή, εκτός και αν υμπάρκουν και άλλα μποντγκια στο σπίτι. Βρίσκεται στο ντιπλανό ντωμάτιο. Ντην μετέφερα εγκεί λίγκο πριν έρτεις, ώστε να έκει σκοντάδι γκαι να μπορεί να γκοιμηθεί. Τέλεις να τη ντεις;»

«Σύζυγκο;» είπε ο Μίτκι. Έλειπε τόσο καιρό που είχε ξεχάσει πως είχε κάποτε οικογένεια. Η ανάμνηση ήρθε αργά στο μυαλό του.

«Και βέβαια! Τα γκατασκευάσω γκρήγκορα μια μιγκρή συσκευή Χ-19 γκαι — Ναι, τα βοητήσει στις συνομιλίες με ντη γκυβέρνησή σας, αν ντουν πως είμαστε αργκετοί και όκι μόνο ένα ντέρας ντης φύσης, όμπως τα υποπτευτούν αν ντουν μονάκα εμένα».

Δεν έγινε εσκεμμένα. Δεν θα μπορούσε να γίνει εσκεμμένα, επειδή ο καθηγητής δεν γνώριζε για την προειδοποίηση του Κλαρλόθ προς το Μίτκι σχετικά με τον ηλεκτρισμό. «Η νέα μοριαγκή ντομή του εγκεφάλου σου είναι μπολύ ασταθής γκαι...»

Και ο καθηγητής ήταν ακόμη μέσα στο φωτισμένο δωμάτιο ενώ ο Μίτκι έτρεχε στην κάμαρα όπου η Μίνι κοιμόταν μέσα στο ανοιχτό κλουβί της. Οι αναμνήσεις της παλιάς ζωής του γύριζαν σαν αστραπή και συνειδητοποίησε πόσο μόνος ένιωθε.

«Μίνι!» φώναξε, ξεχνώντας πως δεν μπορούσε να τον καταλάβει.

Ανέβηκε στο σανίδι όπου ήταν ξαπλωμένη. Ξαφνικά έσκουξε, καθώς τον χτύπησε το ελαφρύ ηλεκτρικό ρεύμα που διέτρεχε το αλουμινόχαρτο στα όρια της σανίδας.

Ακολούθησε σιωπή.

«Μίκτι», φώναξε τελικά ο καθηγητής. «Έλα μπίσω να συζυντήσουμε...»

Στάθηκε στην πόρτα και τους είδε, εκεί μέσα στο γκρίζο φως της αυγής, δυο μικρά γκρίζα ποντικάκια κουλουριασμένα γεμάτα ευτυχία το ένα πάνω στο άλλο. Δεν μπορούσε να ξεχωρίσει ποιο ήταν ποιο, επειδή τα δόντια του Μίτκι είχαν ξεσκίσει τα κόκκινα και κίτρινα ρούχα που ξαφνικά του είχαν φανεί αλλόκοτα και αποπνικτικά.

«Τι στην ευκή;» ρώτησε ο καθηγητής. Ύστερα θυμήθηκε το ηλεκτρικό ρεύμα και κατάλαβε.

«Μίτκι, ντεν μπορείς πια να μιλήσεις;»

Σιωπή.

Ο καθηγητής χαμογέλασε. «Μίτκι, μικρέ μου

αστρομπόντικα», είπε. «Νομίζω πως τώρα είσαι πιο ευτυχισμένος».

Τους παρατήρησε για λίγα λεπτά γεμάτος συγκίνηση και μετά κατέβασε το διακόπτη που δημιουργούσε το ηλεκτρικό ρεύμα. Εκείνα ασφαλώς δεν κατάλαβαν πως ήταν ελεύθερα, αλλά όταν ο καθηγητής τα σήκωσε και τα ακούμπησε προσεκτικά στο πάτωμα, το ένα έτρεξε αμέσως προς την τρύπα στον τοίχο. Το άλλο ακολούθησε, αλλά ύστερα σταμάτησε και κοίταξε πίσω, με ένα ίχνος απορίας στα μικροσκοπικά μαύρα ματάκια του. Ύστερα, η απορία έσβησε.

«Γκεια σου, Μίτκι. Τα είσαι μπιο ευτυκισμένος έτσι. Και τα έκεις μπάντα μπόλικο ντυρί».

«Σκουίκ!», είπε το μικρό ποντίκι και χώθηκε μέσα στην τρύπα.

Θα μπορούσε να εννοεί «αντίο», αλλά ίσως πάλι όχι.

ΤΑ ΚΤΗΝΗ ΤΟΥ ΜΠΑΡΖΑΚ

του Ρόμπερτ Μπλοχ

Ο Ρόμπερτ Μπλοχ είναι ένας πολυγραφότατος συγγραφέας που έγραψε αμέτρητα διηγήματα και μυθιστορήματα, κυρίως τρόμου αλλά και ηρωικής και επιστημονικής φαντασίας. Το πιο διάσημο έργο του ήταν ασφαλώς το «Ψυχώ» (1959) στο οποίο βασίστηκε και η πασίγνωστη ομώνυμη ταινία του Χίτσκοκ. Η παρακάτω ιστορία, μια εκπληκτική πραγματεία ψυχολογικού τρόμου που υποβάλλει εντυπωσιακά τον αναγνώστη, δημοσιεύθηκε στο περιοδικό Χέιρντ Τέιλς τον Ιούλιο του 1942.

Θ.Μ.

Ήταν σούρουπο όταν ο Δόκτωρ Τζερόμ έφτασε το κάστρο του δράκου. Έμοιαζε να κινείται μέσα στο παραμυθένιο τοπίο ενός παιδικού βιβλίου. Ένα βασίλειο πανύψηλων γκρεμών και απότομων ελικοειδών μονοπατιών που ανέβαιναν σε γυμνές βουνοκορφές κρυμμένες από πυκνά σύννεφα.

Το κάστρο το ίδιο ήταν εφιαλτικό. Οι ετοιμόρροπες πολεμίστρες του φάνταζαν πάνω σε έναν μουντό κόκκινο ουρανό. Ένας παγερός άνεμος τραγουδούσε ένα παράξενο καλωσόρισμα καθώς ο δρ. Τζερόμ προχωρούσε προς τα εκεί, και ένα φθινοπωριάτικο φεγγάρι ανέτελλε πάνω από τον ψηλότερο πύργο του.

Ενώ το φεγγάρι φώτιζε άνθρωπο και κάστρο, ένα μαύρο σύννεφο ξεχύθηκε από τις πολεμίστρες και πέταξε με σκουξίματα στον ουρανό. Νυχτερίδες, ασφαλώς. Η τελευταία πινελιά στον πίνακα.

Ο δρ. Τζερόμ σήκωσε αδιάφορα τους ώμους

και διέσχισε το χορταριασμένο πλακόστρωτο της αυλής μέχρι που έφτασε στη μεγάλη δρύινη πόρτα.

Τώρα θα σήκωνε το σιδερένιο ρόπτρο... η πόρτα θα άνοιγε αργά, τρίζοντας πάνω σε σκουριασμένους μεντεσέδες... η ψηλή, λιπόσαρκη μορφή θα εμφανιζόταν... «Χαίρε, ξένε. Είμαι ο κόμης Δράκουλας!»

Ο δόκτωρ Τζερόμ χαμογέλασε ειρωνικά. «Εμένα μου λες», μουρμούρισε.

Γιατί ολόκληρη η φαντασίωσή του είχε καταρρεύσει όταν σκέφτηκε τον Σεμπάστιαν Μπαρζάκ. Αυτό το κάστρο μπορεί να έμοιαζε πως ανήκει σε δράκο, αλλά ο ίδιος ο Μπαρζάκ κάθε άλλο παρά δράκος ήταν.

Εννιά χρόνια πριν, στη Σορβόννη, είχε πιάσει φιλίες με τον ντροπαλό, κοντόχοντρο Μπαρζάκ. Από τότε τα μονοπάτια τους είχαν χωρίσει, αλλά του ήταν αδύνατον να φανταστεί τον παλιό συμφοιτητή του σαν τον ιδανικό κάτοχο ενός στοιχειωμένου κάστρου.

Αυτό δεν σήμαινε πως ο Μπαρζάκ δεν είχε μερικές αλλόκοτες ιδέες. Πάντα ήταν λιγάκι εκκεντρικός, και οι θεωρίες του πανω στις βιολογικές έρευνες απείχαν πολύ από την ορθόδοξη άποψη — αλλά ο Τζερόμ μπορούσε να βασίζεται σε ένα πράγμα! Ο Μπαρζάκ ήταν πολύ χοντρός για να γίνει βρικόλακας και πολύ τεμπέλης για να γίνει λυκάνθρωπος.

Και όμως, αυτή η πρόσκληση είχε κάτι το παράξενο, ειδικά αφού είχε έρθει μετά από τρία χρόνια ανύπαρκτης επικοινωνίας. Ήταν απλά ένα βιαστικό σημείωμα, που πρότεινε στον δρ.

Τζερόμ να έρθει για ένα μήνα και να εξετάσει κάποια στοιχεία των πειραμάτων του — έτσι συνήθιζε ο Μπαρζάκ να στέλνει τα γράμματά του.

Κανονικά, ο δόκτωρ Τζερόμ θα αγνοούσε μια τόσο αδιάφορη πρόσκληση, αλλά εκείνη την περιοδο του είχε έρθει σαν απρόσμενη σωτηρία. Τον είχαν διώξει από το Ίδρυμα, χρωστούσε τρία νοίκια και — στην κυριολεξία — δεν είχε πού την κεφαλή κλίναι. Αφήνοντας σαν ενέχυρο τα απομεινάρια των πολύτιμων ιατρικών οργάνων του, κατάφερε να διασχίσει τη Μάγχη και να φτάσει το Κάστρο Μπαρζάκ. Ένας μήνας σε ένα αληθινό κάστρο με κάποιο φίλο ίσως να ήταν ωφέλιμος.

Έτσι, ο Τζερόμ είχε αρπάξει την ευκαιρία και τώρα χτυπούσε το σιδερένιο ρόπτρο και έβλεπε την πόρτα να ανοίγει. Η αλήθεια ήταν πως έτριξε λιγάκι.

Βήματα... σκιές... και ύστερα...

«Χαίρομαι τόσο που σε βλέπω!» Ο Σεμπάστιαν Μπαρζάκ αγκάλιασε το φίλο του με το γαλλικό τρόπο και άρχισε να βγάζει επιφωνήματα ενθουσιασμού στη μητρική του γλώσσα.

«Καλωσόρισες στο Κάστρο Μπαρζάκ», είπε ο μικρόσωμος ανθρωπάκος. «Θα είσαι κουρασμένος μετά από τόσο περπάτημα από το σιδηροδρομικό σταθμό, σωστά; Θα σου δείξω ο ίδιος το δωμάτιό σου, μια και δεν έχω υπηρέτες. Όταν φρεσκαριστείς, θα μιλήσουμε».

—

Ο δρ. Τζερόμ ανέβηκε την ελικοειδή σκάλα,

αγκωμαχόντας με τις βαλίτσες του και ακολουθούμενος από ένα χείμαρρο ακατάληπτων φράσεων. Ο Μπαρζάκ του έδειξε το δωμάτιό του, επενδυμένο με ξύλο βελανιδιάς, και τον μύησε στα μυστικά λειτουργίας της πανάρχαιας μηχανικής ντουσιέρας. Τέλος, τον άφησε να πλυθεί και να αλλάξει.

Δεν του δώθηκε καιρός να συλλέξει τις εντυπώσεις του. Μόνο πολύ αργότερα — μετά από ένα εκπληκτικά καλομαγειρευμένο γεύμα σε μια μικρή τραπεζαρία — ο Τζερόμ μπόρεσε να γύρει πίσω και να εξετάσει καλύτερα τον οικοδεσπότη του.

Πήγαν σε ένα σαλόνι, άναψαν πούρα και ζεστάθηκαν μπροστά σε ένα πέτρινο τζάκι που οι φλόγες του έδιωχναν τις σκιές του δωματίου. Ο δρ. Τζερόμ ένιωθε ξεκούραστος και ανανεωμένος.

Καθώς ο Σεμπάστιαν Μπαρζάκ άρχιζε να του αναλύει τις πρόσφατες έρευνές του, ο Τζερόμ βρήκε την ευκαιρία να παρατηρήσει καλύτερα το φίλο του.

Ο μικρόσωμος Μπαρζάκ είχε σίγουρα γεράσει. Ήταν χοντρός και πλαδαρός. Τα σκούρα μαλλιά του είχαν υποχωρήσει πάνω στο τεράστιο μέτωπό του και τα μυωπικά μάτια του τον κοίταζαν μέσα από χοντρά γυαλιά. Παρά τον λεκτικό ενθουσιασμό του, ο κοντός άρχοντας του κάστρου φαινόταν παράξενα ληθαργικός στις κινήσεις του. Ωστόσο, από την κουβέντα τους ο

δρ. Τζερόμ αναγνώρισε πως το πνεύμα του Μπαρζάκ δεν είχε αλλάξει.

Οι λέξεις άρχισαν να παίρνουν κάποια μορφή μέσα στο μυαλό του Τζερόμ — ήταν όμως μια μορφή που δεν αναγνώριζε.

«Κατάλαβες, λοιπόν, τώρα τί έκανα τα τελευταία εννιά χρόνια; Από τότε που έφυγα από τη Σορβόννη αφιέρωσα τη ζωή μου σε έναν σκοπό — να ανακαλύψω τον συνδετικό κρίκο ανάμεσα στον άνθρωπο και στα ζώα μέσω της κυτταρικής μετάλλαξης του εγκεφάλου. Αναζητώ μια εξελικτική διαδικασία η οποία να μπορεί να ολοκληρωθεί μέσα στον φυσιολογικό κύκλο μιας ανθρώπινης ζωής. Και το κλειδί της όλης θεωρίας; Είναι πολύ απλό και έγκειται στην αναγνώριση ενός μόνο γεγονότος — πως η ανθρώπινη ψυχή είναι διαιρετή».

«Τί σημαίνουν όλα αυτά;» τον διέκοψε ο Τζερόμ. «Δεν καταλαβαίνω πού το πας, Μπαρζάκ. Ποια είναι η σχέση ανάμεσα στη βιολογία, την μετάλλαξη της κυτταρικής δομής και της θεωρίας της εξέλιξης; Και ποιο ρόλο παίζει η ανθρώπινη ψυχή σε όλα αυτά;»

«Θα είμαι ευθύς μαζί σου, φίλε μου. Πιστεύω πως τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά μπορούν να μεταδοθούν στα ζώα με τη βοήθεια της μηχανικής ύπνωσης. Πιστεύω πως τμήματα της ουσίας της ανθρώπινης ψυχής μπορούν να μεταδοθούν από έναν άνθρωπο σε ένα ζώο — και πως αυτό το ζώο θα αρχίσει τότε να ανεβαίνει την κλίμακα της εξέλιξης. Με δυο λόγια, το ζώο θα αρχίσει να δείχνει *ανθρώπινα χαρακτηριστικά*».

Ο Δόκτωρ Τζερόμ ζάρωσε το μέτωπο.

«Στα εννιά χρόνια που εσύ ήσουν βυθισμένος σε αυτόν τον ανορθόδοξο ρομαντισμό, εμφανίστηκε μια καινούρια λέξη που περιγράφει τον τύπο σου, Μπαρζάκ», είπε. «Και η λέξη αυτή είναι *βαρεμένος*. Αυτό πιστεύω πως είσαι και εσύ και η θεωρία σου».

«Η θεωρία μου;» Ο Μπαρζάκ χαμογέλασε. «Είναι κάτι παραπάνω από μια απλή θεωρία».

«Είναι γελοίο!» τον διέκοψε ο Τζερόμ. «Και καταρχάς αυτή σου η ιδέα πως η ανθρώπινη ψυχή μπορεί να κατακερματιστεί. Σε προκαλώ να μου δείξεις μια ανθρώπινη ψυχή — πόσο μάλλον να μου την κόψεις στη μέση».

«Παραδέχομαι πως δεν μπορώ να σου τη δείξω», είπε ο Μπαρζάκ.

«Πες μου έστω τι είναι αυτή η μηχανική ύπνωση. Δεν έχω ακούσει ποτέ να μιλούν για αυτή».

«Δεν μπορώ να σου εξηγήσω».

«Τότε πώς περιμένεις να καταλάβω τις ιδέες σου;»

Ο Σεμπάστιαν Μπαρζάκ σηκώθηκε. Το πρόσωπό του ήταν χλωμό, παρά την κόκκινη λάμψη της φωτιάς.

«Δεν μπορώ να σου δείξω μια ανθρώπινη ψυχή, αλλά μπορώ να σου δείξω τη συσκευή που χρησιμοποιώ για να υπνωτίζομαι και να υπνωτίζω τα ζώα, ώστε να τους μεταδόσω έναν τμήμα της ψυχής μου.

«Δεν μπορώ να μετρήσω τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά στα ζώα που παίρνουν μέρος στη διαδικασία, αλλά μπορώ να σου δείξω την όψη τους και να σε αφήσω να κρίνεις μόνος σου.

«Ακόμα και τότε μπορεί να μην *κατανοήσεις*

τις ιδέες μου, αλλά σίγουρα θα δεις πως πραγματικά τις εφαρμόζω!»

Ο δόκτωρ Τζερόμ είχε σηκωθεί όρθιος. «Εννοείς πως μεταφέρεις την ψυχή σου στο σώμα ενός ζώου;»

Ο Σεμπάστιαν Μπαρζάκ σήκωσε τους ώμους. «Μετέφερα ένα τμήμα της ουσίας που αποκαλώ ψυχή μου στα σώματα πολλών ζώων», διόρθωσε.

«Μα αυτό δεν γίνεται — είναι βιολογικά αδύνατον. Περιφρονεί τους φυσικούς νόμους!»

Πίσω από τους χοντρούς φακούς, τα μάτια του Μπαρζάκ έλαμψαν παράξενα.

«Τι είναι φύση και ποιος φτιάχνει τους νόμους της;» ρώτησε κοροϊδευτικά. «Έλα και δες από μόνος σου την επιτυχία των πειραμάτων μου».

Τον οδήγησε στη μεγάλη σκάλα και από εκεί στο δεύτερο όροφο όπου βρισκόταν και το δωμάτιο του Τζερόμ. Δεν σταμάτησαν, όμως, εκεί. Διαλέγοντας ένα διακόπτη στο καντράν με τις ασφάλειες του ηλεκτρικού, ο Μπαρζάκ φώτισε μια άλλη σκάλα και συνέχισαν να ανεβαίνουν.

Όλη την ώρα, ο Μπαρζάκ μιλούσε ασταμάτητα. «Έχεις δει τους θεούς της αρχαίας Αιγύπτου;» έλεγε. «Τις αναπαραστάσεις με τα σώματα ανθρώπων και τα κεφάλια ζώων. Έχεις ακούσει για το θρύλο του λυκάνθρωπου και των αλλαγών που μεταμορφώνουν ένα ζώο σε άνθρωπο και ένα άνθρωπο σε ζώο;

«Όλα είναι βέβαια παραμύθια, αλλά πίσω από τα παραμύθια κρυβόταν η αλήθεια. Μια αλήθεια που δεν κρύβεται πια, επειδή την ανακάλυψα εγώ. Η έδρα της εξέλιξης είναι η ψυχή, και το αν-

θρώπινο όργανο με το οποίο εκφράζεται η ψυχή είναι ο εγκέφαλος. Έχουμε μεταφέρει κυτταρικές δομές από το το ένα σώμα στο άλλο — γιατί όχι και κομμάτια της ψυχής; Όπως σου είπα, το κλειδί της μεταφοράς είναι η ύπνωση.

«Όλα αυτά τα έμαθα με πολλή μελέτη και πολλά πειράματα. Εννιά χρόνια τώρα τελειοποιώ τις τεχνικές και τη μεθοδολογία μου. Απέτυχα αμέτρητες φορές. Έφερα χιλιάδες ζώα στο εργαστήριό μου, τα περισσότερα από τα οποία πέθαιναν. Εγώ όμως συνέχιζα να τα αντικαθιστώ, πλησιάζοντας ακαταπόνητα το στόχο μου. Πλήρωνα το τίμημα προσωπικά, πεθαίνοντας χίλιους πνευματικούς θανάτους με κάθε αποτυχία ή λανθασμένη προσπάθεια. Πλήρωσα ακόμα και ένα σωματικό τίμημα. Ένας πίθηκος — κακή του ώρα — μου έκοψε το δάχτυλο. Κοίτα».

Ο Μπαρζάκ σταμάτησε και σήκωσε το αριστερό του χέρι σε μια μελοδραματική χειρονομία για να μου αποκαλύψει τον κομμένο του αριστερό αντίχειρα.

Ύστερα χαμογέλασε. «Μα δεν θέλω να σου δείξω τις πληγές που δέχθηκα στον πόλεμο αλλά τους καρπούς της νίκης μου. Έλα».

Έφτασαν επιτέλους τον ψηλότερο πύργο. Ο δόκτωρ Τζερόμ έρριξε μια ματιά στο φρεάτιο της σκάλας από όπου είχαν ανεβεί και ένιωσε ίλιγγο. Ύστερα γύρισε το κεφάλι προς τον Μπαρζάκ, ο οποίος ξεκλείδωνε την ενισχυμένη πόρτα του εργαστηρίου του και του έκανε νόημα να περάσει.

Ο ήχος ενός διακόπτη έφερε μαζί του μια πλημμύρα φωτός. Ο δόκτωρ Τζερόμ μπήκε και

έμεινε έκθαμβος στην είσοδο.

Μέσα στον ετοιμόρροπο πύργο του παλιού κάστρου υπήρχε μια ευρύχωρη σύγχρονη εργαστηριακή μονάδα που οι τοίχοι της ήταν σκεπασμένοι από άσπρα πλακάκια. Μπροστά του απλωνόταν ένας μεγάλος προθάλαμος γεμάτος με ηλεκτρονικά όργανα. Όλες οι συσκευές που ήταν απαραίτητες για τη μικροβιολογία ήταν παρατεταγμένες σε ράφια και ντουλάπια.

«Σου αρέσει, Τζερόμ;» ρώτησε ο Μπαρζάκ. «Δεν είναι εύκολο να πετύχεις κάτι τέτοιο. Ακόμα και τα πλακάκια μεταφέρθηκαν από τα απότομα μονοπάτια του βουνού μέχρι το κάστρο, και κάθε φορτίο μου κόστισε ακριβά. Δεν είναι, όμως, το τέλειο μέρος για να δουλέψει κανένας;»

—

Ο δόκτωρ Τζερόμ ένευσε αφηρημένα. Δεν μπορούσε να διώξει τα τσιμπήματα της ζήλειας. Ο Μπαρζάκ ξόδευε το μυαλό και την περιουσία του σε αυτή την τρελή έρευνα και είχε κάθε επιστημονική πολυτέλεια στη διάθεσή του, ενώ ο ίδιος ο Τζερόμ, ένας ικανός επιστήμονας με ωραίο παρουσιαστικό, δεν είχε τίποτα. Ούτε δουλειά, ούτε μέλλον, ούτε μέσα για να δουλέψει. Και όμως...

«Έχω ακόμη και γεννήτρια!» είπε ο Μπαρζάκ γεμάτος υπερηφάνεια. «Φτιάχνω μόνος μου το ηλεκτρικό ρεύμα που χρειάζομαι. Κοίτα γύρω σου. Κάθε όργανο είναι το καλύτερο που υπάρχει. Μήπως όμως θα ήθελες να δεις και αυτό που σου υποσχέθηκα;»

Ο Δόκτωρ Τζερόμ ένευσε πάλι. Η ζήλεια που του προκαλούσε αυτό το άψογο εργαστήριο του ήταν ανυπόφορη. Ήθελε να τελειώνει με αυτή την ιστορία.

Ο Μπαρζάκ άνοιξε την πόρτα ενός δεύτερου δωματίου. Ήταν σχεδόν το ίδιο μεγάλο με το πρώτο, αλλά οι τοίχοι του δεν είχαν πλακάκια. Οι τοίχοι του αρχικού κάστρου έκαναν μεγάλη αντίθεση με το μεγάλο γυαλιστερό μεταλλικό ντουλάπι που καταλάμβανε το κέντρο του δωματίου.

«Αυτό το δωμάτιο δεν μου πήγαινε η καρδιά μου να το αλλάξω», του εξήγησε ο Μπαρζάκ. «Εδώ, σύμφωνα με την οικογενειακή μας παράδοση, ο προ-προπάπος μου έκανε τα αλχημιστικά του πειράματα. Ήταν μάγος».

«Το ίδιο φαίνεται να είναι και ο τρισέγγονός του», μουρμούρισε ο Τζερόμ.

«Αναφέρεσαι στη μηχανή;» Ο Μπαρζάκ σταμάτησε και άνοιξε την μεταλλική πόρτα της μιας πλευράς του μεγάλου ντουλαπιού. Στο ευρύχωρο εσωτερικό υπήρχε μια καρέκλα συνδεδεμένη με έναν αριθμό σωλήνων, καλωδίων και μεταλλικών βαλβίδων, τα οποία με τη σειρά τους κατέληγαν σε ένα πίνακα που περιείχε πολλά πλήκτρα, μετρητές και διακόπτες.

—

Η καρέκλα ήταν τοποθετημένη απέναντι σε ένα γυάλινο πρίσμα — ένα παράθυρο μέσα στο μέταλλο, το οποίο είχε την όψη ενός τεράστιου φακού. Μπροστά ακριβώς από το πρίσμα υπήρχε ένας ακτινωτός τροχός καμωμένος από σύρματα, τόσο λεπτά που ήταν σχεδόν διαφανή. Διαφόροι σωλήνες έβγαιναν από την καρέκλα και κατέληγαν στις μύτες των συρμάτων, σε διαφορετικά σημεία του πλαίσιου του τροχού.

«Αυτό δεν είναι μαγεία αλλά επιστήμη», είπε ο Μπαρζάκ. «Βλέπεις μπροστά σου την μηχανική συσκευή υπνωτισμού που τελειοποίησα. Το υποκείμενο κάθεται στην καρέκλα. Γίνονται οι απαραίτητες ρυθμίσεις και η πόρτα κλείνει. Η ηλεκτρική ενέργεια είναι κανονισμένη ώστε να διοχετεύεται αυτόματα και για προκαθορισμένο χρόνο. Το υποκείμενο του πειράματος κοιτάζει μέσα στο πρίσμα. Τα σύρματα μπροστά στο πρίσμα αρχίζουν να περιστρέφονται και διάφορα σχήματα εμφανίζονται επάνω στην επιφάνειά του. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την ύπνωση του υποκειμένου. Με τη βοήθεια ηλεκτρικών παλμών, κάτι από τη ζωτική ουσία του ανθρώπου, την ίδια την ψυχή, απελευθερώνεται, περνά μέσα από το πρίσμα και διοχετεύεται στο ζώο που είναι ακριβώς πίσω από την εστία του πρίσματος. Τα ζώα δέχονται την ουσία αυτή και — αλλάζουν. Η μετάδοση είναι πλήρης. Κάτι από τον άνθρωπο περνάει μέσα στα ζώα. Μετατοπίζοντας το σημείο εστιασμού, μπορώ να δουλέψω μέχρι με δώδεκα ζώα ταυτόχρονα. Ασφαλώς, το κάθε πείραμα αποστραγγίζει τη δύναμή μου και με καταβάλλει πνευματικά».

«Δυσκολεύομαι να το πιστέψω», τον διέκοψε ο δόκτωρ Τζερόμ.

Ο Μπαρζάκ σήκωσε τους ώμους. «Πολύ καλά. Θα μπορούσα να σου εξηγήσω λεπτομερώς πώς

λειτουργεί η συσκευή μου, αλλά βλέπω πως ζητάς οπτικές αποδείξεις των αποτελεσμάτων της. Ακολούθησέ με». Η τρίτη πόρτα άνοιξε και ο δρ. Τζερόμ βρέθηκε στο τελευταίο δωμάτιο.

Εκεί έκανε ζέστη και μια έντονη μυρωδιά ζώου χτύπησε τα ρουθούνια του. Οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι από δεκάδες κλουβιά. Μερικά είχαν μέσα αρουραίους, άλλα λευκά ποντίκια και άλλα ινδικά χοιρίδια.

«Πειραματόζωα», είπε ο Μπαρζάκ. «Δυστυχώς, πρέπει να τα ανανεώνω συνεχώς. Εργάζομαι με ομάδες των είκοσι ή και παραπάνω ταυτόχρονα. Βλέπεις, δεν ανταποκρίνονται όλα τα ζώα στη...θεραπεία. Από κάθε ομάδα μπορώ να ελπίζω να αντιδράσουν δύο ή τρία. Αυτό, τουλάχιστον συνέβαινε μέχρι πρόσφατα. Τώρα τελευταία αρχίζω να ανακαλύπτω πως όλα τα πειραματόζωά μου παρουσιάζουν αλλαγές».

Ο Μπαρζάκ κινήθηκε προς τον τέταρτο τοίχο όπου δεν υπήρχαν κλουβιά αλλά ράφια με βάζα. Πήγε να δει τι περιείχαν, αλλά ο Μπαρζάκ γύρισε και τον έπιασε από τον ώμο με το αριστερό χέρι. Ο δρ. Τζερόμ κάρφωσε το βλέμμα στο τρεμάμενο απομεινάρι του αντίχειρα.

«Πριν σου δείξω», του ψιθύρισε, «είσαι σίγουρος πως δεν θα σοκαριστείς; Δεν θέλω να τρομάξεις χωρίς λόγο».

«Άσε με να δω», μουρμούρισε ο δρ. Τζερόμ.

«Θα σου επιτρέψω να δεις μόνο τα τελευταία μου πειράματα», ψιθύρισε ο Μπαρζάκ. «Θα μπορούσα να σου δείξω σκυλιά με ανθρώπινα πόδια, ποντίκια με ανθρώπινα κρανία και δίχως ουρές, άτριχους πίθηκους με ανθρώπινα πρόσωπα. Θα

με κορόιδευες, όμως, και θα μου έλεγες πως ήταν παράξενα εκτρώματα της φύσης ή τέρατα που ο ίδιος κατασκεύασα με τη χρήση της ραδιενέργειας.

«Θα σου δείξω, λοιπόν, μόνο τα αποτελέσματα των τελευταίων μου πειραμάτων. Αυτά που αποδεικνύουν πως, όχι μόνο τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά μπορούν να μεταδοθούν στα ζώα, αλλά πως τα δικά μου χαρακτηριστικά μεταφέρθηκαν επάνω τους. Η μετάδοση των πνευματικών μου δυνάμεων δεν μπορεί να μετρηθεί. Θα σε αφήσω να κρίνεις από τα σωματικά αποτελέσματα και μόνο.

«Ίσως να μην εντυπωσιαστείς πολύ από αυτά τα πλάσματά μου. Δεν είναι τόσο τερατώδη όσο τα αρχικά, αλλά η αναπαραγωγή των ακριβών χαρακτηριστικών με ενθουσιάζει περισσότερο από τις ανθρωπομορφικές δομές των πρώτων πειραματόζωων. Μου δείχνουν πως βρίσκομαι στο σωστό δρόμο. Το επόμενο βήμα μου θα είναι να δημιουργήσω πλάσματα όχι αλλαγμένα και νεκρά, αλλά αλλαγμένα και ζωντανά...»

«Δείξε μου!» φώναξε ο δρ. Τζερόμ.

«Δεν θα εντυπωσιαστείς», επέμεινε ο Μπαρζάκ. «Είναι απλοί αρουραίοι και ίσως δεν προσέξεις καν...»

«Δείξε μου!»

«Τότε, κοίτα».

Ο Μπαρζάκ έκανε στο πλάι και ο δρ. Τζερόμ κοίταξε μέσα στα βάζα. Είδε τα σώματα είκοσι αρουραίων που επέπλεαν μέσα σε φορμόλη. Ο Τζερόμ κοίταξε καλύτερα. Ήταν αρουραίοι και τίποτα περισσότερο — τα νεκρά γκρίζα κορμιά

τους ήταν κανονικά. Ο Μπαρζάκ ήταν τελείως τρελός.

Τότε, όμως, ο Τζερόμ παρατήρησε κάτι. Σε έναν αρουραίο, το αριστερό μπροστινό πέλμα έμοιαζε με ένα μικροσκοπικό χέρι!

Κοίταξε και τους άλλους αρουραίους στα υπόλοιπα βάζα και είδε πως κάθε μπροστινό αριστερό πέλμα ήταν το ίδιο. Έμοιαζαν με ανθρώπινα χέρια — *όμοια με το αριστερό χέρι του Μπαρζάκ, στο οποίο έλειπε ο αντίχειρας!*

2

Κάτι σκαρφάλωνε τον κισσό έξω από τα τείχη του κάστρου. Κάτι κοιτούσε μέσα από το παράθυρο με μικρά κόκκινα μάτια που φωτίζονταν από μια λάμψη θριάμβου και κακίας. Κάτι χασκογέλασε καθώς πέρασε μέσα από το παράθυρο και έπεσε στο πάτωμα του υπνοδωματίου πάνω σε μικροσκοπικά πέλματα — πέλματα που έξυναν τα σανίδια καθώς πλησίαζαν το μεγάλο κρεβάτι.

Ξαφνικά, ο Τζερόμ το ένιωσε να σκαρφαλώνει στο προσκεφάλι του κρεβατιού. Τινάχτηκε πάνω, χτυπώντας και με τα δύο χέρια για να το ξεκολλήσει. Το πλάσμα συνέχισε να σκαρφαλώνει, και τώρα μπορούσε να ακούσει ένα στριγγό κακάρισμα που ήταν μια παρωδία ανθρώπινου γέλιου.

Το κεφάλι του έφτασε στο ίδιο ύψος με το πρόσωπο του Τζερόμ. Είδε το τριχωτό πρόσωπο — το μαιμουδίσιο σώμα και το ζαρωμένο κεφάλι —

το μικρό τέρας ήταν ένας αρουραίος... ένας αρουραίος που είχε τα χαρακτηριστικά του Μπαρζάκ!

Ούρλιαξε και συνειδητοποίησε δίχως να ξέρει πώς, ότι το πλάσμα δεν ήταν μόνο του. Το δωμάτιο είχε γεμίσει από αυτά. Έβγαιναν από τις γωνίες, ξετρύπωναν από ρωγμές στο πάτωμα, έπεφταν από το ταβάνι.

Ύστερα, η πόρτα άνοιξε και μέσα μπήκαν όντα με μέγεθος ανθρώπου. Είχαν μαλλιαρά κορμιά και φλεγόμενα μάτια. Η στιφή μυρωδιά του λυκάνθρωπου αναδίδονταν μέσα από το μισάνοιχτο στόμα τους. Κάτω από το πυκνό τρίχωμα ήταν η σάρκα και το σουλούπι του Μπαρζάκ και μέσα στα φλεγόμενα μάτια τους έφεγγε το βλέμμα του Μπαρζάκ. Ο Τζερόμ κατάλαβε τι ήταν και ούρλιαξε ξανά.

Το ουρλιαχτό δεν τα σταμάτησε. Τίποτα δεν τα σταματούσε καθώς η ορδή των ποντικάνθρωπων και η ορδή των λυκάνθρωπων κύλισαν σαν μια τριχωτή πλημμύρα προς το συσπώμενο σώμα επάνω στο κρεβάτι. Ένιωσε το άγγιγμα των φριχτών πελμάτων τους παντού, ετοιμάστηκε για τη στιγμή που θα ένιωθε τα νύχια και τα δόντια τους...

Μια στριγγλιά βγήκε από το λαιμό του καθώς ανακάθισε πάνω στο κρεβάτι.

Το φεγγαρόφωτο έμπαινε ήρεμα μέσα από το παράθυρο του δωματίου, φωτίζοντας άδειο πάτωμα και γυμνούς τοίχους.

Τα πλάσματα είχαν χαθεί. Δεν υπήρχαν παρά μόνο μέσα στους εφιάλτες του.

Ο δρ. Τζερόμ αναστέναξε και έγειρε πίσω, ε-

νώ ο ιδρώτας κυλούσε κρύος στα μάτια του. Τον ξαναπήρε ο ύπνος.

Του φάνηκε σαν η βαριά δρύινη πόρτα να άνοιξε την ώρα που κοιμόταν και ο Μπαρζάκ να μπήκε μέσα. Ο κοντόσωμος άνδρας είχε στα χείλη ένα μυστηριώδες χαμόγελο καθώς πλησίαζε το κρεβάτι. Στην αγκαλιά του κρατούσε ένα κουνέλι — ένα λευκό κουνέλι. Χάιδεψε το χνουδωτό κεφάλι μέχρι που τα αυτιά του κόλλησαν πίσω και τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα. Ύστερα, τα μάτια του Μπαρζάκ άνοιξαν και αυτά διάπλατα και καρφώθηκαν στα μάτια του Τζερόμ με τρομερή ένταση. Ο Τζερόμ ανακάλυψε πως δεν μπορούσε να στρέψει αλλού το βλέμμα. Ένιωθε να κυλάει προς τα έξω και με κάποιο τρόπο συνειδητοποίησε πως δεν κοιτούσε πια τον Μπαρζάκ αλλά το κουνέλι. Το λευκό κουνέλι απορροφούσε την προσωπικότητά του μέσα από το υπνωτιστικό του βλέμμα.

Ο Τζερόμ ένιωσε αδυναμία και ναυτία. Μέσα από μια θαμπή ομίχλη συνέχισε να βλέπει τη μορφή του λευκού κουνελιού. Το κουνέλι *μεγάλωνε*. Το χνουδωτό κορμί γλίστρησε από τα χέρια του Μπαρζάκ και ζάρωσε στο πάτωμα, αρχίζοντας να παίρνει ύψος.

Τα μακριά άσπρα αυτιά υποχωρούσαν μέσα σε ένα κρανίο που και αυτό άλλαζε. Η ροδαλή μουσούδα μετατράπηκε σε πρόσωπο. Τα μάτια απομακρύνθηκαν το ένα από το άλλο και το στόμα τονίστηκε πάνω από ένα πηγούνι που πετάχτηκε ξαφνικά. Το κουνέλι είχε αποκτήσει *πρόσωπο*.

Το πρόσωπο του κουνελιού είχε κάτι το τρομερά οικείο. Ο Τζερόμ προσπάθησε να διώξει από το μυαλό του την αηδία ώστε να το αναγνωρίσει. Είχε δει αυτό το πρόσωπο και άλλες φορές και ήξερε πως έπρεπε να θυμηθεί ποιο ήταν.

Ύστερα, μέσα σε ένα κύμα υπέρτατου τρόμου, αναγνώρισε το πρόσωπο του κουνελιού.

Ήταν το δικό του!

3

Ο δρ. Τζερόμ δεν μίλησε στον Μπαρζάκ για τα όνειρά του, αλλά ο κοντόχοντρος επιστήμονας θα πρέπει να διέκρινε τη χλωμάδα και τους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια του παλιού φίλου του και να έβγαλε τα συμπεράσματά του.

«Φοβάμαι πως οι ανέσεις που σου προσφέρω δεν είναι οι καλύτερες», είπε την ώρα που έπαιρναν πρωινό. «Ελπίζω πως σύντομα θα συνηθίσεις αυτή την απλοϊκή ζωή. Όταν αρχίσουμε να δουλεύουμε μαζί, τα πράγματα θα καλυτερέψουν, σωστά;»

«Λάθος», είπε ο δρ. Τζερόμ. «Τι είναι αυτό που σε κάνει να πιστεύεις ότι θα συνεργαστώ μαζί σου;»

«Μα και βέβαια θα συνεργαστείς μαζί μου, φίλε μου», δήλωσε ο Μπαρζάκ. «Γιαυτό το λόγο άλλωστε, σου ζήτησα να έρθεις εδώ. Καταλαβαίνω πως σοκαρίστηκες από αυτά που σου έδειξα χθες το βράδυ, αλλά είμαι σίγουρος πως η λογική σου θα υπερνικήσει το συναίσθημα.

«Μαζί μπορούμε να φτάσουμε αυτά τα πειράματα στην τελική τους φάση. Μέχρι τώρα έχω δημιουργήσει μόνο τέρατα — και ύστερα μπορε

σα να μεταφέρω ορισμένα δικά μου φυσικά χαρακτηριστικά σε μια ομάδα ζώων. Νομίζω πως μπορώ να προχωρήσω περισσότερο. Τελειοποίησα πιο πολύ την τεχνική μου. Χρησιμοποιώντας άλλου είδους ζώα εκτός από αρουραίους, ελπίζω να πετύχω τις αλλαγές και να κρατήσω τα πειραματόζωα ζωντανά.

«Τότε θα μπορώ να γνωρίζω αν μετέδωσα και ένα μέρος του μυαλού μου πέρα από τη δύναμη που κάνει τα σώματά τους να μοιάζουν με το δικό μου. Αντιλαμβάνεσαι τη σημασία μιας τέτοιας επιτυχίας;»

Ο δρ. Τζερόμ δεν φαινόταν να διακρίνει τίποτα περισσότερο από μια πολύ δυσάρεστη προοπτική. Έσεισε αργά το κεφάλι.

«Δεν... δεν μπορώ», μουρμούρισε.

«Μια στιγμή, παρεξήγησες τα λόγια μου. Δεν θα σου ζητήσω να υποστείς την ύπνωση αν δεν το θέλεις. Αυτό το ρίσκο θα το πάρω μόνος μου. Το μόνο που θέλω είναι να μείνεις εδώ για να με βοηθάς στην εποπτεία των πειραμάτων, να κρατάς σημειώσεις και να ενεργήσεις σαν μάρτυρας ο οποίος θα επαληθεύσει με την επιστημονική του ιδιότητα τα ευρήματά μου».

«Δεν ωφελεί, Μπαρζάκ». Ο δρ. Τζερόμ δεν προσπαθούσε να κρύψει την αηδία που παραμόρφωνε τα χαρακτηριστικά του. «Δεν το αντέχω — δεν θα ξαναπατήσω το πόδι μου σε εκείνο το εργαστήριο».

Ο Μπαρζάκ χασκογέλασε με κατανόηση. «Θα ξεπεράσεις την αποστροφή που νιώθεις, και πολύ σύντομα, νομίζω. Θα προχωρήσω στο τελευταίο πείραμα. Αν πετύχει — και είμαι σίγουρος

για αυτό — πρέπει να πειστείς. Και αν πειστείς, θα μπορέσεις να συνεχίσεις μόνος σου».

«Να συνεχίσω; Μόνος;»

Ο Μπαρζάκ χαμήλωσε το κεφάλι. Ο μικρόσωμος άνδρας απευθυνόταν περισσότερο στον τοίχο παρά στο συνομιλητή του.

«Ναι. Δεν πρόκειται να ζήσω για πολύ ακόμη, φίλε μου. Οι γιατροί μου λένε πως η καρδιά μου πάει πολύ άσχημα. Η ένταση και η αγωνία των πειραμάτων είχε το τίμημά της. Αυτό το τελευταίο μπορεί να αποβεί μοιραίο για τη συνέχιση της προσπάθειάς μου ή και για την ίδια μου τη ζωή. Η ζωτική μου ενέργεια αποστραγγίζεται από την ύπνωση. Όχι, Τζερόμ, ένας άνθρωπος δεν μπορεί να κομματιάζει την ψυχή του και να συνεχίσει να ζει για πολύ».

Ο δρ. Τζερόμ κοίταξε επίμονα το πρόσωπο του Μπαρζάκ. Εκείνος απέφυγε το βλέμμα του και συνέχισε.

«Γι' αυτό σε προσκάλεσα και σου ζήτησα να σκεφτείς μια συνεργασία μαζί μου. Όταν πεθάνω, θέλω να συνεχίσεις εσύ το έργο μου. Το κάνω επειδή είσαι φίλος και επειδή σέβομαι τις ικανότητες και την ευφυΐα σου. Μη φοβάσαι, είτε ξαναμπείς στο εργαστήριο είτε όχι, εγώ έχω συγκεντρωμένες όλες τις σημειώσεις και τα στοιχεία που χρειάζονται για να αναλάβεις από εκεί που θα σταματήσω».

Ο Τζερόμ σηκώθηκε. «Μην προσπαθείς», είπε. «Δεν πρόκειται να ξαναμπώ στο εργαστήριο μαζί σου».

«Πολύ καλά. Σε καταλαβαίνω. Σου ζητώ, όμως, μια τελευταία χάρη — μείνε μαζί μου γι

τις επόμενες δύο μέρες. Θα ξεκινήσω αμέσως τη διαδικασία που έχω κατά νου. Ελπίζω να μπορέσω να σου προσφέρω ατράνταχτες αποδείξεις επιτυχίας — ζωντανά ζώα που όχι μόνο θα μου μοιάζουν αλλά θα έχουν κληρονομήσει και ορισμένες πνευματικές μου λειτουργίες».

Ο δρ. Τζερόμ ρίγησε ανεπαίσθητα.

«Σε παρακαλώ», είπε ο Μπαρζάκ. «Μη με αφήσεις για τις επόμενες δυο μέρες. Θα μείνω στο εργαστήριο να δουλεύω ενώ εσύ θα ετοιμάζεις τα γεύματα. Καταλαβαίνεις πως δεν μπορώ να διατηρώ υπηρέτες εδώ. Είναι αδαείς και δεισιδαίμονες ανόητοι που τρομάζουν εύκολα. Πρέπει να έχω κάποιον στον οποίο να μπορώ να βασιστώ. Θα μείνεις;»

Ο Τζερόμ έμεινε αμίλητος για αρκετή ώρα και ύστερα ένευσε. «Ναι», ψιθύρισε. «Θα μείνω».

Ο Μπαρζάκ του έσφιξε το χέρι. Ο Τζερόμ ένιωσε τα παγωμένα πλαδαρά δάχτυλα και τραβήχτηκε άθελά του πίσω. Το βλέμμα ευγνωμοσύνης στα μάτια του Μπαρζάκ του θύμιζε πολύ την όψη που είχε δει στα εφιαλτικά του όνειρα.

«Δεν θα σε καθυστερήσω», του υποσχέθηκε ο Μπαρζάκ. «Πηγαίνω αυτή τη στιγμή να ετοιμαστώ. Θα βρίσκομαι στο εργαστήριο. Εσύ το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να μου φέρνεις φαγητό στην πόρτα. Μέσα σε σαράντα οκτώ ώρες ελπίζω να σου αναγγείλω την επιτυχία μου. Στο μεταξύ, εσύ μπορείς να περνάς την ώρα σου όπως θέλεις».

Γύρισε. «Θα σε αφήσω τώρα. Σε ευγνωμονώ, Τζερόμ».

Βγήκε από το δωμάτιο.

Ο δρ. Τζερόμ χαμογέλασε πικρόχολα κοιτάζοντας το πέτρινο ταβάνι.

«Να περνώ την ώρα μου όπως θέλω...» μουρμούρισε ειρωνικά.

—

Τέλειωσε το πούρο του και ύστερα σηκώθηκε και άρχισε να περπατάει άσκοπα. Τα βήματά του αντηχούσαν αλλόκοτα μέσα στους άδειους διαδρόμους. Σε μια στροφή, είδε μπροστά του μια μορφή κολλημένη στον τοίχο ανάμεσα στις σκιές και τρόμαξε.

Ύστερα αναγνώρισε το περίγραμμα μιας πανοπλίας. Ασφαλώς στο κάστρο πρέπει να υπήρχαν πανοπλίες. Ίσως να μπορούσε να περάσει την ώρα του εξερευνώντας τα δωμάτια.

Ξεκίνησε την εξερεύνησή του με επιστημονική ακρίβεια. Κάλυψε πρώτα όλο το ισόγειο, μπαίνοντας σε μια εικοσάδα σκονισμένα δωμάτια, φροντίζοντας πάντα να ανάβει τα φώτα πριν προχωρήσει.

Βρήκε πολλά πράγματα που τον εντυπωσίασαν. Ογκώδη έπιπλα από την εποχή της Αντιβασιλείας, περίτεχνες ταπετσαρίες, μια ολόκληρη πινακοθήκη με ελαιογραφίες. Τα οικογενειακά πορτραίτα της γενιάς των Μπαρζάκ τον κοιτούσαν αυστηρά από τους τοίχους μιας μακρόστενης αίθουσας στο πίσω μέρος του κάστρου, και ο Τζερόμ αναρωτήθηκε ποιος απ' όλους να ήταν ο προ-προπάπος με τις μαγικές γνώσεις.

Όλα έδειχναν μεγάλη ηλικία και μεγάλο πλούτο. Αν το κάστρο ήταν στοιχειωμένο, ήταν

στοιχειωμένο μονάχα από το παρελθόν. Ο Τζερόμ ένιωσε και πάλι να ζει μέσα σε ένα φανταστικό μυθιστόρημα. Το μόνο που έλειπε ήταν το οικογενειακό μαυσωλείο στο υπόγειο.

Ένα μαυσωλείο; Γιατί όχι;

Ο Τζερόμ συνέχισε την εξερεύνηση. Ανακάλυψε τις σκάλες που οδηγούσαν προς τα κάτω, και εκεί βρήκε τις κατακόμβες.

Ήταν πραγματικές κατακόμβες. Επάνω σε μαρμάρινες πλάκες κείτονταν οι πέτρινες σαρκοφάγοι των Μπαρζάκ, η μια σειρά δίπλα στην άλλη. Τώρα, μονάχα ο Σεμπάστιαν Μπαρζάκ είχε απομείνει, ο τελευταίος της γενιάς του, που σύντομα θα έβρισκε τη θέση του δίπλα στους νεκρούς.

Ήταν ο τελυταίος των Μπαρζάκ και εντελώς παραφρονημένος. Σύντομα πρόκειτο να πεθάνει.

Πόσο σύντομα;

Μέσα στις υγρές κατακόμβες μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του Τζερόμ.

Ο Μπαρζάκ *μπορούσε* να πεθάνει πολύ γρήγορα.

Και γιατί όχι; Ας πέθαινε γρήγορα και ήσυχα.

Ύστερα δεν θα υπήρχε πια Κάστρο Μπαρζάκ. Ο Τζερόμ θα είχε στην κατοχή του το κάστρο, το εργαστήριο και τα λεφτά. Και γιατί όχι; Ο Μπαρζάκ ήταν τρελός — και ολομόναχος. Οι γιατροί του είχα πει πως ήταν ξοφλημένος, άρα η πράξη του δεν θα μπορούσε καν να αποκληθεί φόνος. Μια έντονη τρομάρα θα έκανε τη δουλειά.

Ναι, μια τρομάρα. Ο Μπαρζάκ είχε εξαντλη-

θεί από αυτά τα τρελά πειράματα. Όλα θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν με μια συγκοπή ή ένα εγκεφαλικό.

Η απόφαση είχε παρθεί και το μόνο που έμενε ήταν η πράξη. Ο τρελός Μπαρζάκ θα κατέληγε εκεί μέσα, στην τελευταία κενή σαρκοφάγο.

Ο δρ. Τζερόμ ανέβηκε αργά τα σκαλιά. Βγήκε έξω και περπάτησε ανάμεσα στους λόφους, επιστρέφοντας μόνο με το σούρουπο. Είχε παλέψει με τον πειρασμό και τον είχε αποδιώξει. Δεν σκεφτόταν να βάλει δηλητήριο στο φαγητό που ανέβασε στο εργαστήριο. Άφησε το δίσκο στο κατώφλι και χτύπησε. Κατέβηκε γρήγορα, πριν ο Μπαρζάκ ανοίξει την πόρτα, και έφαγε μόνος στη μεγάλη κουζίνα του κάστρου.

Τώρα πια, ήταν αποφασισμένος να περιμένει. Στο κάτω-κάτω, μέσα σε λίγες εβδομάδες ο Μπαρζάκ μπορεί να πέθαινε φυσιολογικά. Στο μεταξύ, θα τον άφηνε να συνεχίζει την προσπάθειά του. Ποιος ξέρει, μπορεί και να τα κατάφερνε.

Αφουγκράστηκε τις δονήσεις που έρχονταν από το εργαστήριο. Ήταν ένα σταθερό βούισμα που συνοδευόταν από ένα ρυθμικό παλμό. Ο Μπαρζάκ θα πρέπει να ήταν καθισμένος στη συσκευή του και να υπνώτιζε τον εαυτό του και τα ζώα του. Ο δρ. Τζερόμ αναρωτήθηκε τί είδους ζώα χρησιμοποιούσε σε αυτά τα «προχωρημένα» πειράματα.

Οι δονήσεις άρχισαν να τον ενοχλούν. Αποφάσισε να πάει να πλαγιάσει νωρίς. Αν κοιμόταν ήσυχα το βράδυ, οι μακάβριες σκέψεις του μπορεί να εξανεμίζονταν ως το πρωί.

Ανέβηκε στην κάμαρά του, σβήνοντας τα φώτα από όπου περνούσε. Γδύθηκε, έβαλε τις πυζάμες του, βύθισε το υποδωμάτιο στο σκοτάδι και αποκοιμήθηκε.

Μαζί με τον ύπνο ήρθε και ο Μπαρζάκ. Γύρισε το κάθισμά του μέσα στο μεγάλο μεταλλικό ντουλάπι και τα λαμπερά του μάτια αιχμαλώτισαν και πάλι το βλέμμα του Τζερόμ. Η θέληση του Τζερόμ νικήθηκε, και μπήκε και αυτός μέσα στο ντουλάπι. Βρέθηκε ακινητοποιημένος στο κάθισμα σαν κατάδικος στην ηλεκτρική καρέκλα. Εκτός από το σώμα και τη θέλησή του, ένιωθε πως ο Μπαρζάκ κρατούσε αιχμάλωτη και την ψυχή του.

Κοίταξε μέσα από το μεγάλο κρυστάλλινο πρίσμα που υψωνόταν μπροστά στα μάτια του. Δεν μπορούσε να αποτρέψει το βλέμμα, γιατί ο γιγάντιος φακός συγκρατούσε τα μάτια του και τα ανάγκαζε να είναι συνεχώς στραμμένα προς τον μεγεθυμένο κόσμο μπροστά τους. Περίμενε να δει κάποια ζώα, αλλά είδε μονάχα τον Μπαρζάκ. Τα γουρλωτά μάτια και το πεταχτό του μέτωπο εμφανίστηκαν παραμορφωμένα πίσω από το φακό. Ο Μπαρζάκ χαμογελούσε και τα κίτρινα δόντια του ήταν γυμνωμένα, αλλά ο Τζερόμ μπορούσε να κοιτάζει μόνο τα μάτια του. Τα μάτια που τραβούσαν μέσα τους την ψυχή του...

Ο Τζερόμ ξύπνησε. Είχε επιτέλους ξημερώσει, αλλά ο ίδιος δεν ένιωθε ξεκούραστος, αλλά αντίθετα αδύναμος και στραγγισμένος.

Στραγγισμένος.

Μια φριχτή υποψία άρχισε να σχηματίζεται στο μυαλό του Τζερόμ. Ότι δηλαδή, δεν ήταν όλα όσα είχε δει ένα απλό όνειρο. Μήπως υπήρχε κάποια κρυμμένη αλήθεια μέσα στον συμβολικό του εφιάλτη;

Μήπως ο Μπαρζάκ του έλεγε ψέματα; Μήπως η συσκευή του πραγματικά μπορούσε να απορροφήσει ένα μέρος της ψυχής του ανθρώπου; Μήπως ο Μπαρζάκ τον ήθελε στον πύργο, όχι για να τον βοηθήσει στα πειράματά του με τα ζώα, αλλά για να του αφαιρέσει την ψυχή και να την χρησιμοποιήσει στο δικό του σώμα; Ένας επιστημονικός βρικολακισμός!

Μήπως ο Μπαρζάκ είχε μπει στο δωμάτιό του το προηγούμενο βράδυ ενώ κοιμόταν; Μήπως τον υπνώτιζε μέσα στον ύπνο του, προσπαθώντας να παγιδέψει την ψυχή του;

Κάτι είχε συμβεί. Ο Τζερόμ ένιωσε αδύναμος.

Ύστερα, μια νέα αποφασιστικότητα του ξανάδωσε δύναμη. Οι σκέψεις της προηγούμενης μέρας ξαναγύρισαν πιο έντονες.

Θα σκότωνε τον Μπαρζάκ την ίδια μέρα.

Θα τον σκότωνε πριν πεθάνει ο ίδιος. Θα τον σκότωνε επειδή ο Μπαρζάκ ήταν τρελός, επειδή τα πειράματά του ήταν βλάσφημα, επειδή του άξιζε να πεθάνει.

Ο δρ. Τζερόμ θα σκότωνε τον Μπαρζάκ για το καλό της Επιστήμης.

Σηκώθηκε, ντύθηκε, ετοίμασε πρωινό, πήγε το δίσκο του Μπαρζάκ έξω από την πόρτα του εργαστηρίου, και μετά επέστρεψε στο ισόγειο και άρχισε να σχεδιάζει.

Τρελός ή μεγαλοφυία, ο Μπαρζάκ θα πέθαινε. Έπρεπε να πεθάνει. Αν πράγματι πετύχαινε αυτά που ισχυριζόταν; Αν πράγματι δημιουργούσε ζώα με ανθρώπινα σωματικά και πνευματικά χαρακτηριστικά; Με μυαλά όπως το δικό του;

Δεν θα ήταν κάτι τέτοιο η υπέρτατη βλασφημία, κάτι που έπρεπε να αποφευχθεί και να ξεριζωθεί;

Ασφαλώς. Αυτός, ο Τζερόμ, θα απάλλασε την ανθρωπότητα από αυτή την τερατώδη προσβολή των νόμων της ζωής. Θα προχωρούσε όπως είχε σχεδιάζει, προκαλόντας του έναν μεγάλο τρόμο ώστε να πάθει συγκοπή. Το ίδιο βράδυ.

Ναι, το ίδιο βράδυ. Θα κατέβαζε το γενικό, θα βύθιζε το κάστρο στο σκοτάδι, και μετά θα ανέβαινε στο εργαστήριο και θα τρόμαζε τον Μπαρζάκ μέχρι θανάτου. Δεν θα τον άγγιζε καν. Ήταν ένα απλό σχέδιο και θα πετύχαινε. Έπρεπε να πετύχει.

Όταν με το σούρουπο οι δονήσεις και το βουιτό ξανάρχισαν, ο Τζερόμ συνειδητοποίησε πως δεν μπορούσε να περιμένει άλλο. Δεν άντεχε τον ήχο ή τα οράματα που του προκαλούσε.

Τι είδους ζώα να χρησιμοποιούσε εκείνη την ώρα ο Μπαρζάκ; Είχε πει πως δεν θα ήταν αρουραίοι. Ο Τζερόμ θυμήθηκε τους αρουραίους. Ο Μπαρζάκ είχε αρνηθεί να του δείξει άλλα τέρατα. Του είχε δείξει μόνο τους αρουραίους με τα παραμορφωμένα πέλματα. Τα πέλματα από τα οποία έλειπε ένα δάχτυλο.

Ο Τζερόμ ετοίμασε το δείπνο γελώντας. Οι

φόβοι του διαλύθηκαν μαζί με την ανάμνηση του ονείρου του.

—

Τα πέλματα. Ασφαλώς. Πόσο ανόητος ήταν να αφήσει της βλακείες του Μπαρζάκ και την καταθλιπτική ατμόσφαιρα του κάστρου να τον επηρεάσουν. Εξαιτίας αυτών και κάποιων εφιαλτών, είχε αρχίσει να πιστεύει τους τερατώδεις ισχυρισμούς ενός ολοφάνερα τρελού.

Υπήρχε βέβαια μια συσκευή, αλλά οποιοσδήποτε παράφρονας με αρκετά χρήματα και επιστημονική εκπαίδευση θα μπορούσε να κατασκευάσει μια απίθανη συσκευή. Αυτό δεν σήμαινε και πως λειτουργούσε, όπως ισχυριζόταν ο Μπαρζάκ.

Όσο για τα τέρατα, ο Μπαρζάκ δεν του τα είδε δείξει επειδή δεν υπήρχαν. Οι αναφορές του σε προηγούμενα πειράματα ήταν απλές αερολογίες.

Και που υπήρχαν είκοσι αρουραίοι, τι μ' αυτό; Ο Μπαρζάκ τους είχε σκοτώσει και είχε αφαιρέσει από τον καθένα το ακρινό δάχτυλο του αριστερού του μπροστινού πέλματος.

Αυτό ήταν όλο.

Ο Μπαρζάκ ήταν τρελός και ο Τζερόμ δεν είχε να φοβάται τίποτα.

Γέλασε ξανά. Έτσι τα πράγματα ήταν ευκολότερα. Θα τον σκότωνε και θα αναλάμβανε ο ίδιος τον πύργο. Ούτε εφιάλτες ούτε φόβοι πια.

Το γέλιο του ανακατεύτηκε με τον πρώτο κεραυνό μιας καταιγίδας. Τα μουγκρητά της έπνι-

ξαν τους θορύβους του εργαστηρίου.

Ο Τζερόμ κοίταξε έξω από το παράθυρο και είδε αστραπές να σχίζουν τον ουρανό ανάμεσα στις βουνοκορφές.

Οι κεραυνοί δυνάμωσαν.

Ο δρ. Τζερόμ γύρισε για να ετοιμάσει το φαγητό του Μπαρζάκ, αλλά μετά σταμάτησε. «Γιατί να μπαίνω στον κόπο;» αναρωτήθηκε. «Γιατί να περιμένω άλλο;».

Θα ανέβαινε επάνω, θα έσβηνε όλα τα φώτα και θα χτυπούσε την πόρτα του εργαστηρίου. Ο Μπαρζάκ θα άνοιγε περιμένωντας το φαγητό του, αλλά θα αντίκρυζε το θάνατο.

Ναι, θα το έκανε τώρα, όσο κρατούσε η αποφασιστικότητά του.

Καθώς οι κεραυνοί δυνάμωναν, ο δρ. Τζερόμ άρχισε να ανεβαίνει τις σκάλες για να φτάσει στον προορισμό του. Έφτασε τον γενικό διακόπτη, αλλά την ώρα που πήγαινε να τον κατεβάσει μια τρομερή αστραπή έσκισε τον ουρανό και τα φώτα έσβησαν μόνα τους. Ήταν ένας οιωνός. Ο Τζερόμ ενθουσιάστηκε.

Άρχισε να ανεβαίνει την ελικοειδή σκάλα στα τυφλά, περιμένοντας με ανυπομονησία τη στιγμή που τα δάχτυλά του θα άγγιζαν τη δρύινη πόρτα και θα χτυπούσαν.

Αφουγκράστηκε, προσπαθώντας να ξεχωρίσει μέσα στο θόρυβο της καταιγίδας το βούσιμα της συσκευής.

Κάθε ήχος μέσα από το εργαστήριο είχε σταματήσει τη στιγμή που είχε χτυπήσει η μεγάλη αστραπή.

Ο Τζερόμ έφτασε στην κορυφή της σκάλας. Ήταν έτοιμος...

Η πόρτα άνοιξε απότομα.

Ο δρ. Τζερόμ άκουσε τη λαχανιασμένη ανάσα του Μπαρζάκ.

«Τζερόμ!» του φώναξε. Η φωνή ήταν αδύναμη, αλλά θριαμβευτική. «Τζερόμ, πού είσαι; Τα κατάφερα, Τζερόμ! Τα κατάφερα πέρα και από τις πιο τρελές μου προσδοκίες!»

Ο Τζερόμ χάρηκε που ο Μπαρζάκ είχε μιλήσει, επειδή αυτό του επέτρεπε να εντοπίσει το σώμα του μέσα στο σκοτάδι.

Σήκωσε τα παγωμένα του χέρια προς το λαιμό του Μπαρζάκ. Μια ξαφνική τρομάρα και...

Αλλά ο Μπαρζάκ δεν φώναξε από φόβο αλλά από θυμό. «Τζερόμ, εσύ είσαι!» φώναξε.

Ώστε είχε καταλάβει πως ο Τζερόμ ήθελε να τον σκοτώσει. Τα χέρια του Τζερόμ, που αρχικά είχαν σηκωθεί απλά για να τρομάξουν, τώρα έμειναν στη θέση τους για να στραγγαλίσουν.

Έσφιξε το λαιμό του Μπαρζάκ. Ο κοντός επιστήμονας προσπάθησε να τα αποσπάσει από πάνω του, αλλά οι απόπειρές του ήταν οικτρά αδύναμες.

Η φωνή του μετατράπησε σε ρόγχο, καθώς ο δρ. Τζερόμ του πίεζε το λαρύγγι και τον έσερνε μαζί του κατά μήκος του διαδρόμου. Τον έσυρε μέχρι που τα πόδια του συνάντησαν το κεφαλόσκαλο.

Ύστερα, τον έσπρωξε να πέσει. Ακούστηκε μονάχα μια στριγγλιά, καθώς ο Σεμπάστιαν Μπαρζάκ κατρακύλισε μέσα στο σκοτάδι, και μετά μια σειρά από υπόκωφους γδούπους.

Ένας κεραυνός κούφανε για μερικές στιγμές τον Τζερόμ. Όταν τα αυτιά του καθάρισαν, ανακάλυψε πως οι γδούποι είχαν σταματήσει.

Ο δρ. Τζερόμ κατέβηκε προσεκτικά τα σκαλιά. Σε όλη την κατάβαση ψαχούλευε με τη μύτη του παπουτσιού του να ανακαλύψει το κορμί του Μπαρζάκ, αλλά δεν το συνάντησε παρά μόνο όταν έφτασε στη βάση της σκάλας.

Γονάτισε και άγγιξε με τα χέρια του το ακίνητο κορμί. Ήταν παγωμένο.

Όλα λοιπόν είχαν τελειώσει. Ο Μπαρζάκ ήταν νεκρός και ο Τζερόμ ο νέος ιδιοκτήτης του κάστρου!

Σηκώθηκε χαμογελώντας με ικανοποίηση. Τελικά, είχε αποδειχθεί πολύ εύκολο. «Κύριοι, ήταν ένα λυπηρό ατύχημα. Ο Σεμπάστιαν Μπαρζάκ βρισκόταν στο εργαστήριό του όταν τα φώτα έσβησαν. Βγήκε στο διάδρομο, σκοπεύοντας προφανώς να κατεβεί τη σκάλα. Στο σκοτάδι θα πρέπει να παραπάτησε και να έπεσε».

Είπε τα λόγια δυνατά, έτσι ακριβώς όπως σκόπευε να τα επαναλάβει στους αστυνομικούς. Άκουσε τους αντίλαλους να θροΐζουν και να σβήνουν.

Ύστερα, άκουσε το *άλλο* θρόισμα.

Ερχόταν από ψηλά, από ένα δωμάτιο στην κορυφή της σκάλας... από το εργαστήριο!

Ο Τζερόμ ανέβηκε γρήγορα τα σκαλιά.

Τα ζώα ήταν ελεύθερα. Καλύτερα να κλείδωνε αμέσως την πόρτα του εργαστηρίου.

Άκουσε το στριγγό σκούξιμο καθώς έφτανε το δεύτερο όροφο και έστριβε για να ανεβεί την τελευταία σκάλα.

Εκεί σταμάτησε. Στο διάδρομο από πάνω του ακουγόταν ξυσίματα και πατημασιές, λες και μικρά σώματα έτρεχαν προς το μέρος του. Είχαν ήδη βγει από το εργαστήριο.

Για πρώτη φορά συνειδητοποίησε την απειλητική χροιά των σκουξιμάτων. Ήταν μικρές κραυγές οργής που αντηχούσαν από το κεφαλόσκαλο. Ήταν θυμωμένα, όπως ήταν και ο Μπαρζάκ την ώρα που πέθαινε. Όπως ο Μπαρζάκ που είχε βγει έξω κρώζοντας θριαμβευτικά πως τα πειράματά του είχαν πετύχει ανέλπιστα.

Τα πειράματά του είχαν πετύχει!

«Θα μεταφέρω στα πειραματόζωά μου όχι μόνο τις σωματικές αλλά και τις πνευματικές μου ιδιότητες».

Ο Τζερόμ κατάλαβε τι σημαίνει φόβος.

Τα πειραματόζωα του Μπαρζάκ ήταν ελεύθερα. Ήταν τα πλάσματα των οποίων τα σώματα είχε αλλάξει και των οποίων τα μυαλά αποτελούσαν πια μέρος του δικού του.

Το ήξεραν και ήταν ελεύθερα. Τον κυνηγούσαν, γυρεύοντας εκδίκηση!

Ο Τζερόμ τα άκουσε να κατεβαίνουν τα σκαλιά. Ήξεραν πως ήταν εκεί — μπορούσαν να βλέπουν στο σκοτάδι! Γύρισε πανικόβλητος. Θα κρυβόταν στο δωμάτιό του — ναι, αυτό ήταν, στο δωμάτιό του. Έτρεξε παραπατώντας μέσα στον κατασκότεινο διάδρομο, ακούγοντάς τα να ακολουθούν στο κατόπι του.

Έφτασε στην πόρτα και ψαχούλεψε να βρει

το κλειδί βλαστημόντας. Με τρόμο ανακάλυψε πως δεν το έβρισκε πουθενά. Και η πόρτα ήταν κλειδωμένη.

Ίσως το κλειδί να του είχε πέσει στο πάτωμα. Έσκυψε να ψηλαφίσει στο σκοτάδι.

Το χέρι του συνάντησε ζεστή σάρκα. Σάρκα που ήταν τριχωτή, αλλά όχι αρκετά τριχωτή. Σάρκα που συσπώταν μέσα στα δάχτυλά του.

Τα πλάσματα τον είχαν φτάσει!

Δόντια δάγκωσαν τον αντίχειρά του. Σηκώθηκε βιαστικά και κλότσησε το τριχωτό ζώο. Όμως ένα άλλο σώμα του έξυσε τον αστράγαλο και μια στιγμή αργότερα τον είχαν περικυκλώσει. Τα σκουξίματά τους δυνάμωσαν. Ένα από τα τέρατα είχε αρχίσει να σκαρφαλώνει στο πόδι του, και ένιωσε μικροσκοπικά δάχτυλα να γατζώνονται επάνω του.

Ο Τζερόμ ούρλιαξε, συνειδητοποιόντας πως ο Μπαρζάκ είχε πει την αλήθεια. Τα τέρατα που είχε δημιουργήσει με το μυαλό του θα τον σκότωναν για να εκδικηθούν το φόνο του κυρίου τους.

Τα σώματά τους είχαν γεμίσει το διάδρομο. Ορμούσαν πάνω στον Τζερόμ σαν πεινασμένοι αρουραίοι, αλλά δεν ήταν αρουραίοι. Ο Τζερόμ ήξερε πως αν μπορούσε να τα δει θα παραφρονούσε. Και αν δεν μπορούσε να τα δει, θα σκαρφάλωναν επάνω του και θα βύθιζαν τα τρομερά μικρά τους δόντια στο λαιμό του, χαϊδεύοντας το πρόσωπό του με τα φριχτά τους δάχτυλα.

Ο Τζερόμ γύρισε και άρχισε πάλι να τρέχει κατά μήκος του διαδρόμου. Η εφιαλτική ορδή διασπάστηκε για μια στιγμή και μετά όρμησε ξοπίσω του. Έπρεπε να βγει έξω πριν τον φτάσουν, τον αγγίξουν, τον αρπάξουν. Έπρεπε.

Λαχανιασμένος έφτασε στο τέρμα του διαδρόμου, ξέροντας πως η ορδή δεν ήταν μακριά. Γύρισε πάλι και συνέχισε να τρέχει. Είχε ξεχάσει εντελώς την ύπαρξη της σκάλας.

Ενώ τα σκουξίματα γέμιζαν τα αυτιά του, ο δρ. Τζερόμ κατρακύλισε τη σκάλα και προσγειώθηκε με ένα αηδιαστικό ήχο στη βάση της. Το κεφάλι του έγειρε άτονα πάνω στο σπασμένο του σβέρκο. Έμεινε ακίνητος δίπλα στο πτώμα του Μπαρζάκ και, όπως ο Μπαρζάκ, ήταν νεκρός.

Η ειρωνία της τύχης θέλησε εκείνη τη στιγμή να ανάψουν ξανά τα φώτα του κάστρου.

Δεν αποκάλυψαν τίποτε άλλο πέρα από τα δύο πτώματα στη βάση της σκάλας. Ο τρελός Μπαρζάκ δίπλα στον τρελό Τζερόμ.

Στο κεφαλόσκαλο από πάνω τους, τα είκοσι ινδικά χοιρίδια που είχαν βγει από το εργαστήριο κοιτούσαν γύρω τους με ανόητα, ζωώδη βλέμματα, προσπαθώντας να καταλάβουν πού βρίσκονταν.

ΤΑ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ

του Θωμά Μαστακούρη

Δεν έχω απολύτως τίποτα εναντίον των μεταμοσχεύσεων, των μεταγγίσεων και των δωρητών σώματος. Κι εγώ ο ίδιος προσπαθώ να προσφέρω λίγο αίμα όσο πιο συχνά μπορώ. Ωστόσο, σε έναν κόσμο που μέρα με τη μέρα χάνει την επαφή του με την ολότητα και την ιερότητα κάθε μορφής ζωής — ακόμα και αυτή του γένους μας — τα ανθρώπινα όργανα που μεταμοσχεύονται αρχίζουν να φαντάζουν σαν απλά ανταλλακτικά — που πολλές φορές μάλιστα πουλιούνται στη μαύρη αγορά και προέρχονται από ακατόμαστες πηγές. Πώς μπορούν να αντιδράσουν τμήματα ενός άλλου όντος πάνω σε ένα ξένο σώμα, και μάλιστα σε ένα περιβάλλον όπως αυτό της ιστορίας;

Θ.Μ.

Αστρική ημερομηνία 3.737, ΙΙΙ, 13
Ημερολόγιο Διοικητή Βάσης

Η πολιορκία του φυλακίου από τους Ντρις συνεχίζεται για έκτη εβδομάδα. Τους θερίζουμε κατά εκατοντάδες και κατά χιλιάδες, αλλά αυτοί συνεχίζουν να έρχονται. Οι καταπέλτες τους ρίχνουν από τα υψώματα τεράστια λιθάρια που ανοίγουν ρήγματα στο πλαστικοτσιμέντο. Έχοντας χάσει τον πυργίσκο του λέιζερ στην αριστερή πλευρά του φυλακείου, είμαστε εντελώς ευάλωτοι στις επιθέσεις από τη δύση. Πέντε άνδρες κράτησαν χθες το δυτικό ρήγμα σε μια επίθεση που κράτησε τρεις ώρες. Ο Προμπτ σκοτώθηκε επιτόπου, ενώ ο Τάσιο ξεψύχησε στο αναρρωτήριο από το δόρυ που του είχε διαπεράσει το νεφρό. Το αριστερό πόδι του Βίλι σχεδόν πολτοποιήθηκε από μια τρομερή ροπαλιά πριν ο ίδιος προλάβει να τινάξει στον αέρα τα πράσινα μυαλά του δίμετρου Ντρις που τον χτύπησε.

Εκείνοι χάνουν χιλιάδες, αλλά έχουν εκατομ-

μύρια για να τους αναπληρώσουν. Εμείς, όμως, έχουμε μείνει μόνο εξήντα επτά και δεν μπορού- με να ελπίζουμε σε σωτηρία πριν αυτός ο πλανή- της κάνει τουλάχιστον άλλες δύο περιστροφές γύρω από τους δίδυμους ήλιους που τον φωτί- ζουν. Δεν είναι μόνο οι νεκροί, αλλά και οι σακα- τεμένοι. Αν μπορούσαμε τουλάχιστον να κάνου- με κάτι για αυτούς...

—

Ο δρ. Λαμπέρτ με κάλεσε επειγόντως στο ερ- γαστήριό του πριν από μια ώρα. Τα γαλάζια μά- τια του, που ήταν συνήθως παγερά και απόμα- κρα, έλαμπαν από ενθουσιασμό. Με τράβηξε α- πό το μπράτσο σαν ένα παιδί που ήθελε να δείξει το καινούριο του παιχνίδι και λίγα λεπτά αργότε- ρα βρισκόμουν στο αναρρωτήριο, πάνω από το κρεβάτι που ήταν ξαπλωμένος ο Κλάους Βίλι. Έ- να πράσινο σεντόνι κάλυπτε το ακίνητο κορμί, ενώ ο ίδιος φαινόταν να κοιμάται βαθιά. Τα όργα- να ελέγχου έδειχναν φυσιολογικές ζωτικές λει- τουργίες.

Ο δρ. Λαμπέρτ τράβηξε το σεντόνι και εγώ δεν μπόρεσα να συγκρατήσω ένα βογγητό έκ- πληξης. Το σακατεμένο πόδι είχε γιατρευτεί. Στην ουσία, πέρα από μια ανεπαίσθητη ουλή, στο σημείο που ενωνόταν με τη λεκάνη, ήταν ε- ντελώς ανέπαφο. Πήγα να πω κάτι, αλλά μετά πρόσεξα πως το πόδι αυτό ήταν πιο τριχωτό από το άλλο, και πιο γεροδεμένο. Γύρισα και κοίταξα το γιατρό γεμάτος απορία.

«Είναι το πόδι του Προμπτ», είπε ο δρ. Λα-

μπέρτ τρίβοντας τα χέρια με ικανοποίηση. Ο δυ- στυχος σμηνίας δεν το χρειαζόταν πια».

«Μα πως...»

«Έχεις υπόψη σου τι σημαίνει η λέξη «ξενη- λασία;» διοικητά Μακρίδη;»

«Η λέξη ανήκει στη μητρική μου γλώσσα», του είπα διστακτικά, «αλλά...»

«Ξενηλασία είναι το φαινόμενο αποβολής των ξένων σωμάτων από τον οργανισμό. Ήταν ο λόγος για τον οποίο αμέτρητες μεταμοσχεύ- σεις οργάνων είχαν αποτύχει στο παρελθόν. Η επιστήμη έχει κάνει μεγάλα άλματα, αλλά κανείς επιστήμονας μέχρι σήμερα δεν είχε μπορέσει να αντιμετωπίσει αυτό το πρόβλημα.

«Όλα οφείλονται σε κάποια γονίδια, τα οποία αποκαλούνται γονίδια ιστοσυμβατότητας και εί- ναι διαφορετικά σε κάθε άνθρωπο. Αυτά παρά- γουν αντισώματα που εννιά στις δέκα φορές α- ποβάλλουν το ξένο μόσχευμα, ειδικά αν είναι κά- τι τόσο μεγάλο όσο ένα χέρι ή ένα πόδι»

«Και λοιπόν;» ρώτησα εγώ, όλο αγωνία.

«Πολλά χρόνια πριν καταλήξω σε αυτόν τον καταραμένο πλανήτη — για λόγους που δεν πρόκειται να σου αναλύσω — ήμουν ένας διάση- μος χειρούργος και το πρόβλημα με είχε απα- σχολήσει ιδιαίτερα, ειδικά σε σχέση με τους άν- δρες και τις γυναίκες του αστροστόλου. Είχα α- νακαλύψει πως οι κοσμικές ακτινοβολίες επι- δρούν έντονα πάνω στα γονίδια ιστοσυμβατότη- τας, εκατονταπλασιάζοντας την παραγωγή των αντισωμάτων. Αυτός είναι, καθώς θα ξέρεις, και ο λόγος που χάνουμε τόσους στρατιώτες ακόμη και από έναν σχετικά ελαφρύ τραυματισμό που

απαιτεί μόνο μετάγγιση αίματος».

Ένευσα, καθώς θυμήθηκα πως μόνο επάνω στον Ηλίανθο Δ είχα χάσει τους τελευταίους μήνες δεκαεπτά άνδρες από αιμορραγία.

«Τώρα όλα αυτά ανήκουν στο παρελθόν» φώναξε ενθουσιασμένος ο δρ. Λαμπέρτ. «Επιτέλους, κατάφερα να απομονώσω τα γονίδια και να παρασκευάσω έναν ορρό που όχι μόνο εμποδίζει τη δημιουργία αντισωμάτων, αλλά και βοηθά το σώμα να αφομοιώσει τους ξένους ιστούς. Καταλαβαίνεις τί σημαίνει αυτό κυβερνήτα; Ένας ολόκληρος σωρός από ανταλλακτικά για κάθε τραυματία μας στο πεδίο της μάχης. Ίσως κάποιοι από εμάς να φύγουν από αυτόν τον κολασμένο τόπο ζωντανοί».

«Κουβαλώντας επάνω τους κομμάτια από τα κορμιά των νεκρών συντρόφων τους;» ρώτησα, ανίκανος να κρύψω το ρίγος που χάιδευε τη ραχοκοκκαλιά μου.

«Και γιατί όχι; Δεν πιστεύω ένας δυναμικός άνθρωπος σαν κι εσένα να έχει τέτοιου είδους αναστολές. Χρειαζόμαστε κάθε ικανό άνδρα για να κρατήσουμε τους Ντρις μέχρι να επιστρέψει το μητρικό διαστημόπλοιο του στόλου».

Ένευσα, τρίβοντας αμήχανα το σαγόνι και πήγα να ελέγξω τη διόρθωση των οχυρωμάτων στο δυτικό ρήγμα.

—

Αστρική Ημερομηνία 3737 III, 15

Χθες τη νύχτα, μέσα στις λιγοστές ώρες που κρατά το σκοτάδι σε αυτόν τον κόσμο, διέταξα

αιφνιδιαστική έξοδο με τις «δρακοπεταλούδες». Ο καταιγισμός από τα πυρά των καταπελτών με είχαν κάνει να πάρω αυτή την παράτολμη απόφαση, επειδή το φυλάκιο δεν θα άντεχε για πολύ ακόμη. Επικεφαλής μιας ομάδας επτά ανδρών, καβαλήσαμε τις μικρές πτητικές συσκευές και βγήκαμε από την κεντρική πύλη την ώρα που οι φωτιές του απέραντου στρατοπέδου γύρω μας είχαν χαμηλώσει και τα αλλόκοτα τραγούδια των Ντρις είχαν αρχίσει να έρχονται πάλι μονότονα στα αυτιά μας.

Προλάβαμε και καταστρέψαμε τέσσερις από τους πέντε γιγάντιους καταπέλτες πριν σημάνει ο συναγερμός και αναγκαστούμε να γυρίσουμε πίσω. Ένα γιγάντιο βέλος έσκισε το ύφασμα της στολής μου και μου έγδαρε το δεξί μου χέρι. Βλαστήμησα, ξέροντας πως μια στις δυο φορές οι αιχμές των όπλων των Ντρίς ήταν αλειμμένες με το θανατερό δηλητήριο του κάκτου που φυτρώνει στις ερήμους τους. Μέχρι να φτάσουμε πίσω στο φυλάκιο, το μπράτσο μου είχε μελανιάσει και πρηστεί σαν μπαλόνι. Μπορούσα σχεδόν να δω την αποσύνθεση της σάρκας καθώς η μόλυνση προχωρούσε προς τον ώμο μου.

Ο καθηγητής Λαμπέρτ δεν φάνηκε να ανησυχεί. Τις τελευταίες μέρες ο γιατρός της βάσης φαίνονταν να διαθέτει την αυτοπεποίθηση ενός θεού. Όταν ξύπνησα από τη νάρκωση, είχα ένα καινούριο χέρι. Το αναγνώρισα από το πλατινένιο δαχτυλίδι στο μεσαίο δάχτυλο.

«Ναι, καλά κατάλαβες», είπε ο γιατρός από πάνω μου. «Είναι το χέρι του Ροσμός, του διοικητή που ο θάνατός του σου πρόσφερε τη θέση

του. Το δαχτυλίδι ήταν συγκολλημένο με το κόκκαλο, σύμφωνα με το συνήθειο των αποίκων της Αριάδνης, αλλά ήμουν σίγουρος πως θα σου ταίριαζε μια χαρά».

Ανοιγόκλεισα το νέο μου χέρι, τόσο παράξενα ξένο επάνω μου. Το πτώμα του Ροσμός ήταν κατεψυγμένο εδώ και αρκετούς μήνες, και απόρησα όταν είδα τους μύες του να παρουσιάζουν ξανά τόση ευκαμψία.

«Δεν ξέρω αν πρέπει να σου πω ευχαριστώ», ψιθύρισα.

«Δεν χρειάζεται να πεις τίποτα», μου απάντησε ο ψηλός γεροδεμένος άνδρας, κοιτάζοντάς με πονηρά κάτω από τα γκρίζα φρύδια του. «Είσαι ο μόνος που μπορείς να μας κρατήσεις ζωντανούς μέχρι να έρθει αυτός ο τενεκές από το διάστημα».

—

Τώρα που καταγράφω το μήνυμα, στέκομαι δίπλα στο ηλεκτρονικό παράθυρο του κοιτώνα μου και κοιτάζω το αλλόκοτο τοπίο που μας περιβάλλει. Έχω το δεξί χέρι όσο πιο πολλή ώρα μπορώ μέσα στην τσέπη. Πριν από λίγο, θα έπαιρνα όρκο που τα δάχτυλα ανοιγόκλεισαν χωρίς να τους δώσω εγώ την εντολή.

—

Αστρική Ημερομηνία 3737 ΙΙΙΙ 23

Οι ακατάπαυστες επιθέσεις των Ντρις δεν μου επέτρεψαν να ενημερώσω το ημερολόγιο

για πολλές ημέρες. Τώρα πια δεν υπάρχει άνδρας ή γυναίκα μέσα στη βάση που να μην έχει επάνω του κάποιο «ανταλλακτικό» από τους νεκρούς συντρόφους του. Δεν ξέρω τι ένιωθαν οι πρόγονοί μας στη Γη για τις μεταμοσχεύσεις, αλλά εγώ τρομάζω στην ιδέα πως κουβαλώ επάνω μου μέλη και όργανα όχι μόνο ενός, αλλά πολλών νεκρών συναδέλφων μου. Το κάθε κομμάτι φαίνεται να κουβαλά μαζί τις δικές του αναμνήσεις από τον προκάτοχό του. Το χέρι του Ρασμός χτυπάει τα δάχτυλά του στην καρέκλα της αίθουσας ελέγχου ακριβώς με τον τρόπο που τα χτυπούσε ο παλιός μου διοικητής. Ίσως εγώ να είμαι επηρεασμένος και να το κάνω ασυναίσθητα εξαιτίας μιας αυθυποβολής, αλλά και πάλι δεν ξέρω...

—

Αστρική Ημερομηνία 3737 ΙΙΙΙ 27

Τα «ανταλλακτικά» αρχίζουν πια και σπανίζουν. Οι Ντρις, με την αλλόκοτη διαίσθησή τους, φαίνεται να έχουν κάτι μυριστεί και φροντίζουν να μην αφήνουν πια πίσω τους πτώματα συμπολεμιστών μας. Σε λίγο, ακόμη και αυτή η παράταση χρόνου που μας πρόσφερε ο γιατρός θα έχει φτάσει στο τέλος της.

—

Αστρική Ημερομηνία 3737 V 1

Η προηγούμενη μέρα ήταν μια σκέτη κόλαση. Τουλάχιστον δέκα χιλιάδες Ντρις έπεσαν ταυτό-

χρονα πάνω στο φυλάκιο, εισχωρόντας στο δυτικό ρήγμα και φτάνοντας σχεδόν μέχρι το οπλοστάσιο. Το μόνο που μας έσωσε ήταν η επέμβαση του αρχισμηνία Τσίμπο και της ομάδας του, που καβάλα στις δρακοπεταλούδες χτύπησαν τον εχθρό από πίσω και τον αιφνιδίασαν. Η απώλεια ήταν δυο ακόμη οχήματα (τώρα μας μένουν μονάχα τρία) και ο Μπος που μαζί με το ιπτάμενο σκάφος του κατέπεσε πάνω σε μια ομάδα από εκατό πολεμιστές Ντρις. Δεν άφησαν τίποτα για να συγκολλήσουμε.

Ο Τσίμπο κατάφερε όχι μόνο να διαλύσει την επίθεση, αλλά και να φέρει πίσω στο φυλάκιο δυο μισοπεθαμένους Ντρις. Ο δρ. Λαμπέρτ σίγουρα θα χαρεί πολύ να μελετήσει από κοντά δυο ζωντανά δείγματα. Οι Ντρις πάντα αυτοκτονούν όταν πληγωθούν βαριά, και αν αυτοί είναι ανήμποροι να το κάνουν, φροντίζουν να τους σκοτώσουν οι δικοί τους. Νομίζω πως θεωρούν μεγάλο κακό να πέσουν ζωντανοί στα χέρια των εχθρών. Ίσως να μην έχουν και άδικο.

—

Αστρική Ημερομηνία 3737 V 2

Καθώς έμπαινα στο αναρρωτήριο για να δω την εξέλιξη της υγείας των δώδεκα τραυματισμένων, είδα να μεταφέρουν έναν από τους Ντρις στο αποτεφρωτήριο. Τα πολυεδρικά του μάτια είχαν πάρει το μαβί χρώμα του θανάτου. Είχα πολύ μεγάλη ανησυχία για τους δικούς μου άνδρες, και έτσι μέσα στην παραζάλη μου δεν

με απασχόλησε η αιτία του θανάτου του. Μάλλον ο καθηγητής είχε βάλει το χέρι του σε αυτό...

Αστρική Ημερομηνία 3737 V 7

Ο σμηνίας Μποριτσέλι φέρεται σήμερα πολύ παράξενα. Ίσως να είναι το σοκ του τραυματισμού. Από,τι μου ανέφερε, ένα βέλος των Ντρις του είχε διαπεράσει το στήθος, σχεδόν στο ύψος της καρδιάς. Ο εκπληκτικός ορρός του γιατρού και μια από τις συνηθισμένες πια μεταμοσχεύσεις κατάφερε να τον σώσει, αλλά από τότε που βγήκε από το αναρρωτήριο το βλέμμα του έχει κάτι το πολύ παράξενο. Είναι συνεχώς αφηρημένος και κοιτάζει έξω από τα ηλεκτρονικά παράθυρα με ένα ανεξήγητο συναίσθημα στα μάτια. Μάλλον ονειρεύεται κι αυτός την πατρίδα του, όπως όλοι μας.

* * *

Το μοναχικό φεγγάρι του πλανήτη, πού τόσο πολύ έμοιαζε με εκείνο της αρχαίας πατρίδας, φώτιζε το έρημο τοπίο έξω από το φυλάκιο. Ο Μακρίδης βρισκόταν στην αίθουσα ελέγχου και προσπαθούσε να παίξει το αγαπημένο του μουσικό όργανο, ένα εξάχορδο που ο ίδιος το αποκαλούσε *μπισούκι* αν και ήξερε πως το πραγματικό του του όνομα είχε χαθεί μέσα στο μεγάλο ωκεανό του χρόνου. Το κοινό του ήταν μονάχα

δύο άτομα, ο αρχισμηνίας Πετρόφσκι και η πρώτη μηχανικός Τεγκάσι.

Προσπάθησε να πιάσει έναν από τους σκοπούς που αγαπούσε, αλλά το αποτέλεσμα δεν τον ικανοποίησε. Το καινούριο του χέρι χτυπούσε άτεχνα τις χορδές, βγάζοντας κάθε τόσο φάλτσα. Βλαστήμησε και έβαλε το όργανο στο πλάι. Κοίταξε τους δυο ανθρώπους που μοιράζονταν μαζί του την απεραντοσύνη της αίθουσας. Η μηχανικός Τεγκάσι είχε πλακωθεί πριν από μερικές μέρες από ένα μεγάλο κομμάτι πλαστικοτσιμέντου, σε έναν από τους βομβαρδισμούς των Ντρις. Ο δεξιός της μαστός, ο δεξιός της πνεύμονας και τέσσερα πλευρά ανήκαν στη νοσοκόμα Φίλις που είχε σκοτωθεί στην αιφνιδιαστική πρώτη επίθεση των Ντρις. Ο αρχισμηνίας Πετρόφσκι ίσως να ήταν ο μοναδικός στη βάση που δεν είχε δεχθεί ακόμη κάποιου είδους μεταμόσχευση, και γι' αυτό ένιωθε άβολα, σαν να συγκέντρωνε το φθόνο όλων.

Άξιζαν όλα αυτά τα μπαλώματα για την παράταση της μίζερης ζωής τους; Τι γύρευαν εκεί, σε έναν εχθρικό πλανήτη; Ήταν το αβδιρίτιο 357 τόσο πολύτιμο στοιχείο ώστε να συγκρουστούν με έναν ολόκληρο κόσμο για χάρη του; Αυτό, βέβαια, το αποφάσιζαν μόνο τα μεγάλα κεφάλια στα Συμβούλια Επεκτατικής Πολιτικής και Ανάπτυξης της Νέας Γης. Εκείνοι, απλώς όφειλαν να υπακούουν.

Το βλέμμα του γύρισε προς τη μεγάλη σειρά των μόνιτορ που κάλυπταν τον έναν τοίχο της αίθουσας. Τα μισά από αυτά βρίσκονταν για κάποιο λόγο εκτός λειτουργίας, αλλά τα υπόλοιπα

έδειχναν με μια ασπρόμαυρη εικόνα που τρεμόπαιζε διάφορους τομείς της βάσης. Το βλέμμα του έπεσε πάνω σε αυτήν που έδειχνε την κύρια είσοδο. Ο φρουρός μπροστά της έδειχνε νευρικός, αν και αυτό ασφαλώς δεν ήταν κάτι αφύσικο. Μην έχοντας τίποτα καλύτερο να κάνει, ο Μακρίδης ρύθμισε τη συσκευή ώστε να μεγεθύνει την εικόνα. Λες και είχε αντιληφθεί την κίνηση, ο άνδρας γύρισε και κοίταξε με απλανή μάτια της κάμερα. Ήταν ο Μποριτσέλι.

Ο Μακρίδης ετοιμαζόταν να τραβηχτεί από την οθόνη, όταν είδε κάτι που τον ξάφνιασε. Ο Μποριτσέλι, μετά από μια στιγμή δισταγμού μπροστά στην κάμερα, είχε αφήσει κάτω το όπλο του και πασπάτευε το μηχανισμό της εισόδου.

Ο Μακρίδης πάτησε το πλήκτρο ενδοεπικοινωνίας. «Μποριτσέλι» Τι κάνεις εκεί;»

Ο σμηνίας κοίταξε ξανά την κάμερα, αλλά αυτή τη φορά το βλέμμα του δεν είχε τίποτα στο ανθρώπινο. Ένα κόκκινο φως στο μικρό καντράν δίπλα στην είσοδο έγινε πράσινο και η τεράστια μεταλλική πόρτα σύρθηκε αθόρυβα στο πλάι, αφήνοντας το φως του φεγγαριού να φωτίσει το διάδρομο. Την ίδια στιγμή, έμπαινε μέσα στην αίθουσα ο δρ. Λαμπέρτ. «Σταματήστε τον Μποριτσέλι» ούρλιαξε ο Μακρίδης σε όλα τα κανάλια επικοινωνίας. «Κλείστε την κεντρική είσοδο!»

Ήταν πια πολύ αργά. Ο Μποριτσέλι είχε χαθεί μέσα στη νύχτα, ενώ μια στιγμή αργότερα οι πρώτοι Ντρις έμπαιναν επιφυλακτικά μέσα στη βάση. Ο Μακρίδης άρπαξε το γιατρό από το λευκό γιακά και τον ταρακούνησε. «Τί του έκανες, ηλίθιε; Τι έκανες με τον Μποριτσέλι;»

Ο Λαμπέρτ είχε χλωμιάσει καθώς κοιτούσε μια τον διοικητή και μια την ασπρόμαυρη οθόνη που φανέρωνε την καταδίκη του. «Τα εσωτερικά όργανα των Ντρις είναι παρόμοια με τα δικά μας», ψέλισσε. «Είχα ξεμείνει από ανταλλακτικά και του μεταμόσχευσα την καρδιά ενός από τους αιχμαλώτους...»

Ο Μακρίδης άφησε τα χέρια του να πέσουν στο πλάι. Όλα τα κανάλια επικοινωνίας βούιζαν από τις τρομαγμένες κουβέντες των ανθρώπων της βάσης και τους αναστεναγμούς των όπλων πλάσματος. Ο Μακρίδης ένιωσε ξαφνικά πολύ κουρασμένος για να πολεμήσει. Ξάπλωσε πίσω στην πολυθρόνα του και έπιασε πάλι το *μπισούκι*.

Αυτή τη φορά, ακόμα και το χέρι του Ροσμός δεν του αρνήθηκε να παίξει όμορφα μερικές τελευταίες νότες.

Από τις εκδόσεις ΩΡΟΡΑ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ !

PHILIP JOSE FARMER

ΕΝΑΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Σε μετάφραση
Θωμά Μαστακούρη

«... Μπορεί να είναι λαμπερός, σκοτεινός ή θολός και σ' οποιοδήποτε χρώμα του συναισθηματικού φάσματος θέλει. Έχει μια συναρπαστική αίσθηση του ιερού και του όσιου... Προκαλεί δέος!..»

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΡΕΛΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Ιστορίες για επιστήμονες που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στην προσπάθεια να μιμηθούν τους θεούς και να πλάσουν νέες μορφές ζωής — καθ' ομοίωση του μυαλού τους, αν όχι και της σάρκας τους.

Ιστορίες για την τρέλα που βαδίζει χέρι χέρι με την επιστήμη, σε ένα σύμπαν τόσο αχανές και περίπλοκο που ο ανθρώπινος νους σαλεύει ατενίζοντάς το.

Ένα βιβλίο για τα όρια τα οποία μπορεί να φτάσει και να ξεπεράσει η ακόρεστη δίψα του ανθρώπου για τη γνώση.

Δρχ. 800